

Nerede kalmıştık

Erdal Güven 07.07.2013

 Nerede kalmıştık AKP'nin 2023 vizyonunun **Büyük Türkiye** olduğu iyice netleşti. Türkiye'nin siyaset tarihi bize gösteriyor ki demokrasi vaadi, ancak cunta rejimlerinden çıkış süreçlerine denk gelen seçimlerde oy getiriyor. Türkiye'nin böyle bir süreçte bulunduğu ileri sürülemeyeceği için, AKP'nin büyük oynaması, siyaseten doğru bir taktik olarak görülebilir.

Ne var ki **Büyük Türkiye vizyonu, ister istemez diğer hemen her şeyi küçültüyor, önemsizleştiriyor, ayrıntılaştırıyor. En başta ve en önemlisi de demokrasiyi.**

Hâl böyle olunca, **siyasi iktidara yönelik her tür itiraz, eleştiri ve direnç, AKP'nin ileri gelenleri ve destekçilerince bir biçimde düşmanlaştırılıyor.** Sendikacı, işadamı, sivil toplum örgütü, öğrenci, internet eylemcisi, gazeteci, çevreci, Alevi, Kürt fark etmiyor; **her tür toplumsal ve siyasal muhalefet, 'kara propaganda'ya, Türkiye'nin büyümesini, güçlenmesini istemeyen, art niyetli 'birtakım odakların oyunu'na indirgeniyor epeydir.**

Yine nicedir demokrasi açığı, bütçe fazlasının yanında solda sıfır kalıyor. İstihdam oranının karşısında seçim barajının esamisi okunmuyor. Mega projeler varken, AB'ye üyelik süreci hiç de heyecan vermiyor.

Kopenhag kriterleri bir demokratikleşme manzumesi olarak alındığında, Başbakan Erdoğan'ın her fırsatta **'Ankara kriterleri'**nden söz etmesi boşuna değil. Bu tezat, Türkiye'nin AB yörüngesinden uzaklaştıkça **'Ankara kriterleri'**nde ısrar edecek bir AKP'nin dümeninde nerelere savrulabileceğinin de bir **işareti** aynı zamanda.

(...) demokratik hak arayışlarını, iktidardan hesap sormayı, protesto özgürlüğünü handiyse 'varlığına kastedilmesi' olarak gören bir siyasi anlayışın iyice yerleşmesi, Türkiye'nin demokratikleşme süreci için pek hayra **alamet** olmasa gerek.

Yukarıdaki satırlar 28 Mayıs 2011 tarihli. Radikal için yazdığım sondan bir önceki yazıdan.

Özetle, **işaret** de ortadaydı **alamet** de.

Ve gidişatı görebilmek için 'âkil' olmaya gerek yoktu.

Evet, nerde kalmıştık?

Marjinal demokrasi

Neden mi **'Parçalı Bulutlu'** bu köşenin adı? Çünkü 'parçalı bulutlu'dur havası bu ülkenin. **"Güzel günler göreceğiz, güneşli günler"** diyen şaire inanmış **'çocuklar'**ı da vardır ama.

'Taksim Halk Cumhuriyeti'nin 'Gezi bağları'nda dolanırken şu soruyu sordum kendime hep: Biri diğerine

benzemez bunca insanın ortak paydası, hedefi ne olabilir, ne olmalı?

Demokrasiden başka yanıt gelmedi aklıma. **Tepeden tırnağa demokrasi.**

Birilerini durduk yerde haklı çıkarmayalım: **Demokrasi yoksa hepimiz marjinaliz 'çocuklar'.**

Çekirdek tarlası

Televizyondaki bazı 'tartışma' programları öteden beri **Süleyman Nazif**'in **Namık Kemal**'e verdiği **balkabaklı** yanıtı hatırlatır bana. Son zamanlarda hiç aklımdan çıkmaz oldu.

Namık Kemal der ki, **"Fikirlerin çarpışmasından gerçeğin şimşeği çıkar "**.

Süleyman Nazif kaçırır mı hiç fırsatı: **"Çarpışanlar balkabağı ise sadece çekirdek çıkar."**

Ters piramit

Evet, Müslüman Kardeşler, önce **"Cumhurbaşkanlığına kimseyi aday göstermeyeceğiz"** dedi, sonra cayıp Mursi'yi öne sürdü.

Evet, Mursi kılıpayı farkla, üstelik ikinci turda seçilmesine rağmen **çoğunlukçuluk** güttü.

Evet, Mursi askerî vesayeti kaldırıyormuş gibi yapıp **yandaş ordu** kurmaya girişti.

Evet, Müslüman Kardeşler yeni anayasa sürecinde **muhalefeti dışlamakla** kalmadı, Mursi'yi **anayasanın üstünde yetkilerle** donattı.

Evet, Mursi **daha demokratik değil daha İslami bir Mısır** hedefliyormuş görüntüsü verdi.

Evet, Mursi ceberut polis örgütüne el atmadığı gibi, **asayişin daha da bozulması** karşısında çare üretemedi.

Evet, Mursi ekonomiyi iyileştirmek bir yana daha da beter etti. IMF'yi kaçırttı, piyasaları bozdu, **ekmekten benzine her şeye zam** yaptı.

Ve evet, Müslüman Kardeşler, Mursi'nin ve hükümetin başarısızlıklarını yazıp çizen **medyanın sesini boğmaya** kalkıştı.

Özetle, Mursi **basiretsiz, kifayetsiz, daha da önemlisi antidemokratik bir yönetim** sergiledi.

Amma velâkin...

HAYIR! Bunların hiçbirisi, Mursi'nin silah zoruyla görevden alınmasını, Müslüman Kardeşler'in lider kadrosunun tasfiye edilmesini, sempatizanlarına ateş açılmasını haklı çıkarmaz, çıkaramaz. **Darbe darbedir.**

Geçenlerde Mısır'da olup bitenler üzerine sohbet ederken sevgili **Ercan Kumcu** hatırlattı. **Bir Amerikan deyişi** vardır: Ördek gibi görünüyorsa, ördek gibi yürüyorsa, ördek gibi vaklıyorsa, o hayvana ördek denir.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tam Özkök'lük bir araştırma

Erdal Güven 10.07.2013

 Tam Özkök'lük bir araştırma Mısır'daki darbe, 2013'ün ilk darbesi olarak tarihe geçti. Umulur ki sonuncudur.

Center for Systemic Peace üşenmemiş araştırmış. Nüfusu 500 binden fazla ülkeler esas alındığında **2. Dünya Savaşı'ndan bu yana (1946-2013) tamı tamına 223 darbe düzenlenmiş.**

Çoğu, Soğuk Savaş döneminde, 1960 ile 1990 arasında gerçekleşmiş darbelerin.

CSP darbeyi şöyle tanımlıyor kısaca: **"Yürütme yetkisi ve makamının zorla ele geçirilmesi."**

Darbeye maruz kalmış ülke sayısı 76. Birinci sırada dokuz darbeyle Tayland yer alıyor. Milli sporunu andıran bir demokrasisi vardır Tayland'ın.

Darbeye darbe dedim diye epey **'katkı'** aldım. Toplu yanıt vereyim: Ne oranda olursa olsun, **hiçbir halk desteği, hiçbir darbeyi yasal, hatta meşru kılmaz.** Askerlerin er ya da geç iktidarı sivillere devretmesi ve nihai tahlilde demokrasiye hizmet etmeleri de darbenin antidemokratik niteliğini ortadan kaldırmaz.

Şuna katılıyorum ama: Mısır'daki darbeyi antidemokratik bulmak, Türkiye'de kimseyi demokrat yapmaz. **Taksim'in ayıbını, Tahrir'le örtemezsiniz, boşuna uğraşmayın.**

Aslında bu yazı burada bitecekti. Başlığı da **"Tayland boksu"** olacaktı. Ama **Ertuğrul Özkök**'ün dünkü yazısı üzerine hem başlık değişti, hem de şu ek farz oldu.

Özkök, **"Evet, demokrasi bazen darbeye gelir"** diye yazmış. Keşke yazısını yazmadan, biri Yale, diğeri Rochester Üniversitesi'nden iki akademisyenin araştırmasını okuyabilseydi. Daha zengin bir katkıda bulunurdu tartışmaya.

Nikolay Marinov ve **Hein Goemans**'ın modern zaman darbelerini inceledikten sonra vardığı sonuç şu: 1991'den sonraki darbelerin ezici çoğunluğu, Soğuk Savaş sırasındakilerle kıyaslandığında, uzun vadede demokrasi için 'hayırlara vesile oldu'. Nasıl mı? Uluslararası baskının da etkisiyle darbeciler yönetimden çekilip

en geç beş yıl içinde iktidarı sivil iradeye teslim etmiş. Ediş o ediş. Ayrıntıları merak edenler için:
(http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=2270631)

Türkiye iyi ortakları kötü!

Davutoğlu geçenlerde bir tv kanalında hükümetin **ilkeli dış politika** yürüttüğünü söyledi. Mısır'a ek olarak Suriye'yi de örnek gösterdi bu politikaya.

İyi güzel. Şimdi soru-yanıt bölümüne geçelim.

Türkiye'nin lanetlediği Mısır'daki darbeyi ilk kutlayan ülke hangisiydi? **Suudi Arabistan**. İkinci ülke? **Katar**.

Mısır'daki darbeye darbe dememek için bin dereden su getiren üç ülke söyleyin desem? Ben söyleyeyim: **ABD, Britanya, Fransa**.

Peki, Türkiye'nin Suriye'deki '**iş ortakları**' kim?

1. Suudi Arabistan
2. Katar
3. ABD
4. Britanya
5. Fransa

Türkiye '**bunlar**'la mı ilkeli dış politika yürütüp Suriye'nin barış, istikrar ve demokrasisine katkıda bulanacak?

Yeri gelmişken yine aynı beşli değil mi Bahreyn'de iki yıldan fazladır süren Suudi işgalini el birliğiyle örtbas eden?

Ya ilkeyi ya politikayı ya da iş ortaklarını gözden geçirmeye ne dersiniz?

Faşizmin sırrı

"Doğrusunu isterseniz kötümser biriyim ben. Faşizm demokrasiden daha tabii bir hükümet biçimi gibi gelmiştir bana hep. **Demokrasi bir erdemdir**. Muhteşem bir şeydir demokrasi aslında, ne rutindir ne de otomatiktir çünkü. **Faşizm ise bebekliğimize, çocukluğumuza uzanır, bize hep nasıl yaşamamız gerektiğinin söylediği dönemlere**. Bize, 'Evet, şunu bunu yapabilirsin' ya da 'Hayır, şunu bunu yapamazsın' denirdi hep. **O yüzden faşizmin sırrı, hayatlarının sonraki dönemlerinde tatmin bulamamış insanları cezbetmesindedir.**" (Norman Mailer)

Vahamette ikinci perde

Vahametin ilk perdesi geçen nisan ayında açıldı. Üniversiteye giriş için ilk adım sayılan YGS'nin sonuçları feciydi.

YGS'ye giren öğrenci sayısı **1 milyon 804 bin 891**'di. Soru sayısı ve doğru yanıt ortalaması şöyleydi:

Türkçe **(40): 16,8**; Sosyal Bilimler **(40): 12,1**; Temel Matematik **(40): 7,5**; Fen Bilimleri **(40): 3,5**.

Gelelim ikinci perdeye, sonuçları yeni açıklanan YGS'ye.

Sınava 831 bin 570 aday katıldı. Bu kez de şöyleydi soru sayısı ve doğru yanıt ortalaması:

Matematik **(50): 12,3**; Geometri **(30): 4,15**; Fizik **(30): 6,46**; Kimya **(30): 10,19**; Biyoloji **(30): 11,05**; Türk Dili ve Edebiyatı **(56): 23,22**; Coğrafya-1 **(24): 7,61**; Tarih **(44): 14,49**; Coğrafya-2 **(14): 4,78**; Felsefe **(32): 7,88**; Almanca **(80): 30,62**; Fransızca **(80): 36,23**; İngilizce **(80): 24,90**.

12 yıllık eğitimin ardından manzara-i umumi bu işte. Ortalamadaki düşüklük, '**sıfırcı**'ların sayısından da '**tamcı**'ların sayısından da çok daha önemli.

Milli Eğitim Bakanı'nın, İsmet Berkan'dan daha fazla dertlenmesi gereken bir tabloyla karşı karşıyayız gibi geliyor bana.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Böyle başa böyle sistem olmaz

Erdal Güven 14.07.2013

Böyle başa böyle sistem olmaz Erdoğan'ın anayasa değişikliği teklifi, Kılıçdaroğlu'nun şartları derken başkanlık rejimi yeniden girdi gündeme.

İyi de oldu, çünkü adı üstünde Türkiye için topyekûn yeni bir yönetim sistemi öngören, dış politikadan gündelik hayata hemen her alanı etkileyecek bir değişim sözkonusu. Ne kadar gündemde kalsa az.

Başkanlık ya da yarı başkanlık kategorik olarak karşı çıkılacak sistemler değil. Ne de olsa sayıca az belki ama bu sistemlerle yönetilebilen demokratik ülkeler de var.

Gelgelelim, evveliyat bir yana, yalnızca Gezi direnişi patlak verdiğiinden bu yana **başbakan** olarak kullandığı dil ve sergilediği tavır bile Erdoğan'ın **başkan** olarak neler neler yapabileceğine dair hiç de hayırlı emareler koymadı ortaya. Üstelik '**değişmeyeceğini**' üstüne basa basa söyleyen bir Erdoğan bu.

Öte yandan AKP'nin başkanlık sistemine ilişkin teklifi de temel bir zaaf barındırıyor.

Teklif göre başkan;

- **Meclis'i feshedebiliyor,**

- **Kararname çıkarabiliyor,**

• Ordu'yu görevlendirebiliyor,

• Sıkıyönetim veya olağanüstü hâl ilân edebiliyor,

• YÖK üyelerinin yarısını ve üniversite rektörlerini, Anayasa Mahkemesi, Danıştay ve Hâkimler Savcılar Yüksek Kurulu üyelerinin yarısını ve Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı'nı seçebiliyor,

• Bakanları, kamu yöneticilerini ve büyükelçileri atayıp azledebiliyor.

Özetle referans ülkelerin epey ilerisinde **alabildiğine geniş yetkilerle donatılmış bir yürütme** öngörüyor teklif.

Buna karşılık aynı teklife göre;

• **Meclis ve mahkemeler, başkanı sadece kararnameleri üzerinden denetleyebiliyor**, o da milletvekillerinin yarısından bir fazlası uygun görürse ve ancak yargı onayı veya yılda yalnız bir kere yapılabilecek halkoyu yoluyla.

Ayrıca başkanın '**olur**' vermediği bir kanunu Meclis'ten geçirmek neredeyse imkânsız hâle geliyor.

Nihayet başkan suç işlediği iddiasıyla Meclis'in ancak üçte ikisinin oyuyla soruşturulabiliyor. Yine ancak dörtte üçünün oyuyla Yüce Divan'a sevk edilebiliyor. Dolayısıyla **başkanı soruşturmak, denetlemekten de zor hâle geliyor**. Önce üçte iki meclis çoğunluğu bulmak gerekiyor harekete geçebilmek için.

Yine özetlersek, son derece güçlü bir yürütmenin karşısına **hayli zayıf bir yasama ve o derece etkisiz bir yargı** koyuyor teklif.

Oysa başkanlık rejiminin özü, teoride kuvvetler ayrılığı, pratikte de bu ayrılığı kollayıp gözetecek '**denge ve denetleme**' mekanizmaları. Bu teorik çerçeve ve pratik gereklerin gözardı edildiği bir düzen ve Erdoğan gibi otoriter eğilimli bir liderle '**başkanlık sistemi**'nin bir '**başkan rejimi**'ne dönüşmesi işten bile değil.

Bilmem başlığı açıklayabildim mi?

En sağlam baraj bizim baraj

Belli ki hükümetin temsili demokrasinin önündeki başlıca engellerden seçim barajını düşürmeye hiç niyeti yok. Türlü çeşitli gerekçeler sıralanıp, "**Zaten Avrupa'da da var seçim barajı**" diye geçiştiriliyor mevzu. Erdoğan da bir keresinde Nisan 2011'de Avrupa Parlamentosu'nda konuşurken "**Şu anda Avrupa'da yüzde 8, yüzde 7 barajı da var, olabilir**" demişti.

Erdoğan ve benzer cümleleri dillendiren AKP'liler yanlış biliyor: '**Avrupa ülkeleri**'nin hiçbirinde, ama hiçbirinde yüzde 5'in üstünde seçim barajı yok.

Yüzde 5'in üstünde baraj şu an Avrupa'da bir tek o da ülke sayılırsa **Lihtenştayn**'da var. Erdoğan o konuşmayı yaptığı zaman **Rusya**'da oran 7'ydi, o da 5'e indirildi.

Avrupa'nın 21 ülkesinde baraj bile yok. Türkiye'yle kıyas kabul edebilecek bazı ülkelerdeki seçim barajları şöyle: **Ukrayna** yüzde 5, **Polonya** yüzde 5, **İtalya** yüzde 4, **Almanya** yüzde 5, **İspanya** yüzde 3 ve **Fransa** yüzde 0.

O değilse kim?

*"**Kanımın son damlasına kadar** bu başbakanın arkasında durucam."*

*"Niye Taksim'e polis giriyo? **Taksim'e polis girer, Taksim'dekinin kafasını da kırar** (...) Benim devletimin seni ordan **kazıyacak** gücü var."*

"Suikast sadece fiziki olarak olmaz (...) Ben eminim ki birçok merkezde telekinezi, uzaktan etkileme ve daha birçok yöntemle Recep Tayyip Erdoğan'ın ölmesi için sürekli çalışma yapılıyor. Ben buna eminim..."

Bir de soruyorlar Başbakan, **Yiğit Bulut**'tan başka danışman mı bulamadı diye..

Yaşasın sade hayat!

Bir dostumun günümü gün eden mesajı, size de iyi gelir umarım:

Márquez'in '**Yüzyıllık Yalnızlık**'ını şimdi bitirdim... Lise sonda okurken meğerse hiç bi halt anlamamışım:) Artık ömrüm oldukça döner döner okurum. Kitaba haksızlık olacak ama bir paragrafı paylaşasım geldi:

"Babasının onu buz göstermeye götürdüğü o uzaklarda kalmış günden sonra, tek mutlu anları gümüşten ufacık balıklar yaptığı ışıkta geçen zamanlardı. Sadeliğin üstünlüğünü, ayrıcalığını anlayabilmesi için otuz iki savaş çıkarması, ölümle bütün anlaşmalarını bozması, ün denilen pisliğe bir domuz gibi bulanması ve tam kırk yıl yitirmesi gerekmişti."

Yaşasın sade hayat ve az şekerli kahve!

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnkâr ile öfke arasında AKP

 İnkâr ile öfke arasında AKP Psikiyatr **Elisabeth Kübler-Ross**'un 1960'lı yıllarda öleceğini öğrenen kanser hastalarıyla ilgilenirken geliştirdiği, '**Yasın Beş Evresi**' diye bir hipotezi var.

Kübler-Ross'un **Ölüm ve Ölmek Üzerine** adlı kitabında uzun uzun anlattığı hipoteze göre beş evre şöyle: İnkâr, öfke, bunalım, pazarlık ve kabullenme. Anlayacağımız dilden bu evreleri, "**Hayır, olamaz; Allah kahretsin; niye ben; yok mu gerçekten bir çaresi ve buraya kadarmış**" diye somutlaştırabiliriz.

Bu hipotez daha sonra yönetim guruları ve siyaset teorisyenlerince da cazip bulunup uyarlandı, geliştirildi. Şirketler ya da hükümetlerin de bir krizle karşılaştığında aşağı yukarı bu evrelerden geçtiği üzerine epey yazılıp çizildi.

Çıkan sonuç şu: Şirketler ve hükümetler ilk dört evreyi ne kadar soğukkanlı ve rasyonel biçimde atlatırsa, gerçekleri görüp uygun politika geliştirmeleri ve günün sonunda krizden zayıflayarak değil tam tersine güçlenerek çıkmaları mümkün.

Gezi eylemleri başladığından beri Başbakan Erdoğan ve AKP'nin önde gelenleri inkâr ile öfke arasında gidip geldi. Krizi yönetemedi, hatta daha da içinden çıkılmaz hâle getirdi.

Bugün gelinen noktada eli sopalılar, palalılar, hatta silahlılar polisine yardımcı, devletine bağlı hassas vatandaş, mağdur esnaf...

Ne olur olmaz diye sırt çantasında baret ve biber gazı taşıyan genç '**terörist**', ekmek parası için gördüğü her kalabalığa AKP'nin Kazlıçeşme mitingi dâhil bayrak yetiştiren seyyar satıcı örgüt üyesi...

Bırakın protesto özgürlüğünü kullanarak şiddete başvurmaksızın eylemlere katılanları, alakasız biçimde kafede otururken, tazyikli sudan gazdan kaçarken, hatta karakola sığınmışken '**tutuklanıveren**' insanlar var şu anda Türkiye'de.

Gezi Parkı'na sahip çıkan başlıca meslek örgütlerinden **TMMOB**'nin '**Kanarya Sevenler Kulübü**' statüsüne indirgenmesi, **Taksim Dayanışması**'nın önde gelen isimlerinin saatlerce gözaltında tutulması... Ve daha neler neler.

Hep o inkâr ve öfkenin sonuçları bunlar. Erdoğan ve AKP bu sarmaldan kurtulmadıkça Türkiye çözüm aşamasına geçemeyecek.

Hani muhalefet?

Muhalefetin ağzı iyi laf yapıyor doğrusu. Erdoğan'ın, AKP'li bakanların hiçbir lafının altında kalmıyor, hatta üste bile çıkıyorlar zaman zaman.

Peki, ama hadi bırakın halkın genelini, kendi tabanlarını, kendi seçmenlerini heyecanlandıran bir proje koyabiliyorlar mı ortaya?

Milli eğitimden dış politikaya, ekonomiden sağlığa onca eleştirdikleri iktidarın karşısında alternatif politika geliştirebiliyorlar mı?

CHP Kürt sorununu nasıl çözecek? Toplumsal kutuplaşmayı azaltmak için BDP'nin formülü ne? MHP bütçe açığını nasıl kapatacak? Duyan, bilen var mı aranızda?

Gezi direnişini AKP berbat yönetti de diğerleri iyi değerlendirebildi mi, doğru okuyabildi mi? **AKP'nin cilası dökülürken, üç partiden hangisinin yıldızı parladı?**

Erdoğan'ın, "**Benim demokrasiden anladığım seçimdir**" sözü demokratik kültür açısından eksik olabilir ama bir doğruluk payı da var elbette. İktidarı değiştirmenin tek yolu seçim ve muhalefetin boyu da sandıkta ölçülecek.

Müebbet muhalefete mahkûmiyetten kurtulmak da ancak program, proje ve alternatif siyaset ortaya koymakla mümkün.

Aksi takdirde seçim gününün akşamı bahane üretirsiniz ancak.

"Bizler inandık, siz de inanın"

"Camide içki içildi.

Türk bayrağı yakıldı.

Komiserimizi eylemciler öldürdü.

Gezi Parkı'ndaki çadırlarda türlü çeşitli ahlaksızlıklar yapıldı.

Faiz lobisinin işi...

Yahudi diasporasının parmağı var...

Bu direniş falan değil, Ergenekon faaliyeti, darbe girişimi, AKP'yi Erdoğan'ı 'yeme' operasyonu..."

Ve son olarak, "**CNN, Gezi Parkı olayları sırasındaki taraflı ve önyargılı yayınları nedeniyle Türk hükümetinden özür diledi**".

Yok öyle bir şey. Yanlış bir resimaltı nedeniyle, '**Kasıt yok, teknik bir hata**' beyanı var sadece. "**Özür dilemedik ve dilemeyeceğiz**" diye twit de attı CNN.

Ama ne gam! Dün AKP'ye yakın gazetelerden birinin Ankara temsilcisi, yazısını, "**CNN Türkiye'den özür diledi**" diye bitirmişti. Aynı gazetenin birinci sayfadaki haber spotunda, CNN'in '**özür dilemediği**' belirtilmesine karşın üstelik...

Gel de "**Bizler inandık, siz de inanın**" diye bağırıp taraftarı coşturan amigoları hatırlama.

Nerden aklıma geldiyse...

"Yeterince büyük bir yalan söyleyip sürekli yinellerseniz, insanlar sonunda inanacaktır bu yalana. Yalanı gündemde tutmanın yolu, devletin halkı yalanın her tür siyasi, ekonomik ve/veya askerî sonuçlarından koruyup kollamasıdır. Bu yüzden, devletin vargücüyle muhalefeti bastırması gerekir. Çünkü gerçek, yalanın ezeli ve ebedi düşmanıdır. Dolayısıyla gerçek devletin de baş düşmanıdır."

"İyi propaganda başarı getiren propagandadır. İstenen sonucu sağlamayan propaganda kötü propagandadır. Propagandanın zekice yapılması şart değildir, aslolan başarı sağlamasıdır."

(Joseph Göbbels)

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baraj değil duvar

Erdal Güven 21.07.2013

Siz bu satırları okurken bir kadın Ankara'ya yürüyor. İstanbul'dan yola çıkan **Aylin Kotil**'in amacı, yüzde 10'luk seçim barajının kaldırılması. Şu an konvansiyonel medyayı sollamış giden sosyal medyanın gündem maddelerinden biri de bu.

Gezi Parkı eylemleri bir siyasi gerçekliği Ankara'nın yüzüne bir kez daha çarptı: Türkiye'de kaydadeğer oranda bir kesim Meclis'te temsil edilmediğini düşünüyor.

Peki, kimlerden oluşuyor bu kesim? İçlerinde önceki seçimde başta CHP, farklı partilere oy verenler de var, parti beğenmediği için hiç oy kullanmamış ya da yaş itibarıyla ilk kez bu seçimde oy kullanacaklar da. Dolayısıyla, parti tercihlerinden ya da oy davranışlarından bağımsız bir gerçeklik söz konusu.

Katılımcı ve çoğulcu demokrasinin önündeki engellerden biri, temsilde adaletsizlik. Türkiye'de bu adaletsizliğin mekanizması yüzde 10'luk seçim barajı.

En fazla 2002 seçiminde göze batmıştı bu baraj. Yaklaşık olarak '**boşa giden**' oy sayısı (15 milyon), birinci sıradaki AKP oylarının 1,5 katı, ikinci sıradaki CHP oylarının ise üç katıydı. Bir başka deyişle kullanılan oyların yüzde 45'e yakını barajı geçemeyen partilere gitmişti.

Sonraki seçimlerde bu adaletsizlik giderek azaldı ve söz konusu oran 2011 seçimlerinde yüzde 5'e kadar geriledi. Ancak bu trendin süreceğine ilişkin hiçbir garanti yok. Ayrıca yüzde 10'luk seçim barajı, daha baştan caydırıcı bir etki yapıyor partileşme eğilimindeki oluşumlar üzerinde. Ve nihayet '**kerhen**' oy kullanıyor ya da sandıktan soğutuyor nice insanı.

Hâlihazırda Lihtenştayn'ı saymazsanız, Rusya dâhil Avrupa'nın hiçbir ülkesinde yüzde 5'in üstünde seçim barajı yok. Birçok ülkede hiç uygulanmadığı gibi uygulanan ülkelerin çoğunda da seçim barajının sakıncalarına

yönelik düzenlemeler var.

Türkiye’de ise seçim sisteminin, temsilde adaletin, dolayısıyla katılımcı ve çoğulcu demokrasinin önünde duvar gibi yükselen bir baraj sözkonusu.

AKP’den barajı bırakın kaldırmayı, indirecek bir inisiyatif beklemek gerçekçilikten uzak. CHP’nin geçen mayısta Meclis’e getirdiği, BDP’nin de destekler görüldüğü barajı yüzde 3’e indirme teklifi gündeme bile alınmadı. MHP de oralı olmadı pek.

Eğer samimiyseler ve demokrasiye bir katkıda bulunmak istiyorlarsa yapabilecekleri bir şey var CHP ile BDP’nin. Ortak hareket edip baraj meselesini, yeni anayasa ve çözüm sürecinin bir parçası hâline getirmek.

Aksi takdirde Aylin Hanım da biz de kendimizi boşa yorarız.

Pazar bilmecesi

Kıbrıs sorununu çözecekti, dört yanlış bir doğruyu götürdü, çözemedi.

Ermenistan’la ilişkilerini normalleştirecekti, yüzüne gözüne bulaştırdı.

Koşar adım AB’ye girecekti, yerinde sayıyor.

İsrail ‘**stratejik müttefik**’iydi, ‘**katil**’ ilan etti, şu an ne dediği belli değil.

Irak’ta ‘**oyun kurucu**’ydu, top topluyor.

İran’ı ABD’yle barıştıracaktı, ‘**elleri havada**’ kaldı.

Hamas’ı kazanayım derken El Fetih’i kaybetti.

Suriye has dostuydu, şimdi can düşmanı.

Mısır’la kan ‘**kardeşi**’ydi, şimdi üvey muamelesi görüyor.

Bir zamanlar ‘**hasta**’ydı bu aralar ‘**yalnız**’.

Bilin bakalım bu hangi ülke...

Öyle bir medya ki...

Yabancı bir ajans muhabiri Başbakan’a altı üstü bir soru sorduğu için ‘**basın kahramanı**’ ilan edilir.

Devletin haber ajansı, CNN’in önünde topu topu altı kişinin katıldığı ‘**protesto gösterisi**’ni ‘**flaş haber**’ olarak sunar.

Serdar Ortaç'ın, **Mehmet Ali Erbil**'in KKTC kumarhanelerinde kaç para kaybettiğini birinci sayfadan gören gazeteler Kıbrıs tarihindeki en büyük çevre felaketini iç sayfalara bile koymaz.

Bir özel haber ajansı sırf '**objektif yayıncılık**' yaptığı için Türkiye Gazeteciler Cemiyeti tarafından '**basın özgürlüğü**' ödülüne layık görülür.

Ankaralı gazeteciler birbiriyle yarışarcasına İstanbul'a üçüncü köprü'nün nasıl da şart olduğunu anlatır...

Gülüp geçemezsiniz.

Zavallı Pinochet

Atlas Tarih için Şili'de Eylül 1973'te gerçekleştirilen darbeye ilişkin bir yazı yazdım. Araştırırken daha önce hiçbir yerde okumadığım ilginç bir bilgi çarptı gözüme. **Allende**, Santiago'daki başkanlık konutu La Moneda'da darbe haberini aldığı anda ilk **Pinochet**'yi dolamış ağzına. Tahmin ettiğiniz gibi değil ama...

"Kimbilir," demiş yanındakilere, *"bizim zavallı Pinochet'ye neler etmiştir o darbeciler"*.

Bir ay kadar önce '**anayasaya bağlılığı**'ndan hiç kuşku duymadığı için genelkurmay başkanlığına bizzat atadığı o '**zavallı**'nın darbecilerin başında bulunduğunu nereden bilsin?

Bir çift laf

"Türkiye'de bir kişi, iki kişi, üç kişi, dört kişi polise şiddet uygularken ölüyor; tweetler, facebooklarla dünyanın altını üstüne getiriyorlar..." dedi **Erdoğan** geçen gün.

Sözün bittiği yerdir burası ama söylemezsem içimde kalacak:

Her şey bir yana, onca acı üzerine bu lafı eden, edebilen bir başbakandan ve o başbakana biat etmiş bir partiden ne beklenebilir?

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sıkıntı 'burada' değil, sizde Başbakan

Erdal Güven 24.07.2013

Erdoğan, pazar akşamı Haliç Kongre Merkezi'nde konuşurken dönüp dolaşıp sözü başkanlık sistemine getirdi yine (Hiç aklından çıkmıyor ki dediğinizi duyar gibiyim. Olabilir). Ve fakat bir yerinde dedi ki, **"Başkanlık**

sistemi gibi meşruiyeti olan ve 100'ü aşkın ülkede uygulaması olan bir sistemi biz önerince beyler rahatsız oluyor. Sıkıntı burada."

Erdoğan fena hâlde yanılıyor. Sıkıntı orada değil. Sıkıntı, **(1)** o 100'ü aşkın ülkenin ezici çoğunluğunun '**tam demokrasi**' olmamasında ve **(2)** Başbakan'ın talimatıyla AKP'nin hazırladığı teklifin, '**meşruiyeti olan**' başkanlık sisteminin özüne ve ruhuna bariz biçimde aykırı düzenlemeler öngörmesinde.

İlkinden başlayalım. **The Economist Intelligence Unit**'in '**Demokrasi Endeksi**'ne göre bugün itibarıyla '**tam demokrasi**' sayılan 25 ülke arasında başkanlık rejimiyle yönetilen ülke sayısı üç: ABD, Kosta Rika ve Uruguay. Aynı endeksin '**otoriter ülkeler**' listesinde parlamenter demokrasiyle yönetilen ülke sayısı ise 0. Evet, 0. Tamamında sivil, asker ya da dinî-ruhanî '**başkan**'lar iktidarda.

Çok uzağa gitmenize gerek yok. Orta Asya'nın totaliter rejimlerini ve Ortadoğu diktatörlüklerini aklınıza getirin, yeter. Erdoğan'ın zaman zaman '**iyi**' örnek diye sunduğu Rusya, Demokrasi Endeksi'nin 122. sırasında.

Yani sayısal olarak bakıldığında **başkanlık sistemi ile demokrasi arasında bir ters orantı sözkonusu.**

Bu pratik gerçekliğin, teorik bir çerçevesi de var. Başkanlık sistemi ile parlamenter rejimi mukayese eden ve literatürde referans kabul edilen akademik araştırmalara göre (**Linz, Mainwaring ve Shugart, Elgie** vd.) demokrasinin hem oturtulması hem '**ileri**'ye (gerçek anlamda tabii) taşınması için parlamenter rejim, başkanlık sisteminden daha elverişli...

İkinci '**sıkıntı**'ya gelince. '**Meşruiyeti olan**' başkanlık sistemi, yürütmenin gücünün mümkün mertebe sınırlandığı bir rejim. Yetki alanları net biçimde ayrılmış bir kuvvetler ayrılığı ve bu sistemi ayakta tutan '**dengeleme ve denetleme**' mekanizmaları (checks and balances) sözkonusu. Oysa AKP'nin geçen yıl Meclis'e sunduğu teklif, bırakınız ABD gibi '**istisnai**' bir örneği, Rusya ve '**başkan baba**'lar diyarı Latin Amerika'daki '**sakat**' sistemlerin bile ötesinde, alabildiğine geniş yetkiler öngörüyor başkan için. Buna karşılık, etkisiz bir yasama ve zayıf bir yargı getiriyor.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, başkanlık sistemine dair, "**Önemli olan, sistemin içinde denge denetim bulunması. Hangi sistem olursa olsun, o sistemin içinde checks-balances olması gerekiyor**" derken kast ettiği buydu...

AKP ve Başbakan ille de başkanlık sistemini savunacaksa daha sağlam argümanlara ve doğru dürüst bir teklife ihtiyaçları var.

Türkiye'de çözüm, Suriye'de düğüm

Bir yanda Esad rejimi. Öte yanda içinde cihatçıların, Kaideci, Selefi örgütlerin fink attığı Özgür Suriye Ordusu. Kıyasıya bir mücadele içindeler.

On yıllarca ezilmiş Suriyeli Kürtler fırsattan istifade ne o ne bu deyip kendilerine bir '**yaşam alanı**' yaratma gayretinde. Ne yapmalarını bekliyorduk?

Zamanında Iraklı Kürtlerin yaptığı da bu değil miydi? Ve şimdi bölgedeki neredeyse tek müttefikimiz onlar değil mi?

Ama yok. Devletin, hükümetin '**Kürt refleksi**' şaha kalktı. Tehditkâr dil hortladı.

Türkiye'de çözüm ararken, Suriye'de düğüm mü atacağız?

Yavru TOMA

Kuzey Kıbrıs'ta pazar günü genel seçimler var. Kıbrıs Türk toplumu için en hayırlısı olsun. Benim anlatacağım başka...

Bir '**yavru TOMA**' hikâyesi bu. Evet, bildiğimiz TOMA.

Önceki hükümet döneminde Türkiye'den bir TOMA sipariş edilmiş. Neden ihtiyaç duyulduğu meçhul. Kimse net bir şey söylemiyor. Benim anladığım, belki bir Erdoğan ziyareti sırasında, bizim '**çapulcu**'ların Kıbrıs'taki izdüşümü '**besleme**'lere karşı kullanmak için. Yoksa barışçıl siyasi kültürlerine de, medeni toplumsal ilişkilerine de aykırı bir ihtiyaç bu Kıbrıslı Türklerin.

Gelgelelim '**birileri**' bastırıyor TOMA için. CTP öncülüğündeki geçiş hükümeti ise direniyor. Onun yerine, mesela, itfaiye aracı olsun istiyor.

Hakikaten Kıbrıslı Türklerin çok şeye ihtiyacı var. Ama bir TOMA'ya hiç ama hiç ihtiyaçları yok. '**Goma da TOMA**' diyorlar zaten!

Belli ki seçimi kim kazanırsa kazansın, yavru TOMA'yı kucağında bulacak.

Türkiye de bir meselesini daha KKTC'ye ihraç etmiş olacak.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kendine demokratlığın daniskası

Erdal Güven 28.07.2013

 Kendine demokratlığın daniskası Önce Başbakan Yardımcısı Arınç konuştu, sonra da Başbakan Erdoğan. Kestirip attılar, '**Seçim barajı kalkmayacak, düşmeyecek**' diye.

O seçim barajı ki yüzde 10'dur, demokrasilerde yanına yaklaşabilen yok. Rusya'da bile yüzde 5'e indirildi.

AKP hükümetinin baraj inadının gerekçesi ne? Yönetimde istikrar. Peki ya temsilde adalet? Her seçimde boşa giden ya da kerhen kullanılan milyonlarca oy? Yanıt yok. Gerçi soran da yok doğru dürüst.

Siyasi, ekonomik ve toplumsal istikrar deyince herhalde akla gelen ilk ülkelerden biri, hatta birincisi Almanya'dır. Almanya'da kaçtır seçim barajı bilir misiniz? Yüzde 5.

Bu bağlamda AKP hükümetinin **öcüleştirdiği** olgulardan biri de koalisyon. Aynı Almanya II. Dünya Savaşı'ndan beri koalisyonlarla yönetiliyor. Ne zararını gördü?

AKP hükümetinin yönetimde istikrar uğruna **dört elle sarıldığı** yüzde 10'luk seçim barajının temsilde adaleti, dolayısıyla katılımcı- çoğulcu yönetim anlayışını nasıl zedelediğini ve çok daha fazlasını hep birlikte gördük, görüyoruz.

Aynı AKP hükümetinin **yücelttiği** tek parti iktidarının, kuvvetler ayrılığını nasıl sakatladığını, muhalefeti nasıl işlevsizleştirdiğini, uzlaşma kültürünü nasıl harap ettiğini, medyayı nasıl hizaya soktuğunu ve çok daha fazlasını da yine hep birlikte gördük, görüyoruz.

En komiği de Erdoğan demiş ki, **"Bu seçim barajını biz getirmedik."** İyi de 1980 Anayasası'nı da siz getirmemiştiniz ama birçok antidemokratik maddesini —ne iyi ki— kaldırdınız. Ama en antidemokratik maddelerinden birini savunuyorsunuz.

Böyle bir mantık olur mu? 1980 Anayasası yeri geldi mi tu kaka, yeri geldi mi oh ne âlâ..

AKP kendine demokrat deyince kızıyorlar bir de...

Bayrak zaferi!

Dün bayram etmişti hükümet. **'O bayrak'** inmişti sonunda. Ankara'nın dediği olmuştu. **'Zafer'** bizimdi.

Medyanın da görülesi bir sevindirik hâli vardı. Anlı şanlı haber kanalları, bayrağın indirilişini canlı aktardı. Dünkü gazeteler çığlık çığlığa zaferi kutluyordu.

Bakınız...

Haberlere göre indiğine sevinilen bayrak **PYD** ya da **YPG** bayrağı. PYD dediğim Rojava'nın, yani Suriye'nin kuzeydoğusuna denk düşen Batı Kürdistan'ın en güçlü siyasi partisi. YPG de **fiilen** PYD'nin silahlı örgütü.

Peki, PYD ya da YPG bayrağı indirildi de yerine kimin bayrağı asıldı? Aynı haberlere göre **Yüksek Kürt Konseyi'**nin. O ne peki? Rojava'daki Kürt gruplarının şemsiye örgütü. Öncüsü ve en güçlü üyesi kim? PYD... Peki, konseyin **resmî** silahlı gücünün adı ne? YPG...

Sonuçta değişen ne? Hiçbir şey. Suriyeli Kürtler için bir al gülüm ver gülüm durumu.

Ama olur mu? O bayrak indi ya... Ankara'nın dediği oldu ya... Zafer kazandık ya...

Suriye politikası batmış, medyayla el ele ört bir bayrak da kimse görmesin.

Ne mutlu Müslim'e...

Milliyet 'ten **Aslı Aydintaşbaş**'ın yalancısıyım. PYD lideri **Salih Müslim**'e Ankara'da şu beklentiler dile getirilmiş:

1 - Esad rejiminin sizi kullanmasına izin vermeyin.

2 - Diğer muhalif gruplarla entegre olun.

3 - Suriye'nin geleceğiyle ilgili oldubitti yaratmayın.

Bu önerileri duyunca, '**Ne iyi ettim de geldim şu Ankara'ya. Zihnim açıldı, ufkum genişledi, meğer ben ne kadar yanlış bir yoldaymışım**' diye düşünmüştür herhalde Müslim.

Öyle ya PYD değil mi ilk günden beri, ne yapsak etsek de bizi on yıllarca yok sayan ve ezen **Esad**'a tepe tepe kullandırsak kendimizi diye kıvranıp duran.

PYD değil mi cihatçısı, Kaidecisi, Selefisi tüm muhalif gruplar kollarını açmış Kürt kardeşlerini bağrına basmak isterken hepsine sırt çevirip bildiğini okuyan (Daha önceki gün bu gruplardan biri '**Esad'ın köpekleri ve yaltakçıları**' diye nitelediği PYD güçlerini yok etmek için cihat çağrısında bulundu).

Ve PYD değil mi rejim, muhalif gruplar, bölge ülkeleri hiçbir hesap kitap yapmaksızın masum masum öylece durup beklerken gece gündüz hinlik peşinde, Suriye'nin geleceğiyle ilgili bir oldubitti planlayan.

Ne mutlu Müslim'e. Onun da **her dara düştüğünde gelip yardım umacağı** bir Ankara'sı var artık.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şam'dan dönen hesap

Erdal Güven 31.07.2013

 Şam'dan dönen hesap En az Mısır kadar, belki çok daha fazla Suriye'yi konuşmamız lazım bugünlerde. Suriye genelindeki gidişat Türkiye için çok daha '**yakın ve açık tehlike**' oluşturuyor çünkü.

Rejime bağlı kuvvetler önceki gün Homs'a girerek isyancılara karşı kritik bir kazanım daha elde etti. Şehir hem isyanın kalesi, hem de stratejik bir konumu var. Homs'un düşmesi isyancılar için moral bir yıkımın ötesinde iç savaşta güç ibresinin iyice rejimden yana dönmesi demek.

İbre döndükçe insani bedel de ağırlaşıyor. **BM geçenlerde Suriye'de her ay beş bin insanın öldüğünü, altı bin insanın da mülteci durumuna düştüğünü duyurdu.** Korkunç rakamlar bunlar. Toplam ölü sayısı 100 bini geçti, mülteci sayısı ise 1,8 milyona dayandı. **500 binden fazla insan Türkiye topraklarına sığındı.** 20 yıl önce Ruanda'da girilen soykırımdan bu yana en feci insani durumla karşı karşıyayız.

Bu tablonun baş sorumlusu **Beşar Esad'ın Baasçı diktatörlüğü** elbette. Ancak tablo isyancılar ve destekçileri adına da vahim bir '**hesap hatası**' içeriyor.

Davası ne kadar haklı olursa olsun Özgür Suriye Ordusu ve destekleri ne kadar meşru olursa olsun Türkiye dâhil bazı bölge ülkeleri daha en başta vahim bir hata yaptı: Biraz da '**Arap Baharı**'nın rüzgârına kapılıp Suriye rejiminin de tıpkı Tunus, Libya ve Mısır'dakiler gibi kısa sürede çökeceğini varsaydılar.

Oysa **üç temel üstünlüğü var(dı) Suriye'deki rejimin diğerlerinden.**

Birincisi, istihbarat teşkilatından ordusuna kadar **çok daha iyi örgütlü, dolayısıyla çok daha dayanıklı.**

İkincisi, dar da olsa **kemik, militan bir tabanı var.** Rejimin selametini kendi can ve mal güvenliği, hakkı hukuku ve tabii ki bugüne kadar keyfini çıkardığı ayrıcalıklı konumu için elzem gören bir taban bu üstelik.

Üçüncüsü de **arkası sağlam.** Rusya ve Çin bir yana, İran ve Hizbullah sonuna kadar arkasında Suriye rejiminin. Her birinin türlü çeşitli çıkarı, hatta Hizbullah özelinde bekası öyle gerektiriyor çünkü.

Esad, ilk başlarda bir hayli bocaladıysa da zaman içinde bu üç temel avantajı maharetle kullanmayı bildi. Özgür Suriye Ordusu'nun sahadaki lojistik zaafı, arkasına bütünlüklü bir siyasi irade alamaması ve güdük kalan dış askerî desteği de Esad'ın işini kolaylaştırdı.

Bugün gelinen noktada ibreyi isyancılardan yana çevirebilecek tek etken, uluslararası bir askerî müdahale. Gelgelelim şu konjonktürde hiç de gerçekçi bir olasılık değil bu.

Suriye'deki gidişattan en olumsuz etkilenen ülkelerin başında hiç kuşku yok ki Türkiye geliyor. Mülteci akınından Suriye'nin tüm dünyadan cihatçıların üssü hâline dönmesine kadar bir dizi '**komplikasyon**' söz konusu. Tabii en önemlisi düşmanlaştırılan bir rejimin, tüm hesapları alt üst ederek, hâlâ dimdik ayakta durması.

Gidişat bu minvalde devam ederse, Türkiye'nin başı çok daha fazla ağrıyacak demektir.

Kimbilir belki de bu yüzden Mısır'ı konuştuğu kadar Suriye'yi konuşmuyordur hükümet.

Soğutma etkisi

'**Chilling effect**' (soğutma etkisi) diye bir şey duydunuz mu hiç? Hukuki manada yani... '**Askerlikten soğutma**' desem bir şeyler çağırıştırır belki... Zaten ben başka bağlamda kullanıldığını tanık olmadım pek bu kavramın.

Ama varmış. Şöyle söyleyeyim. Gezi eylemleri sırasında sokağa çıkmak isteyip de, "**Başıma bir iş gelir, polisi var, gözaltısı var, tutuklanması var; onlar neyse eli sopalı var, palalı var, hatta silahlısı var**" deyip kendinizi tuttuğunuz oldu mu hiç?

Eğer olduysa siz de '**soğutma etkisi**'ne maruz kalmışsınız demektir.

Pazartesi günü **Hürriyet**'te **Cansu Çamlıbel**'in Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ndeki (AİHM) yargıcımız **İşıl Karakaş**'la yaptığı söyleşiyi bilmem okudunuz mu... Baştan sona okumaya değer bir söyleşiydi ama ben en çok Karakaş'ın bu '**soğutma etkisi**'ni anlattığı bölüme takıldım.

"Polisin davranışı hep aynı, değişmiyor (...) İnsanlara yürüyüş izni vermiyorlar, bir de üzerine tekme tokat girişip biber gazı atıyorlar. (AİHM'in) **Nergis İzci kararı** çok önemli, çünkü '**Kamu otoriteleri her türlü barışçıl gösteriye tolerans göstermelidir**' diyor. Gösterileri bu tür sert müdahalelerle polis dağıttıkça insanların artık gösteri yapma istekleri kırılabilir. '**Chilling effect**' dediğimiz şey. Yani sert müdahale caydırıcı etki yaratabilir. Bu çekinme hali demokrasi açısından kabul edilebilir bir şey değil. İnsanlarda '**Aman sokağa çıkmayım, ne olur ne olmaz**' diye bir tedirginlik olması dahi demokratik toplum düzeniyle bağdaşır bir şey değil."

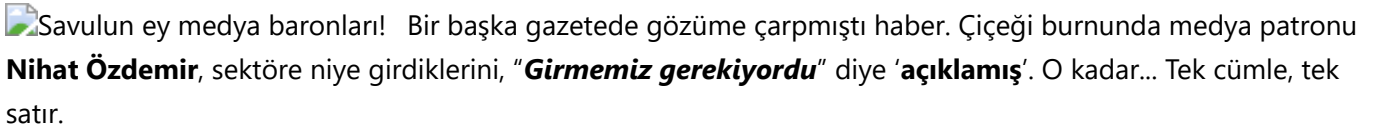
Gerçek '**ileri demokrasi**' böyle bir şey olsa gerek.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Savulun ey medya baronları!

Erdal Güven 04.08.2013

Savulun ey medya baronları! Bir başka gazetede gözüme çarpmıştı haber. Çiçeği burnunda medya patronu **Nihat Özdemir**, sektöre niye girdiklerini, "**Girmemiz gerekiyordu**" diye '**açıklamış**'. O kadar... Tek cümle, tek satır.

Bilmeyenler için: Özdemir, enerji- inşaat- madencilik şirketi **Limak**'ın patronu. Limak son olarak **üçüncü köprü** ihalesini kazanan konsorsiyumun üyesi. Konsorsiyum, artık **Akşam- SykTurk360- Alem FM** üçlüsünün de sahibi.

Haberi okuyunca o kadar olamaz dedim kendi kendime. Nitekim biraz gazete karıştırınca **HaberTurk**'te şu ifadelerini buldum Özdemir'in:

"Üç ortağımız da enerji işinde. Toplam 10 milyon abonemiz var. Bizim çimento işlerimiz var, üçümüzün de turizm işleri var. Madencilik işlerimiz var. (...) Bu sektörlerin yanında medya da olmalı diye karar verdik. Arıyorduk zaten. Medyanın gücünden faydalanmak istedik. Bize böyle bir güç lazımdı. Yanımızda olmasını istedik. Reklama ihtiyacımız var. Tabii ki diğer gazete ve kanallara olan reklamlarımız da sürecek. Karamehmet'le de ticari ilişkimiz vardı. Kendisini sever sayarız."

Enerji işi... 10 milyon abone (gazete abonesi değil, elektrik abonesi kastettiği)... Çimento işleri... Turizm işleri... Madencilik işleri... Medyanın gücü... Güç... Reklam... Ticari ilişkiler...

Çiçeği burnunda yeni medya patronu, sektöre niye girdiklerini böyle tatlı tatlı anlatmış işte... Melodi gibi geliyor insanın kulağına!

Her şeyden bahsetmiş de Özdemir, bir gazete, bir televizyon, bir radyo patronu olarak, gazeteciliği, televizyonculuğu, radyoculuğu ağzına almamış. "**Medyaya yeni bir soluk getireceğiz**" gibisinden bir klişeye

bile gerek duymamış (Gerçi Akşam Akşam getirdiler bile). Basın özgürlüğü falan dilinin, muhtemelen aklının ucundan bile geçmemiş.

Madem öyle: Titreyin ve kendinize gelin ve hatta savulun ey gedikli medya patronları! Yok öyle yağma bundan böyle. Dişli mi dişli bir rakibiniz var artık.

Karakter analizi

Başbakan Erdoğan'ın nicedir bir tür toplum mühendisliğine soyunduğunu düşünenlerdenim. Siyasetten sanata, mimariden hayat tarzına kadar uzanan geniş bir yelpazede yürütüyor bu mühendisliği. Ve giderek daha fazla hissettiriyor.

Taksim projesi, Taksim'i yayalaştırmaktan ibaret değil sadece. Aynı zamanda Taksim'i apolitikleştirme projesi. Başbakan'ın 1 Mayıs için öteden beri Kazlıçeşme'yi işaret edip durması boşuna değil.

Tam da bu yüzden Erdoğan'ın Gezi eylemcilerine yönelik bitmek bilmez nefret, öfke ve gazabının da bir tür '**başmühendis kibri**'nden kaynaklandığını düşünüyorum. Çünkü Gezi eylemleri, sözkonusu toplum mühendisliğinin hepten ve kökten reddi(ydi) bir anlamda.

Siz isterseniz kompleks deyin. Nitekim bir yanıyla, '**edifice complex**'le de bağlantısı var bu kibrin; geride büyük eserler silsilesi (dev, mega, çılgın), bizatihi kendi ismi ya da dönemiyle anılacak bir modern miras bırakma tutkusunu diye açıklanabilir bu kompleks. '**Başmühendis kibri**'nin bir ucu da '**başkanlık sistemi**' ısrarına bağlayabileceğiniz '**kült kişilik**' mertebesine erme egosuna çıkıyor.

Tüm bunları '**kefen bezi**'ne sardığında, '**iki metreküplük çukur**'a işaret ettiğinde ortaya çıkan **ruhani lider** havası da cabası.

Sıradaki?

Sanırım ilk **Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP)** aldı darbeyi.

Oradan Beşiktaş taraftar grubu **Çarşı** silkelendi.

Derken **Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği**, şöyle bir tırpanlandı.

Hemen ardından **Taksim Dayanışması**'nın tüm bileşenleri hedef hâline getirildi.

Arada akıllı uslu **taraftar** taahhütnameleri, devletine, polisine saygılı **üniversite öğrencisi** şartnameleri hazır edildi; medyadan epeyce bir diken (batan batmayan) daha ayıklandı.

Başbakanımız, sağolsun, hassas vatandaşın, tarafsız yargının gözünden kaçabilir diye '**tencere tava**'cılarının da es geçilmemesini istedi.

Unutup atladığım varsa, kusura bakmasın.

Son olarak da dün İşçi Partisi'nin gençlik kolu **Türkiye Gençlik Birliği**'ne baskın, operasyon...

Tek açıklaması var tüm bu olup bitenlerin: Ne yapıp edip **Gezi'yi Ergenekon'a, protesto gösterilerini darbe girişimine bağlamak**, en azından o algıyı yerleştirmek. Maksat komplo edebiyatını canlı, kitleyi zinde tutmak.

Gerisi adalet zayıtı. Teferruat yani.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İntikam tatlıdır, kilo da aldırılmaz

Erdal Güven 07.08.2013

 İntikam tatlıdır, kilo da aldırılmaz Dikta rejimlerini, askerî vesayeti tasfiye davaları aynı zamanda demokrasiyi pekiştirme süreçleridir. Avrupa'dan Güney Amerika'ya, Uzakdoğu'ya kadar nice örnek verilebilir bu süreçleri geçirmiş ülkelere.

Bizde pek öyle olmamıştır maalesef. Her siyasi iktidar topyekûn değil de kendince pekiştirmiştir demokrasiyi. AKP'nin bugün itibarıyla gelip dayandığı nokta da farklı değil.

Ergenekon davası Türkiye'nin askerî vesayeti tasfiye etmeye yönelik davalarından biri olarak nitelendi başından beri. **'Sivil'** destekli darbeci zihniyet yargılanıyordu ne de olsa.

'Araçsal' açıdan doğrudur bu niteleme. Evet, soruşturmadaki odak kaymaları, iddianamelerdeki zaafılar ve nihayet pazartesi günü açıklanan **'torba'** kararlar adalet kavramını da toplum vicdanını da epeyce sarstı, yaraladı. Ancak şu pratik gerçeklik ortada: Ergenekon ve benzeri davalar tüm **'günahlar'**ına rağmen Türkiye'de **'darbe planlamayı'** **'fikir jimnastiği'**, **'çeteciliği'** de **'hobi'** olmaktan çıkardı.

Bu noktadan hareketle, önceki günkü kararlar ışığında Ergenekon davası özelinde **araç**, fazlasıyla amaca hizmet etmiştir.

Gelelim madalyonun öbür yüzüne. Sizi bilmem ama ben başından beri şunu savundum: Ergenekon davası ve benzerleri, Türkiye'de hukukun üstünlüğünü perçinlemek, insan haklarını güvenceye almak, demokrasiyi baki ve daim kılmak için başlatılmadı. Bu tesbiti yapmak, benim açımdan yine başından beri bu davaları önemsememek anlamına gelmiyordu.

Tam tersine: Türkiye'nin askerî vesayet denen beladan, darbeci zihniyet denen illetten kurtulması için eşsiz bir fırsat olarak baktım o davalara. Soruşturmalar, Türkiye'nin demokratikleşmesine ciddi bir katkıda bulunabilirdi. Türkiye'de böyle soruşturmaların başlatılabilmesi bile demokrasinin geleceği açısından umut vericiydi çünkü.

Tüm bunlara rağmen **'hayal'** görmenin de âlemi yoktu. Çok daha basitti tüm o soruşturmaların çıkış noktası: AKP'nin siyasi bekasını geçmişte tehdit etmiş, gelecekte de tehdit edebilecek asker-sivil güç odaklarını ve destekçilerini cezalandırmak.

Hatta zaman içinde daha da işlevsel bir araç hâline getirildi sözkonusu davalar: ‘**Darbeci zihniyet**’i tasfiye ve ‘**çeteler**’le mücadele söyleminin sağladığı ‘**meşruiyet**’ zemininde ‘**çıkış noktası**’nın da ötesine geçilerek ‘**toplumsal muhalefet**’e gözdağı mekanizmasına dönüştürüldüler. En önemlisi, yasal düzenlemelerin de desteğiyle askerî vesayetin belinin kırılmasına vesile olurlarken, yeni bir sivil otoriterliğin vücut bulmasına da alet edildiler.

Bu noktadan hareketle de önceki günkü kararlar ışığında Ergenekon davası özelinde **araç** fazlasıyla amaca hizmet etmiştir.

Ergenekon ve benzeri davalar, mevcut siyasi iktidarın, demokrasiyi kendince pekiştirme çabasından ibaret. O kadar. Ürkütücü nokta, o çabanın ‘**otoriter**’ bir uç vermiş bulunması.

O yüzden de Ergenekon davasındaki kararlar ‘**yüce adalet**’e dair bir vecize değil de, **Alfred Hitchcock**’un şu lafını getirdi aklıma: “**İntikam tatlıdır, üstelik kilo da aldurmaz.**”

Duvar’ın ardı

Şaşırdım mı? Hayır. Az bile yaptı. **Roger Waters** bu. Sinyali **Çınar Oskay**’ın söyleşisinde vermişti zaten.

Soru: **Konserde politik mesaj beklemeli miyiz sizden?**

Yanıt: **İşin kendisi politik.**

Bir de ‘**bize**’ bir notum var. ‘**Duvar**’a kimlerin resminin yansıtılacağına Waters karar vermedi. ‘**Biz**’ verdik. Nereden mi biliyorum? Hem eskilerden hem aynı söyleşiden...

Soru: **Konserde duvara Adnan Menderes, Uğur Mumcu ve Hrant Dink’in resimlerini yansıtacakmışsınız. Bu isimleri nasıl seçtiniz? Denge kurulmuş sanki...**

Yanıt: **Hayır, denge kurmadım. Siz karar verdiniz. İnternet sitemde insanlara soruyorum. ‘Fotoğraf ve kısa bir bilgi notuyla kaybettığınız bir sevdiğinizizi yazın’ diyorum.**

Alakasız ama o kadar samimi, o kadar eğlenceli ki söyleşiden şu bölümü de aktarmazsam rahat edemem:

Soru: **Söz yazarken Foucault, Camus, Nietzsche’den etkilendiniz mi? Şarkılarınızdaki felsefi göndermelerle ilgili akademik kitaplar var.**

Yanıt: **Hayır, inan hiçbir şey okumadım o yıllarda. Şimdi okuyorum.**

Duvar’ın ardına ilişkin son not da şu olsun:

Aynı günlerde İstanbul’da..

“Bu konseri tüm dünyadaki devlet terörü kurbanlarına adıyorum. Sizi hep hatırlayacağız.” (Roger Waters)

“Hep yeşili ve parkları savunan biri oldum. Bu konuda Sayın Başbakan’ın tarafında yer aldığımı söylemeliyim. Yıllar önce buraya geldiğimde İstanbul farklı bir şehirdi. Bu kadar ağaç ve yeşillik yoktu. Değişmiş. Demek ki pozitif şeyler de yapılabilir.” (Yusuf İslam)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizim medya patronlarının ancak rüyasında okuyacağı bir mektup

Erdal Güven 11.08.2013

 Bizim medya patronlarının ancak rüyasında okuyacağı bir mektup “Dünyanın en iyi gazetelerinden birini inşa edip ayakta tuttuğunuz, zamanı gelince de bırakmayı bildiğiniz için teşekkürler.

Teşekkürler **Eugene Meyer**. *The Washington Post*’u iflas masasından 825 bin dolara satın aldığınız için. Az para değildi 1933’te (...) **Emekliliğin keyfini sürebilirdiniz pekâlâ. Ama siz tam tersini yaparak gidip bir gazete satın aldınız.**

Teşekkürler, ‘**Gazete Çıkarmanın Yedi İlkesi**’ni kaleme aldığınız için (...) Umarım, misyon ve sorumluluklarımızın altını çizen ifadeleriniz (...) *The Post*’un lobisinden hiç eksik olmaz. Hepsini değil ama haftanın mana ve önemine en uygun düşenini alıntılایacağım:

‘Gazete, okurlarına, genel olarak da halka hizmet eder, sahibinin şahsi menfaatlerine değil.’

Teşekkürler **Philip Graham**, hırsınız için. Kayınpederinizin yerini aldığınızda *The Post* ulusal, hatta yerel çapta bile etkili bir gazete değildi. Bunu siz değiştirdiniz (...)

Teşekkürler **Katharine Graham** (...) tarihin en önemli gazete yayıncılarından biri olduğunuz için.

Ben Bradlee’yi genel yayın yönetmeni yaptığınız için teşekkürler. O yakışıklı, yaygaracı Bostonludaki parlak zekâyı ve çelik gibi sinirleri süzdüğünüz için teşekkürler. Gazetenin kaderi pahasına Pentagon Belgeleri yayımlandığında Ben’in arkasında durdunuz. Ülkenin kaderi pahasına Watergate skandalı sırasında da Ben’in arkasında durdunuz. Nihai tahlilde, son sözü siz söylediniz ve hep isabet kaydettiniz.

(...) Yazışlerini koruyup kollamadaki gözükaralığınız için teşekkürler. (...)

Teşekkürler **Don Graham**, *The Post*’u zirveye taşıdığınız için. (...)

Teşekkürler **Katharine Weymouth**, dayınız Don’a omuz verip *The Post*’u büyüklüğüne gölge düşürmeden küçültmek gibi sevimsiz bir işin altından başarıyla kalktığınız için. Şu sancılı satış kararını alırken onu yalnız bırakmadığınız için teşekkürler. Ve teşekkürler, yayıncı olarak kalmayı kabul ederek harikulade bir ailenin harikulade eserinin emin ellerde durmasını sağladığınız için.”

Eugene Robinson, Pulitzer ödüllü köşe yazarı (33 yıldır *The Washington Post*’ta).

Zarf ile mazruf

Sadece ABD'nin değil, dünyanın en köklü gazetelerinden **The Washington Post** satıldı. Hem de sadece ABD'nin değil, dünyanın en '**yeni yetme**' işadamlarından birine, dijital yayıncılık dehası **Jeff Bezos**'a.

Nasıl ki ABD'nin dış politikası dünya siyasetini, para politikası da dünya piyasalarını etkiler o ABD medyasındaki yenilikler de dünya medyasına yön verir. O yüzden bir numaralı '**medya**' gündemi *The Post*'un satılışı.

Elbette gazeteciliğin geleceğine ilişkin ipuçları içeriyor bu süreç. Ama benim şu aşamada ilgilendiğim husus başka. Epey yazıldı, çizildi, konuşuldu bu satışın üzerine. Ancak tek bir şey tartışılmadı şu âna kadar: *The Washington Post*'un yayın politikasının değişip değişmeyeceği...

Bezos'un liberal ABD basınında iyi bir imajı var. İlk günden '**gazetecilerin işine burnunu sokmak gibi bir niyetinin bulunmadığını**' da söyledi zaten. Biraz da o yüzden **Rupert Murdoch**'ın *The Wall Street Journal*'i satın alacağı açıklandığında gazete içinde yaşanan '**editorial başkaldırı**' *The Post*'ta görülmedi.

Dahası, satış haberinin duyurulmasının ardından *The Washington Post*'ta yeni patronu '**irdeleyen**', şahsi servetinden siyasi tercihlerine kadar didik didik eden, yer yer mizahı da katarak eleştiren analizler, yorumlar çıkıyor.

Belli ki mazruftan ziyade zarfa, içerikten çok sunuma kafa yoracak Bezos. Aslında kaliteli içerik, editoryal bağımsızlık ve saygınlığa rağmen dijital yayıncılık karşısında tirajı düşen ve reklam geliri azalan *The Post* gibi birçok gazetenin ihtiyacı tam bu.

Mevzuu Türkiye'ye bağlayacağım ama kaliteli içerik, editoryal bağımsızlık ve saygınlık deyince zorlandım biraz. Zaten biz de tüm bu kavramlar zarf ve mazrufla ahenk içinde dans eder öteden beri.

Kimi güç peşinde kimi değer

Geçen pazar Türkiye'nin çiçeği burnunda medya patronlarından **Nihat Özdemir**'in sektöre niye girdiğini anlatan sözlerine yer vermiştim. Kısaca, enerjiden çimentoya bir sürü iş yaptıklarını belirtip "**Medyanın gücünden faydalanmak istedik. Bize böyle bir güç lazımdı. Yanımızda olmasını istedik**" demişti Özdemir.

Özdemir'e sorulduğu gibi ABD'nin yeni medya patronu, Jeff Bezos'a da sorulmuş, niye sektöre girdiği. O şöyle demiş: "**The Post önemli bir kurum. El değiştirse de değiştirmese de değişim eninde sonunda gerekecekti. Ama herkesin şunu bilmesini isterim ki The Post'un değerleri değişmeyecektir. Gazete okurlarına karşı yükümlüdür, sahiplerine karşı değil.**"

Aradaki '**nüans**' dikkatimi çekti de...

Yolsuzluk bitmez, yolu ve yolcuları değişir

Erdal Güven 14.08.2013

 Yolsuzluk bitmez, yolu ve yolcuları değişir Yıllardır bir şehir efsanesi dolaşır Türkiye’de. Yolsuzluk bitti diye. Oysa rantın olduğu yerde yolsuzluk asla bitmez, olsa olsa yolu ve yolcuları değişir. Yolsuzluğu asgariye indirebilen ülkeler vardır, indir(e)meyen ülkeler vardır, o kadar.

Yolsuzlukların ortaya çıkarılıp çıkarılamaması, bir başka deyişle yolsuzlukla mücadele ise apayrı bir meseledir. Her şeyden önce şeffaflık, etkin denetim ve yargı mekanizmaları, toplumsal duyarlılık ve **basın özgürlüğü** gerektirir.

Kaç gündür aklımda, denk getiremedim bir türlü. Alın size bir örnek:

CHP’li **Aykut Erdoğan** aylarca süren bir çaba sonucunda **TOKİ** etrafında dönen yolsuzlukları belgeleyen bir rapor ortaya koydu geçen yıl. Birinci derecede muhatap konumundaki eski TOKİ Genel Müdürü Şehircilik Bakanı **Erdoğan Bayraktar** önce esti gürlledi ama neden sonra yelkenleri indirdi.

Bayraktar, geçen kasım ayında, üstelik de Plan Bütçe Komisyonu’nda şöyle konuştu: **“Hesap kitap yaptık. Faiziyle 55-60 milyon lira TOKİ’nin zarara uğratılması var. Burada dolandırıcılık, hırsızlık var. Bu benim zaafımdır. Bir idareci olarak oradaki yanlışlığı görebilmeliydik, göremedik. Bizim gözümüzden kaçtı. Kim suçluysa cezasını çeksin. Ben de dâhil...”**

Adres belliydi. TOKİ ve TOKİ’nin gözde inşaat şirketlerinden **KC Group**. Rüşvet verilip alınmıştı. Dolandırıcılık yapılmıştı. Devlet zarara uğratılmıştı. Denetimsizlik vardı. Basiretsizlik vardı. Sorumsuzluk vardı. O dönem TOKİ’nin başında bulunan ve şimdi bakan koltuğunda oturan kişi de açıkça itiraf ediyordu yolsuzluğu.

Yani her şey ortadaydı.

Peki, ne oldu?

Ne olduğunu, 4 ağustos tarihli **Today’s Zaman** gazetesinden, **Noah Blaser**’ın kaleminden okuyalım:

“Birkaç gün sonra Bayraktar çark etti, vaat edilen soruşturma çıkmaza girdi. Hiç de şaşırtıcı değil ama basın işin peşini bıraktı ve tam da skandalda adı geçen firmalar yeni ihalelere yelken açtı.”

Blaser, **“Hiç de şaşırtıcı değil”** diyerek taşı gediğine koymuş ama en acısı CHP’li Erdoğan’ın haberdeki sözleri... Bayraktar’ın itirafından sonra epey bir gazeteci kapısını çalmış raporu haber yapmak için ama, **“Sorun şu ki aradan dokuz ay geçmesine rağmen konuyla ilgili tek satır bir haber yapılmadı gazetelerde.”**

Belgeli ve itirafı bir yolsuzluğun bile haberini yapamayan bir medyamız var yani.

Ne dersiniz, **‘Deniz Feneri’** sendromu mu acaba? O konuyla ilgili haber yapanların hâli ortada ne de olsa.

Aman kindar dindarlar duymasın

"İnançsızlar dindarlardan daha zeki."

Üç İngiliz akademisyenin 1928 ile 2012 yılları arasında yürütölmüş 63 bilimsel araştırmayı taradıktan sonra vardığı sonuç bu.

Sözkonusu 63 araştırmadan 53'ü '**zekâ ile dindarlık arasında ters orantı**' bulunduğuna işaret ediyor. 10 araştırmada ise doğru orantı saptanmış.

Personality and Social Psychology Review dergisinde yayımlanan türünün ilk örneği '**sistematik meta-analiz**'e göre çocuğun zekâsı ne kadar yüksekse dine o kadar erken yaşta sırt çeviriyor.

Taranan araştırmalardan biri, 1921'de IQ'su 135'in üstünde 1500 çocukla başlamış ve hâlen sürüyor. İleri yaşlarda da yüksek zekâlılar arasında inananların oranı ortalamanın epey altında. Yani '**ölüme yaklaşmak**' da inançsızlığı etkilemiyor.

İnançsızların ortak noktası ise şu: "**Dinî inanışlar irrasyonel, bilimsel temelden yoksun, sınanamaz; dolayısıyla da 'daha iyisini bilen' zeki insanlara hitap etmiyor.**"

Sevdim bu yemini

KKTC'nin yeni milletvekillerinden sıkı feminist **Doğuş Derya**, '**namus ve şeref**' üzerine kurulu mevcut yemini '**erkek egemen**' diye niteleyip '**öteleyerek**' kendi yazdığı şu yemini etmiş mecliste:

"Kıbrıs ülkesinde yaşayan her bireyin, dili, dini, ırkı, doğum yeri, sınıfı, yaşı, fiziksel durumu, cinsiyeti veya cinsel yönelimi dolayısıyla ayrımcılığa maruz kalmaması için çalışacağıma, emeğin sömürölmediği adil ve eşit bir düzen yaratmak için uğraşacağıma, çatışma ve şiddet kültürünün yerine barış ve uzlaşi değerlerinin yerleşmesi için çaba göstereceğime, demokrasi, sosyal hukuk devleti ilkeleri ve insan hak ve özgürlüklerine bağlı kalacağıma; federal bir Kıbrıs kurma ülküsünden vazgeçmeyeceğime insanlık onurum üzerine and içerim."

Biraz patırtı kopmuş mecliste ama Derya da ilk günden vekilliğin hakkını verip söyleyeceğini söylemiş doğrusu.

Darısı bizimkilerin başına.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Darbeler böyledir işte

Erdal Güven 18.08.2013

 Darbeler böyledir işte Sivil, demokratiği, haklısı, meşrusu olmaz; darbe darbedir ve darbeler böyledir işte. Ezip geçerler.

Başından beri **Mısır**'da asıl mesele **Müslüman Kardeşler**'in ideolojisinden hazzedip etmemek, Cumhurbaşkanı **Mursi**'nin bir yıllık icraatını onaylayıp onaylamamak değildi. Müslüman Kardeşler de Mursi de seçimle işbaşına gelmişti ve yine seçimle gitmemeleri için ortada hiçbir neden yoktu. Gerçi kendilerine de bir darbenin ardından iktidar yolu açılmıştı ama sonuçta arkalarında bir halk iradesi vardı.

Asıl mesele, rejimin gerçek sahiplerinin, yani generallerin, bu yeni iş ortaklarına ne kadar tahammül edeceği, iktidarı nereye kadar paylaşacağıydı.

General Necip, Kral Faruk'u devirdiğinde yıl 1952'ydi. **Nasır, Sedat** ve **Mübarek** derken yaklaşık 60 yıl boyunca Mısır ordusu, ülkeyi tam anlamıyla ele geçirdi. 2011'den itibaren '**Arap Baharı**'nın cazibesine kapılanların, daha ilk günden "**Devrim bu, devrim**" diye bağırانların umduğu gibi bir '**demokratikleşme**' yoktu muktedirlerin kafasında. Ne askerî otoritenin ne de sivil muhataplarının.

Gelinen noktada güç ibresi yeniden ve tamamen askerlerden yana geçmiş durumda. Ve asker o gücü gözü dönmüş biçimde kullanmakta beis görmüyor. Bugün bedeli iktidar ortaklığında '**haddini aşan**' Müslüman Kardeşler ödüyor belki. Ama emin olun, sıra, düne kadar darbecilerden demokrat, darbeden demokrasi yontmaya çalışanlara da gelecek.

Oryantalist kokabilir ama şu son bir iki yılda olup bitenler '**marjinal**' bir kesim hariç Mısır'ın demokratik birikiminin yetersizliğini üzücü biçimde ortaya koydu. Darbe şaşakçısı sözde sivil liderler gibi darbe mağduru Müslüman Kardeşler'in liderleri de bu yetersizlikten muaf değil.

Ve artık akıl, mantık ve sağduyunun hükmünün geçmediği bir yolda Mısır. O yoldan nasıl dönüleceğini de kimse bilmiyor, bilemez.

Son söz de bize dair olsun: Gezi Parkı eylemcilerine uygulanan polis şiddetiyle Müslüman Kardeşler'e uygulanan ordu şiddeti arasında olsa olsa nicelik farkı vardır. İlki karşısında kuzuların sessizliğine bürünmekle ikincisi karşısında aslan kesilmek arasında ise nitelik farkı var.

Ey İslam âlemi...

Başbakan Mısır'da darbe gerçekleştiğinden bu yana Batı'ya, daha doğrusu Hristiyan âlemine etmedik laf bırakmadı. Hükümetler, sivil toplum örgütleri, medya, entelektüeller, hatta Nobel Komitesi bile payına düşeni aldı Erdoğan'ın öfkesinden.

Orada dursa iyi... Son olarak Hristiyan icadı olarak gördüğü için olsa gerek '**demokrasi**'yi sorgulama noktasına kadar vardırırdı işi Erdoğan.

Batı'nın Mısırlı darbecilere karşı takındığı ikircikli tavrın iler tutar tarafı yok elbette. İyi güzel de aynı darbecilere karşı İslam âleminin takındığı tavrın savunulacak bir yanı var mı? Peki, Erdoğan'ın, İslam âleminden herhangi bir kurum ya da kişiye bir çift laf ettiğini duyduk mu?

Önceki gün iki haber aynı anda düştü ajanslara: Hollanda, Mısır'la tüm ilişkilerini kestiğini duyururken, Suudi Arabistan tüm Müslüman ülkeleri Kahire'deki cunta rejimine destek vermeye çağırıyordu.

Avrupa ülkelerine laf etmek için hiçbir fırsatı kaçırmayan Erdoğan ve AKP ileri gelenlerinin, daha ilk günden Mısırlı darbecilere beş milyar dolar vaat eden Suudilerden bir çift lafı bile esirgemesine ne demeli?

İşin gerçeği ve acısı o ki aynı Suudi Arabistan, Suriye'de Türkiye'nin bir numaralı '**çözüm ortağı**'.

Pazar eğlencesi

ABD'nin efsanevi dışişleri bakanı **Henry Kissinger**'dan '**mekik diplomasisi**' tarifi:

Taraflar: Amerikalı milyarder **Rockefeller**, gariban bir Sibiryalı köylüsü ve bir İsviçre bankası.

Amaç: Rockefeller'ın kızıyla Sibiryalı köylüsünü evlendirmek.

Sibiryalı köylüsüne sorarım: "**Bir Amerikalıyla evlenmek ister misin?**" Muhtemelen, "**Neden evleneyim ki bir Amerikalı kızla? Bizim buradaki kızlar da iyi**" diyecektir. "**Peki ya bahsettiğim kız, milyarder Rockefeller'ın kızıysa**" derim. "**O zaman iş değişir**" diyecektir.

Sonra bir İsviçre bankasına giderim. "**Başkanınızın Sibiryalı sıradan bir genç olmasını ister misiniz**" diye sorarım. "**Kesinlikle hayır**" derler. "**Peki ya bu genç, Rockefeller'in damadıysa**" diye değiştiririm soruyu. "**O zaman iş değişir**" diyeceklerdir.

Ardından Rockefeller'a gidip, Sibiryalı bir damat için nabız yoklarım. "**Hayatta olmaz**" der tabii ki. Aman ben, "**Peki ya bu damat bir İsviçre bankasının başkanıysa**" deyince kızını çağırıp şöyle diyecektir hemen. "**Suzy, Kissinger tam sana göre bir eş bulmuş, bir İsviçre bankasının başkanı!**"

Suzy, "**Ne kadar sıkıcı**" der tabii ki. Ben de ona, "**Ama aynı zamanda güçlü kuvvetli bir Sibiryalı erkeği bu adam**" derim. Yanıt gecikmeyecektir: "**O zaman iş değişir.**"

Darısı yine, yeni, yeniden başlayan Filistin-İsrail görüşmelerinin başına!

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dış politikada tükenmişlik sendromu

Erdal Güven 21.08.2013

Erdoğan'ın dış politika danışmanı **İbrahim Kalın** şöyle bir laf etmiş: **“‘Türkiye Ortadoğu’da yalnız kaldı’ iddiası doğru değil ama eğer bu bir eleştiri ise o zaman söylemek gerekir: Bu, değerli bir yalnızlıktır.”**

Vay sen misin öyle diyen... Günlerdir anlaşılmaz biçimde verip veriştiriliyor Kalın üzerinden AKP dış politikasına.

Anlaşılmaz diyorum çünkü vehmedildiği ve onca eleştirildiği üzere bir **kavram** yok ortada. Üzerine politika inşa edilmiş ya da edilecek yeni bir **doktrin** hiç yok. Bir durum saptaması var sadece.

Kalın'ın saptamasına katılıp katılmamak ise apayrı bir mesele. Etik açıdan bakıldığında, **Esad**'ın, **Sisi**'nin, **Fahd**'ın ve diğer Ortadoğu despotlarının safında, **‘önemli bir kalabalık’**ta yer almaktan elbette çok daha **‘doğru dürüst’** bir tavır Erdoğan'ınki.

Gelgelelim Kalın'ın Erdoğan'a danışmanlık yaptığı dış politika, etik alandan ibaret değil. Kalın da gayet iyi bilir ki öyle olsa bizzat AKP, yalnız Ortadoğu'dakilere değil Sudan'ın **Beşir**'ine, Libya'nın **Kaddafi**'sine, Türkmenistan'ın **Türkmenbaşı**'sına, Pakistan'ın **Müşerref**'ine, Azerbaycan'ın **Aliyev**'ine ve başka başka despotlara da el uzatmazdı. Yıllarca ve yıllardır yapılan tam da bu.

Çünkü istesenez de istemesenez, içinize sinse de sinmese de dış politikanın bir de realpolitik alanı var. Kulağa hoş gelen ideallerin yerini acı gerçeklerin, moral değerlerin yerini basit çıkarların aldığı bir alan bu.

Dış politika oluşturma ve yürütme süreçlerinde etikle realpolitiki ince bir dengede tutamaz, birinde tutunamayınca öbürüne savrulursanız, işte o zaman istediğiniz kadar **‘stratejik derinlik’**liklere yelken açın **‘taktik sıklık’**larda alabora oluverirsiniz.

AKP hükümetinin güdümündeki Türk dış politikasının geldiği nokta maalesef bu. Mesele **‘değerli yalnızlık’** değil, **tükenmişlik sendromu**.

Politika üretemeyince, üretseniz de yürütemeyince, yürütseniz de sonuç alamayınca... Ya komplolara sığınacaksınız ya da **‘değerli yalnızlık’** türünden hoş ama boş züğürt tesellilerine.

Erdoğan dün bu tükenmişlik sendromunun artık kronikleşmiş semptomlarından birini gösterdi. Mısır'daki darbenin arkasında İsrail'in bulunduğunu öne sürdü. Joker hakkını kullandı yani...

İşin acı tarafı o ki, İsrail Erdoğan'ın suçlamasına Dışişleri Sözcüsü düzeyinde yanıt verdi, *“Bu üzerine yorum yapmaya değmeyecek o açıklamalardan biri”* diyerek... Bana da öyle geliyor.

Hangi listedeyiz?

İsrail Cumhurbaşkanı **Şimon Peres**'den dinlemiştim 2007 yılındaki söyleşimiz sırasında: **Turgut Özal**'a sormuşlar zamanında, **“Ortadoğu sorunuyla neden bu kadar çok ilgileniyorsunuz”** diye.

Özal şöyle yanıt vermiş: **“Sorunu iyi öğrenmem lazım ki günün birinde bir yemeğe davet edildiğimde konuk listesinde miyim yoksa yemek listesinde miyim bileyim.”**

Bir yerlerden gidişatı izliyorsa bugünlerde hangi listede görüyordur acaba Türkiye'yi rahmetli?

Kanal İstanbul mu, Ruhban Okulu mu

Patrik **Bartholomeos** kimbilir kaçınıcı kez Heybeliada Ruhban Okulu'nun açılması için çağrıda bulunmuş hükümete, dolayısıyla da Başbakan'a.

Geçenlerde de yazmıştım. '**Edifice complex**' denen bir kişilik özelliği var başbakanımızın. Dev, mega, çılgın, bizatihi kendi ismi ya da dönemiyle anılacak bir '**modern miras**' bırakma tutkusu diye açıklanabilir bu kompleks.

Dikkat edin hep bir '**eser siyaseti**'nden bahseder Erdoğan. '**Hizmet edebiyatı**' yapar. "**Onlar laf üretir, biz iş yaparız**" der ya da "**80 yılda yapılamayanları 10 yılda yaptık**". Üçüncü köprü de var o silsile içinde kentsel dönüşümler de... Çamlıca'ya cami de var nükleer santral de... Double yollar da var Marmaray da.

'**Büyük Türkiye**'dir Erdoğan'ın vizyonu ilk günden beri, '**demokratik Türkiye**' değil. Ve o büyüklük elverdiği kadar ya da o büyüklüğe hizmet ettiği ölçüde demokrasiye yer vardır Erdoğan'ın vizyonunda. Daha fazla değil.

Tam da bu yüzden sandık hariç demokratik değerler değil, ekonomik rakamlar daha önemlidir Erdoğan için. Marmara'yı Karadeniz'e bağlayacak bir su yolu açmaya cesaret eder ama, Heybeli Ruhban Okulu'nu açmaya niyet etmez. Her ile havaalanı açmayı neredeyse saplantı hâline getirir ama cemevi açmayı umursamaz.

Ve tam da bu yüzden yıllardır nükleer santral(ler) hayaliyle yatıp kalkar ama küçücük bir parkı aylardır bir kâbusa çevirmekten çekinmez.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yalnızlar koalisyonu

Erdal Güven 25.08.2013

Türkiye resmen ve alenen Suriye'ye doğrudan askerî müdahale yapılmasını isteyen bir ülke artık.

Davutoğlu'nun 22 Ağustos 2013 Perşembe gecesı *BBC*'de söylediklerinden çıkan sonuç bu.

Suriye rejimiyle köprüleri attığından beri Türkiye'nin bir tür tedbir arayışına girdiği sır değil. Ancak doğrudan askerî müdahale çağrısında bulunmak yeni ve hayli ileri bir mevziye konumlanmak demek.

Anlaşılan o ki Ankara hafta başında Suriye'den gelen trajik görüntülerin elini güçlendirdiğini düşündü. Ve bu görüntüleri, Batı'yı askerî müdahaleye ikna amaçlı kullanmak üzere harekete geçti.

Yeri gelmişken: Sözkonusu görüntülerin bir kimyasal silah saldırısının sonrasına ait olduğu ileri sürülüyor. Yaygın kanı, bu saldırıyı Suriye rejiminin gerçekleştirdiği yönünde. Ne var ki BM'den AFAD'a birçok örgüt ve Washington'dan Rusya'ya birçok başkent ortada gerçekten bir kimyasal silah saldırısı olduğundan da, saldırıyı kimin düzenlediğinden de emin değil.

Görüntüler gerçek, saldırı pekâlâ kimyasal nitelikte ve rejim onaylı olabilir. Ancak kesin bir şey yok ortada. Ayrıca şu soru da yanıt bekliyor: İsyancılar karşısında kritik mevzi kayıpları, hatta stratejik yenilgiler yaşarken bile kimyasal silaha başvurmayan Esad rejimi kayıplarını telafi etmeye başladığı bir dönemde niye böyle bir saldırı düzenlesin? Üstelik de uzman BM ekibi Suriye'ye vardıktan iki gün sonra ve ekibin kaldığı Şam'a hayli yakın bir noktada...

Devamla... Yeni mevziine bayrağı dikmiş yanına başka gönüllüler arayan Ankara'nın pozisyonu moral açıdan da, Türkiye'nin başına ne tür belalar sarabileceği bakımından da sorgulanmaya muhtaç. Ama daha basit, daha pratik bir soru var ortada: Kim yapacak o müdahaleyi?

Davutoğlu'nun *BBC*'ye söylediklerinden Ankara'nın ilk tercihinin **BM Güvenlik Konseyi onaylı bir müdahale** olduğu anlaşılıyor. Rusya ve Çin var; imkânsız.

Davutoğlu'nun Bosna benzetmesi yaparak adını koymadığı ikinci tercih **NATO operasyonu**. Ne ABD ne AB o noktada; zor.

'Suriye'nin Dostları' mı? Öyle bir gücü yok, nafil.

Arap Birliği deseniz, umutsuz vaka.

Davutoğlu hangi '**gönüllüler koalisyonu**'ndan, hangi iradede, hangi güçten söz ediyor o zaman? '**Değerli yalnızlık**' diye kodlanan tükenmişlik sendromundan kurtuluşun yolu '**kocakarı ilaçları**'ndan geçmese gerek.

Rehber içeri, diktatör dışarı, game over

Mısır'da 1952'den bu yana rejimin gerçek sahibi olagelmiş ordu kısa süreli demokrasi flörtünün ardından **statu quo ante**'yi emin adımlarla tesis ediyor.

Müslüman Kardeşler'in '**rehber**'i **Muhammed Bedii** hapse atıldıktan bir gün sonra, devrik diktatör **Hüsnü Mübarek**'in hapisten çıkması talihin cilvesinden ibaret olmasa gerek.

Teşkilatın en mühim adamlarından, stratejistlerinden biri Bedii. **Seyyid Kutub**'la beraber hapis yatmışlığı var, çekirdekten yetişme Müslüman Kardeş. 2010'dan beri **İhvan**'ın **Yüce Rehber**'i ve şu iki yıllık kritik dönemde yol haritasını çizen başlıca isimlerden biri. Son olarak darbeye direnme kararı alınmasında da belirleyici rol oynadı. Kararı bizzat açıklayan da oydu.

Mübarek malum. Bir önceki apoletli firavun. Yolsuzluk ve cinayetle yargılanıyor ama tahliye edildi. Hastane sonrası, muhtemelen konforlu bir ev hapsi bekliyor Mübarek'i. En kötü ihtimal Suudi Arabistan'a atar kapağı.

BBC Mübarek'i götüren helikopterin görüntüsünü yayınlarken şöyle bir not ilıstiriyordu habere: "**Şu anda Mübarek döneminı mumla arayan Mısırlıların sayısı hiç de az değil.**" Nereden nereye?

Kısacası rehber içeri diktatör dışarı, game over. En azından şimdilik.

Sonuç değil süreç

Sonuçtan ziyade çözüm odaklı bir dış politikamız var. **Kıbrıs**'ta çözüm süreci, **Ermenistan**'la normalleşme süreci, **Avrupa Birliği**'ne üyelik süreci ve hâlâ var mı bilmem ama '**Komşu Ülkelerle Sıfır Sorun**' süreci..

Süreç çok da sonuç yok. Ordan geldi aklıma...

Çocuklarını artık sayamayan aile babasına demişler ki, "**Bu kadar çok evladınız olduğuna göre çocukları çok seviyor olmalısınız.**"

"**Yoo**" demiş adam, "**Ben süreci seviyorum.**"

Hangi Erdoğan

1- Hopalı Metin Lokumcu'nun biber gazlı polis müdahalesi sonucunda ölümü.

Olay günü "**Bu arada bir tanesi de kalp krizi geçirerek... oradaki, şu anda kimliğini bilmiyorum, üzerinde de fazla durmak istemiyorum, öldüğü söyleniyor.**"

Günler sonra "**Bir emekli öğretmene bunlar yakışır mı?**

Gazeteci Ruşen Çakır: Ama öldü efendim!

Erdoğan: Bilmem. Ben sadece bunu söylüyorum."

2- Uludere katliamı.

"**Üzüntülerimi bildirdim.**"

3- Gezi eylemlerinde öldürülenler.

"**İstanbul'da bir kişi, iki kişi, üç kişi, dört kişi polise şiddet uygularken ölüyor...**"

4- Mısırlı Esmâ'nın öldürölmesi.

Gözyaşlarını tutamayıp dakikalarca ağladıktan sonra “...**beni ciddi manada duygulandırdı.**”

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AKP ne peşinde, Batı'nın derdi ne

Erdal Güven 28.08.2013

 AKP ne peşinde, Batı'nın derdi ne Türkiye'nin, daha doğrusu AKP hükümetinin ne istediği çoktandır belli: Esad'ın devrilmesi.

Son olarak '**kimyasal silah saldırısı**'nı öne sürdü Ankara, Suriye'ye topyekûn bir saldırıya gerekçe olarak.

Gelgelelim Batı'nın hiç de öyle bir niyeti yok. ABD'nin hedeflerini Obama CNN'e verdiği söyleşide açıkça ortaya koydu: 1- Kimyasal silah kullanımının rutin hâline gelmesini önlemek, 2- Bölgedeki müttefiklerinin ve askerî üslerinin güvenliğini sağlama almak.

Yani, ABD bir '**cezalandırma operasyonu**'ndan, cerrahi bir müdahaleden söz ediyor.

Daha önemlisi şu: Obama yönetimi sınırlı bir müdahale için bile kılı kırk yarıyor. Öncelikle sözkonusu kimyasal saldırının Suriye rejimi tarafından gerçekleştirildiğinden yüzde 100 emin olmak istiyor. Olası bir müdahalenin tüm artılarını eksilerini tartıyor.

AKP hükümeti ise amiyane tabirle bodoslama gidiyor. Daha ilk günden kimyasal saldırıdan Suriye rejimini sorumlu tutuyor. Davutoğlu, uluslararası koalisyon kurulması için canını dişine takıyor. Erdoğan, "**Kim yapacak, tabii ki katil Esed yaptı**" diyebiliyor. Ve AKP hükümeti Suriye'ye topyekûn bir saldırının bayraktarlığını yapıyor.

Peki, hangi yetkiyle? Belirsiz. Üstelik siyaset ve kamuoyu ortadan ikiye bölünmüş durumdayken... Siyasi partilerin de toplumun da ezici çoğunluğunun karşı çıktığı Irak işgali öncesinde çok daha fazla tartışılmıştı Türkiye'nin müdahil olup olmaması. Meclis'te de medyada da.

Yanlış mı hatırlıyorum?

ZATEN SAVAŞIN İÇİNDEYİZ

Pazar gecesi *Reuters* bir haber geçti. **Türkiye üzerinden** (Hatay) **Suriyeli isyancılara 400 ton silah ve mühimmat sevk edilmişti**. Haber hiçbir merci tarafından yalanlanmadığı gibi, başka yabancı ajanslar, gazete ve tv kanallarınca da geçildi.

'**Normalde**' küçük çaplı bir kıyamet kopması gerekirdi memlekette. Öyle ya her şey bir yana, Suriye açısından düpedüz '**casus belli**' (savaş nedeni) sayılabilecek bir durumdu bu.

Oysa ne dişe dokunur bir demeç geldi, ne de medyamız sağolsun haberi '**aynen**' aktarmanın ötesine geçip doğru dürüst bir soru sordu hükümete.

Aslında bir '**hikmet**' gizli bu sükûnette. Türkiye sınırından 400 ton silah ve mühimmat geçirilmesinin '**vakayı adiyе**'den sayılıyorsa bir bildiği var hükümetimizin de medyamızın da: Ne ilk sevkiyat bu ne de artık bir sır.

Türkiye Suriye rejimiyle köprüleri attığından beri Özgür Suriye Ordusu'nun (ÖSO) lojistik ve eğitim üssü (Hatırlarsanız, deşifre olana kadar ÖSO'nun karargâhı da Hatay'da Apaydın'daki mülteci kampındaydı). Bu çerçevede ÖSO güçlerini silahlandırmada anahtar ülke konumunda.

'**Sistem**' şöyle işliyor: Finansmanı Suudiler ve Katar başta olmak üzere Körfez ülkeleri sağlıyor. Tedarikçi ülkeler listesi hayli kabarık, Hırvatistan da var Libya da; son olarak Sudan da katıldı listeye. Organizasyonu CIA ve diğer Batılı istihbarat servisleri gerçekleştiriyor. Operasyonu Türkiye üstleniyor.

Batı medyasını şöyle bir tarayın, onlarca haber bulursunuz bu sistemi uzun uzun, tüm ayrıntısıyla anlatan.

Dolayısıyla, Türkiye zaten savaşta.

O Türkiye ki Suriye sınır hattındaki çatışmalar yüzünden ölenler bir yana, 11 Şubat'ta Cilvegözü'nde 17 yurttaşını, 11 Mayıs'ta da Reyhanlı'da 52 yurttaşını kaybetti bu savaş yüzünden. Siz bakmayın '**terörist saldırı**' kurbanları dendiğine, ilk savaş zayıtıdır onlar Türkiye'nin.

'Ortadoğu için kısa bir rehber'

Papa Jean Paul'ün bir zamanlar bir yerlerde şöyle dediği söylenir: "**Ortadoğu sorununu çözmenin iki yolu var. Biri gerçekçi, diğeri mucizevî. Gerçekçi çözüm yolu, soruna Tanrı'nın el atması. Mucizevî çözüm yolu ise tarafların kendi aralarında bir anlaşmaya varması...**"

Bugünlerde bölge öylesine allak bullak oldu ki kim kimden yana, kim kimi destekliyor, sokaktaki insan için bir muamma.

22 Ağustos'ta *The Financial Times*'ta yayımlanan okur mektubu o kadar güzel özetlemiş ki muammayı, kafası karışıklara "**Hah şimdi oldu**" dedirteceğine bahse girerim. Bir internet fenomeni hâline gelmesi boşuna değil. Hele son cümlesi yok mu!

Siz siz olun, mektuba, akademik makale muamelesi yapıp kâğıda kaleme sarılmayın, basitliğinin keyfini çıkarın.

İşte o mektup:

"Efendim,

İran Esad'dan yana. Körfez ülkeleri Esad'a karşı.

Esad Müslüman Kardeşler'e karşı. Müslüman Kardeşler ve Obama General Sisi'ye karşı. Gelgelelim Körfez ülkeleri Sisi'den yana, yani, Müslüman Kardeşler'e karşı.

İran Hamas'tan yana. Ama Hamas Müslüman Kardeşler'den yana.

Obama Müslüman Kardeşler'ten yana. Fakat Hamas, ABD'ye karşı.

Körfez ülkeleri ABD'den yana. Ama Türkiye Körfez ülkeleriyle birlikte Esad'a karşı; gelgelelim Türkiye Müslüman Kardeşler'den yana ve General Sisi'ye karşı. Ve Körfez ülkeleri General Sisi'den yana.

Ortadoğu'ya hoşgeldiniz, iyi günler dilerim."

K N El Sabah, Londra, Britanya

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakan, Joe Dalton gibi

Erdal Güven 01.09.2013

Başbakan, Joe Dalton gibi **Daltonlar** nihayet **Red Kit**'i yakalamıştır. Hararetli bir tartışma başlar aralarında. Şimdi ne yapacaklardır. **Joe Dalton** sabırsızdır, atılır: **"Önce öldürelim, sonra tartışırız."**

Başbakan **Erdoğan** da **Beşar Esad**'a karşı aynı duygular içinde nicedir.

Bakın dün ne demiş Suriye'ye karşı girişilmesi düşünülen askerî harekât için: **"Bir Kosova olayını burda sergilemektir aslolan. 24 saatte uğra çekil, bu olmaz. Kosova türü bir şey olduğu zaman orada rejim devam etmez artık."**

Başbakan konuşuyor ama kim, nasıl, hangi yetkiyle yapacak **'Kosova türü bir şey'**i Suriye'de, o tarafını söylemiyor. Çok daha önemli soru şu: Peki ya sonra ne olacak? O tarafına hiç girmiyor.

Başta ABD, bütün dünyanın gündeminde Suriye rejimine karşı caydırıcılık amaçlı bir cezalandırma operasyonu var. Gelgelelim hepî topu birkaç günlük bir operasyon yüzünden bile uykular kaçık iki haftadır. Etkisi tepkisi ne olur diye uzun uzadıya düşünüyorlar. Ölçüp biçiyorlar. Napar ederiz de en kısa sürede, mümkünse kimsenin burnu kanamadan bitiririz diye kafa patlatıyorlar.

Erdoğan ise ne kadar gerekiyorsa o kadar sürecek bir **'savaş'** istiyor. Düpedüz rejim değişikliğinden söz ediyor. Esad düşene, çekilene kadar vurulmalı diyor.

Geçen yazıda, **'Bodoslama savaş'** derken kastettiğim tam da buydu. Başbakan cümle içinde kullanmış, sağolsun.

'Sonra'ya dair tek söylenen, **'Esad devrilsin, seçim yapılsın...'**

Irak'ta, Afganistan'da seçim yapılana kadar neler oldu, hatırlıyoruz; seçim yapıldı da ne oldu, hep beraber görüyoruz.

Biraz sakin.

Tezkere meselesi değil demokrasi meselesi

Üç gün öncesine kadar bir Britanya başbakanının parlamentoyu askerî müdahale düzenlemeye ikna edemediği son tarih 1782'ydi. Milletvekillerinin çoğunlukla **'Hayır'** oyu verdiği müdahale nereye yapılacaktı dersiniz? Britanya'ya karşı bağımsızlık savaşı yürüten Amerika'ya... **'Yeter'** demişti İngiliz vekiller, artık kazanamayacakları anlaşılan bir savaşa nokta koyarken...

Ve üç gün önce, yani tam 231 yıl sonra, Avam Kamarası bir kez daha istediği savaş yetkisini vermedi başbakana. Bu kez Suriye'ye karşı... **'Esad'ın kendi yurttaşlarına karşı kimyasal silah kullandığı kanıtlanırsa'**, hatta, **'BM Güvenlik Konseyi'nce onaylanırsa bile'** Britanya'nın olası bir askerî müdahaleye katılmasını istemiyorlardı çünkü. Üstelik son derece **'özel bir ilişki'**yle bağlı bulundukları ABD'ye sırt çevirme pahasına.

Ayrıntılar bir yana Britanya'da demokrasi işledi ve son sözü hükümet değil meclis söyledi.

Kıssadan hisse:

1- Britanya bile bu yönde bir karar aldıysa, Türkiye'nin pozisyonunu bir kez daha düşünmesi gerekmez mi?

2- Demek ki demokrasi sandıktan ibaret değilmiş.

Britanya parlamentosunun **'demokrasinin belgesi'** niteliğindeki kararı Batı'dan, hatta demokrasiden umudunu kesen Başbakan Erdoğan'ın yüreğine su serpecek (!) diye düşünmüştüm.

Oysa bakın ne demiş Erdoğan, **"Tezkereye şu anda ihtiyacımız yok"**.

Hiç ama hiç anlamamış demek ki. Mesele bir tezkere meselesi değil. Bir savaşa girip girmeme meselesi. Bir demokrasi meselesi.

ABD tek başına da kalsa Suriye'yi vuracak

Britanya'nın **'Ben yokum'** demesi ABD'nin Suriye'yi vurmaktan vazgeçeceği anlamına gelmiyor. Daha önce birçok **'solo'** harekât yaptı ABD. **Panama, Granada, Lübnan, Somali, Libya, Afganistan** ilk akla gelenler.

Göstermelik de olsa bir harekât düzenleyecek ABD. Obama kendi çizdiği **'kırmızı çizgi'**yi aştı artık, geri dönmesi zor. İnandırıcılık, caydırıcılık gereği göstermelik de olsa bir harekât düzenleyecek ABD.

Yoksa **Beltway Kuşağı** dışında, yani silah lobisi hariç, ABD’de de doğru dürüst destek yok müdahaleye. ‘**Suriye vurulmalı**’ diyenlerin oranı yüzde 10’u bile bulmuyor.

Bak sen şu Haçlı’ya!

Onca Müslüman ülke aylardır, hatta yıllardır Suriye’ye askerî müdahale düzenlenmesine zemin hazırlıyor, çanak tutuyor. Hristiyan ülkelere hemen her gün çağrıda bulunuyorlar. “**Hadi ne duruyorsunuz, girelim yürüyelim, vuralım, kıralım**” diyorlar.

İşin garibi o ki, Hristiyan ülkeler son derece temkinli. Kılı kırk yarıyorlar. Vuracaklarsa bile vurup hemen çekilmenin planını yapıyorlar. Hatta ‘**Aslan Yürekli Richard**’ın ülkesi Britanya sonunda, kılıcını kınına sokuyor, “**Ben o kadarına bile yokum**” diyor.

E hani Batılılar Ortadoğu’ya hâlâ Haçlı zihniyetiyle yaklaşıyordu!

Ortadoğu matriksi

Geçen yazıda, matrak bir okur mektubundan esinlenerek çizilen bir ‘**Ortadoğu’da kimin elin kimin cebinde**’ grafiği paylaşmıştım. İş büyüdü. **The Big Pharoah** adlı blogger, meseleyi ciddiye alıp iş edinerek temize çekmiş grafiği...

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zorunlu bir yazı

Erdal Güven 04.09.2013

Erdoğan’ı bir mizah figürüne benzetmenin o kadar da ‘**bedel**’i olacak tabii...

Küçük bir kıyamet kopardı “**Başbakan, Joe Dalton gibi**” başlıklı yazım. Önünü arkasını, nasılini nedenini pek düşünmeden **Beşar Esad**’ı devirmeye soyunan Tayyip Erdoğan’ı, **Red Kit**’i hazır yakalamışken bir an önce ve sorgusuz sualsiz öldürme niyetindeki **Joe Dalton**’a benzetmiştim.

Sen misin benzeten. Hakaret, tehdit, küfür gırla gitti. Hâlâ gidiyor.

Yalnız bilin ki o mesajlar değil bana bu satırları mecburen yazdıran. Derdim başka. Okumaya değer mesajlardan çoğunda şu soru saklıydı: “*110 bin insan öldü, hâlâ bir şey yapılmasın mı diyorsunuz?*”

Yok, öyle demiyorum... Bir şey yapmak için geç kalındı diyorum. Hem de çok geç. Ama ben bunu şimdi demiyorum... İlk ne zaman mı demişim? Taa 2011’in başında, ölü sayısı henüz 70’ken, evet bin falan değil

'sadece' 70'ken, ortada tek bir mülteci yokken ve Esad, Erdoğan için 'eli kanlı katil, diktatör Esed' değil, hâlâ 'kardeşim Esad'ken demişim.

Okuyalım:

"Babasından Ortadoğu'nun en sıkı diktatörlüğünü devraldı Esad 11 yıl önce. Hafız Esad'ın Suriye'si, azınlığın çoğunluğa hükmettiği bir polis devletiydi. Bugün de öyle.

Ortadoğu'da esen isyan rüzgârı, 10 gün kadar önce Suriye topraklarına da ulaştı. Günlerdir ezici çoğunluğunu Sünnilerin oluşturduğu Suriyeliler sokakta.

Ne istiyorlar peki? Siyasette söz hakkı istiyorlar. Despot rejimin değişmesini istiyorlar. 'Muhaberat' baskısının son bulmasını istiyorlar. Yolsuzluğun ve adam kayırmacılığın bitmesini istiyorlar. Sosyoekonomik koşullarının iyileştirilmesini istiyorlar.

Çünkü Esad'ın bebek yüzü, eşinin Batılı duruşu yetmiyor halka, hatta batıyor. İsrail'e karşı dik duruş, direniş örgütlerine destek, **Türkiye'yle gelişen ilişkiler de temize çıkaramıyor rejimi.**

Peki, istekleri karşılığında ne aldılar 'lider'lerinden önceki gün? Hakaret. **Böylece yalnızca gerçeklerden kopukluğunu ya da gerçekleri görmek istemediğini göstermedi Esad. Aynı zamanda başında durduğu otokratik Baas rejimini, bir reform süreci başlatarak insan haklarına saygılı bir demokratik düzene çevirme gibi bir iradesinin bulunmadığını da açıkça ortaya koydu.**

Demek ki Suriye'yi 'Arap baharı'nın dışında tutabileceğine inanıyor Esad. **Konuşmasına bakılırsa, her ne pahasına olursa olsun sonuna kadar direnecek; Bin Ali'nin, Mübarek'in değil, Kaddafi'nin izinden gidecek.** Zaten işaretler de o yönde. İsyanın daha ikinci haftası dolmadan, ölü sayısı en az 70 olarak veriliyor. (Ancak) **bekasını koruyabilmek için nereye kadar gidebileceğini 1982'de 'Hama katliamı'yla dehşetengiz bir biçimde göstermiş bir rejimle karşı karşıyayız."** (Radikal, 2 Nisan 2011)

Devam edelim:

"Suriye'deki dar tabanlı dikta rejiminin, geniş tabanlı bir demokrasiye dönüşmek gibi bir iradesi hiçbir zaman olmadı. Ne kurulduğu gün, ne 50 yıl sonra... Bu dönüşümün gerçekleşmesi, başından beri iç ve dış dinamiklerin etkisiyle rejimin değişmesine bağlıydı. Bugün de öyle.

Gelgelelim rejim, isyan başladığından beri ortaya koyduğu icraatla, her geçen gün zaten zayıf bir temele oturttuğu meşruiyetini daha da aşındırıyor.

Bu yoldan dönülmesi için çaba harcayan başkentler arasında Ankara da var. **Ancak AKP hükümeti, Baas rejimiyle geliştirdiği ilişkiler nedeniyle Mübarek'e karşı alır gibi görüldüğü 'ilkel tavrı' Esad'a karşı alamıyor. Hatırlayalım; Erdoğan, Mübarek'e, 'Çekil' diye seslendiğinde Mısır'da kimsenin burnu kanamamıştı. Aynı Erdoğan, 450-500 kişinin sokak ortasında tankla tüfekte öldürülmesinden sorumlu Esad'a nazikçe uyarıda bulunmanın ötesine geçemiyor.**

Tıpkı Kaddafi'nin Libya'sıyla olduğu gibi Esad'ın Suriye'siyle de mahcup bir ittifak halinde Erdoğan'ın Türkiye'si.

Oysa ölçüt, halkın taleplerine kulak tıkamaksa ki Erdoğan öyle diyordu Mübarek'e Esad da tıkıyor işte. Tıkamak ne demek, o sesleri boğuyor bütün dünyanın gözü önünde.

Hal böyle olunca sormak lazım, hani sizin dilinizden düşürmediğiniz 'vicdan siyaseti'niz diye...'

(Radikal, 29 Nisan 2011)

Son olarak şunu okuyalım:

"Suriye'de, Erdoğan'ın dediği gibi 'yeni Hama'lar yaşanmaması'nın tek yolu var: Azınlık diktasının bir geçiş sürecinin ardından çoğunluk yönetimine devredilmesi. Suriye'deki azınlık rejiminin önündeki tek çıkış yolu bu. Görebilirlerse tabii.

Türkiye'ye gelince... 'Mahcup müttefik' konumunu terk etmenin vakti geldi de geçiyor. Suriye rejimi ve başındaki Esad'ın savunulabilecek bir yanı yoktu, artık hiç yok.

Hem rejime ve dayandığı azınlığa, hem Türkiye-Suriye ilişkilerine hem de bölgeye yapılacak en büyük iyilik, Esad'ı bir geçiş sürecine zorlamak. Aksi takdirde, oluşacak enkazın altında Türkiye de kalır." (Radikal, 13 Mayıs 2011)

O günlerde bunları demişim. O yüzden bugünlerde atıp tutanlara şunu diyebilirim rahatlıkla: Bana martaval okumayın.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

60- 78- 90

Erdal Güven 08.09.2013

İngilizlerin, Amerikalıların ve hatta Fransızların yaptığını biz niye yapmıyoruz?

Niye ilk günden itibaren sürekli ve düzenli olarak kamuoyu anketleri düzenlenmiyor halkın Suriye'ye müdahaleye dair ne düşündüğünü ortaya koyacak? Niye medyada, özellikle de televizyon kanallarında '**doğru dürüst**' tartışılmıyor konu? Ve en önemlisi de hükümet, neden Meclis gündemine getirmiyor meseleyi? Tam tersi soru da geçerli: Neden muhalefet partileri gece gündüz hükümetin ensesinde boza pişirmiyor?

Öyle ya, gazete manşetlerine bakıp aldanmayın sakın, bir boks karşılaşmasının ya da poker oyununun değil, basbayağı bir savaşın arifesindeyiz...

Suriye'yi dünyaya entegre edeceğim derken dünya Suriye'nin üstüne çullansın diye uğraşan, askerî müdahalenin bayraktarlığını yapan bir hükümetimiz var. Dışışleri Bakanı, koalisyonlar kuruyor, Başbakan, "**Her türlüüne varız**" diyor.

Hangi yetkiyle, belirsiz. Mevcut tezkerenin hükümete böyle bir yetki vermediğini biliyoruz. O zaman?

Ayrıca ister blöf deyin, ister tehdit, '**düşman**' bizi vuracağını söyleyince Erdoğan, '**Biz daha beter vururuz**' demeye getiriyor. Kaldı ki ABD ya da Fransa gibi '**uzay**'da değil, Suriye'nin burnunun dibindeki bir ülkenin başbakanı olarak söylüyor bunu.

Erdoğan'ın G-20'den eli boş, hayal kırıklığıyla döndüğü, söylediklerinden belli. Malum, ABD Kongresi onay verse bile 60-90 günlük bir harekâta onay verecek. Erdoğan da, NATO'nun 78 günlük Sırbistan bombardımanına gönderme yapmıştı ya geçenlerde. Onu anlatmış anlata anlata.

Oysa rakamların, sürenin hiçbir önemi yok. Önemli olan amaç. Ve G-20 toplantısında anlaşıldı ki başta ABD ve Fransa gibi (geriye pek bir şey kalmıyor zaten) '**müdahil**' ülkelerin amacı Suriye'de rejimi değiştirmek değil. Kimyasal silah kullandığı gerekçesiyle Esad rejimini cezalandırmak istiyorlar, caydırıcılık adına. O kadar.

Çok daha önemlisi olası bombardıman sonrasına ilişkin herhangi bir politik plan da yok ortada. Çünkü öyle bir stratejisi yok ne ABD ne Fransa'nın.

Türkiye'nin var mı?

Vakayi adiyе

Hafta içinde Didim'de bir karikatür sergisi düzenlendi. 10 karikatürde de Erdoğan'ın Gezi eylemlerindeki tutumu eleştiriliyordu.

AKP ilçe teşkilatı yemedi içmedi, devlet büyüklerine hakaret ediliyor diye savcılığı göreve çağırdı. Savcılık durur mu hiç! Gün bitmeden karikatürler savcılık kararı ve polis marifetiyle toplatıldı! Yetmedi, serginin organizatörü, karikatürist **Mehmet Gölebatmaz**'la Didim Gezi Platformu'nun üç üyesine, bir de karikatürlerin asıldığı panoların sahibi şirketin yetkilisine soruşturma açıldı, ifadeleri alındı.

Ve bu haber medyamızda bir dakikalık bülten, üç cümlelik haberle geçirildi gitti... Sonra da unutuldu.

Demek karikatür sergisi '**basıp**' tüm '**sorumlu**'ları derdest etmek vakayi adiyeden sayılmaya başlamış, benim haberim yok.

Fark var!

Uludere'de 34 insan öldürüldü. Asker terörü karşısında tam siper oldular.

Gezi eylemlerinde beş insan öldürüldü. Polis terörüne gık demediler, hatta methiye düzdüler.

ODTÜ’de altı üstü tatsız bir münakaşa çıktı, kimse fiske yemedi, kimsenin burnu kanamadı. Cumhurbaşkanı’dan bakanına, başbakan’dan YÖK başkanına (atladıklarım kusura bakmasın!) hepsi ayağa kalktı.

Ayıptır.

Olimpik yalnızlık

Bir Olimpiyat Oyunu’nu daha alamadık: Olsun, değerli yalnızlığımız var (Zaten hep Gezi’ciler yüzünden).

Ve Olimpiyat Oyunları Türkiye’de: Dünya ülkesi Türkiye.

Bezos’un üç ‘Evet’i

ABD’nin çiçeği burnunda medya patronu **Jeff Bezos**, namı diğer **Mr. Amazon**, 250 milyon dolara satın aldığı **The Washington Post**’taydı hafta içinde. Editör ve muhabirlerle uzun uzun sohbet etti, vizyonunu anlattı, soruları yanıtladı.

The WaPo kendisine teklif edildiğinde şu soruları sormuş kendine Bezos: Bu gazete bir kurum mu? Geleceği var mı? Ben bir fark yaratabilir miyim? Üç soruya da ‘**Evet**’ yanıtı verince, ‘**Tamam**’ demiş.

Bizim medya patronları da üç soru soruyor biliyorsunuz: Gücüme güç katar mı? Başbakan’a ‘**Hayır**’ demek olur mu? Başka şansımız var mı?

Sohbette demiş ki Bezos, “**Bu gazeteyi okumayı bir ‘günübirlik törensel alışkanlık’a çevirebilmek... başarımız buna bağlı.**” Bunun da iki ana kuralı varmış Bezos’a göre. “**1 numaralı kural asla sıkıcı olmamak.**” İkinci kural da ‘**asla yaşlanmamak**’mış.

Ya satış? “**Okur,**” demiş Bezos, “**tek bir hikâyeye para ödemez, ama bir pakete öder.**”

Bezos ve *The Washington Post*’a kulak verin derim. En ‘**eğlenceli**’ ve ‘**taze**’ medya hikâyelerinden birini yazıyorlar birlikte. Hele bizimkilerle beraber düşününce...

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alacakaranlık kuşağından

Erdal Güven 11.09.2013

Oydu buydu derken Suriye'ye askerî müdahale olasılığı giderek zayıflıyor. Şimdi de ABD-Rusya ikilisinin girişimiyle Suriye'nin kimyasal silah stokunun Birleşmiş Milletler'in denetimine verilmesi sözkonusu.... Şöyle sıkı bir analiz lazım şimdi.

Boşversene. Bak **bir genç daha öldürülmüş Türkiye'nin alacakaranlığında dün...** Yine bir gösteri sırasında, yine polis şiddeti yüzünden, yine Hatay, yine Antakya, yine Armutlu...

Bölgeyi allak bullak edecek olası bir müdahaleye doğru geri sayılırken gelen Rus-Amerikan önerisinden, inanmayacaksın ama, İran da memnun İsrail de. Fransa da olumlu yaklaşıyor Çin de.

Anladım da... Hatırlıyor musun hani Başbakan Tayyip Erdoğan, "**Bir kişi, iki kişi, üç kişi, dört kişi polise şiddet uygularken ölüyor...**" demişti ya... **Beş olmuş işte.** Biliyorum biliyorum, aslında altı.

Birleşmiş Milletler zaten başından beri devrede. ABD Senatosu da diplomatik çabalara zaman tanınması için müdahaleyle ilgili yapacağı oylamayı ertelemiş. **Kandırmaca, oyalama olabilir tabii ama sonuçta savaş bulutları dağılıyor deniyor. Az şey mi?**

Değil ama... Daha 22 yaşındaymış. Adı **Ahmet Atakan**'mış öldürülen gencin.... Suriye Suriye deyip duruyorsun ya bak, arkadaşlarıyla birlikte yalnız Gezi eylemlerindeki, ODTÜ'deki polis şiddetini değil, asıl Türkiye'nin Suriye politikasını protesto ediyorlarmış.

Bak Suriye de, '**Teklifi kabul ediyoruz**' dedi az önce resmen. **Türkiye ise 'ille de müdahale' diye bastıran tavırla giderek iyot gibi açıkta kalıyor.** Davutoğlu daha önceki gün konuştu yine... '**Derin**'likli bir biçimde anlattı süreci her zamanki gibi. Cezaysa ceza, müdahaleyse müdahale dedi üstüne basa basa.

Sen Ahmet Atakan'ın babasının ne dediğini duydun mu? "**İleri demokrasi dersi verenler utansın. Bu mu demokrasi, bu mu Müslümanlık?**" demiş.

Peki, şu barış ya da çözüm sürecine ne diyorsun? Bak, PKK çekilmeyi durdurmuş, neyse ki ateşkes sürecekmış. Süreç tıkanıp, yürümüyor diyorlar. Hükümet yapılacaklar listesinin gereğini yerine getirmiyormuş.

Sırası mı şimdi; asıl şu listeye baksana sen:

Medeni Yıldırım (18)

Ali İsmail Korkmaz (19)

Mehmet Ayvalıtaş (20)

Abdullah Cömert (22)

Ethem Sarısülük (26)

Ahmet Atakan (22)

Şu Gençlik ve Spor Bakanı olarak makam işgal eden zata bir çift laf etmeyecek misin? Olimpiyat hezimetinden sonra, "**Kına stoku tükenmiş**" diye tweet atmıştı ya dün de '**açıklık getirmiş**' tweetine. Gazetede okudum, bir ekip liderinin üzüntülerinin paylaşılmasını **hazmetmesi mümkün değilmiş**. Belli ki sadece edep değil bir de hazım sorunu var...

Onu kendi hâline bırak, sen Hatay Valisi'nin ne yaptığını okudun mu? Fol yok yumurta yokken, "**Çatıdan düştü**" demiş Ahmet için. Oysa Tabipler Odası Başkanı'na göre "**Bir düşme bulgusuna rastlanmadı**". Görgü tanıkları da, Ahmet'e önce biber gazı kapsülü isabet ettiğini, sonra da Akrep denen polis aracının çarptığını anlatmış.

Bak yeni içki düzenlemesi de uygulamaya girmiş. Önce "**Aksıruncaya, tıksıruncaya kadar içiyorlar, bir şey demiyoruz**" diye '**hoşgörü**'sünü sergileyen Erdoğan neden sonra bir fikrî sıçramayla "**İçecekseniz gidin evde için...**" diye aslına rücu etmişti hani. Gereği yapıldı. Amaç içki tüketimini azaltmak. Ama bilmiyorlar ki şu an en çok içki tüketilen İslam ülkesi, insanların en çok evde içtiği İslam ülkesi: İran. Kurcalasana biraz.

Ben ne diyorum sen ne soruyorsun... Ahmet Atakan diyorum, 22 yaşındaymış diyorum, Gezi eylemlerinden bu yana altıncı genç diyorum, en büyüğü 26 yaşındaymış diyorum, hepsi polis şiddeti yüzünden hayatını kaybetti diyorum, devlet, hükümet yine polisini korumak için seferber olmuş diyorum...

Başbakan Yardımcısı **Bekir Bozdağ**'ı da hiç sormayayım o zaman... Uludere'de, Gezi eylemlerinde öldürülenler için gık demedi ama, ODTÜ'de üç başörtülünün maruz kaldığı tatsız muamele için, "**Faşizmdir bu, barbarlıktır**" demiş...

Evet, hiç sorma.

Şu '**Azinlıklar ne ister**' meselesi vardı bir de yazacağın. Hani bir liste yayınlanmıştı geçenlerde. '**Altına imza atarım**' diyordun.

Atarım tabii, yıllardır söyleyip yazıp duruyorum: **Demokrasi yoksa hepimiz azınlıyız**.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yasak olsa da olmasa da

Erdal Güven 15.09.2013

14 Ocak 2011'de "**Aksıruncaya, tıksıruncaya kadar içiyorlar, bir şey demiyoruz**" diyerek kendine has hoşgörüsünü, yine kendine has bir dille ifade eden Başbakan Erdoğan, 28 Mayıs 2013'te fikri bir sıçramaya imza atarak, "**İçecekseniz gidin evde için**" deyivermişti ya, gereği yapıldı biliyorsunuz. **AKP'nin iktidara geldiği 2002 yılından bu yana 'içkiyle mücadele' adına en kapsamlı düzenleme geçen hafta yürürlüğe girdi.**

Bakalım hemen. Yasaklar, önlemler ne kadar işe yaramış bugüne kadar. Ve evde içersek ne olur?

OECD verilerine göre Türkiye’de içki tüketimi son 30 yılda (1980-2010) yüzde 17 geriledi. Peki ya içki tüketiminin giderek bir ‘**mesele**’ hâline geldiği AKP iktidarında? Türlü çeşitli caydırıcı önlemlere rağmen sekiz yıllık AKP iktidarı boyunca Türkiye’de içki tüketimi azalmadı, tersine yükseldi!

Şöyle ki: Türkiye’de 2002 yılında kişi başına tüketilen saf alkol miktarı 1,4 litreydi. OECD’nin son ölçümü yaptığı 2010 yılında ise sözkonusu miktar 1,5 litre olarak kaydedildi.

Tüm dünyada tüketici piyasalarını araştıran **Euromonitor**’ın bulguları da OECD raporuyla aynı sonuca işaret ediyor. Hesabını içilen içki miktarı üzerinden yapan kuruluşa göre 2005 ile 2010 arasında Türkiye’de kişi başına içki tüketimi 18,3 litreden 20,5 litreye yükseldi. *Euromonitor*’un tahminleri 2011 ve 2012’de Türkiye’de içki tüketiminin daha da arttığı yönünde.

2013 ve sonrasını hep birlikte bekleyip görelim.

Peki, söz dinleyip Erdoğan’ın dediği gibi evde içsek ne olur? Kısa yanıt şu: **İran olur!** Bugün ‘**evde**’ en fazla içilen Müslüman ülke İran. Aynı İran, en fazla içki tüketilen üçüncü Müslüman ülke aynı zamanda...

Türkiye yılda 1,5 litreyle OECD üyeleri arasında öteden beri en az içki tüketen ülke. Ancak içki tüketiminde Türkiye’yi fersah fersah geride bırakanlar yalnız OECD ülkeleri değil. En ilginç şu ki son dönem içki şirketlerinin gözünü kamaştıran artış Müslüman ülkelerde.

Bu artış da yasakların işe yaramadığının bir göstergesi. Çünkü sözkonusu ülkelerin bazılarında içki topyekûn yasak, bazılarında ancak istisnai durumlarda serbest.

Euromonitor’un araştırmasına göre 2005-2010 döneminde Müslümanların çoğunlukta olduğu Ortadoğu ve Afrika ülkelerinde içki tüketimi yüzde 25 artarak 11,7 milyar litreden 15,2 milyar litreye çıktı. **The Economist**’in çeşitli kaynaklardan derleyerek elde ettiği bulgu daha da çarpıcı: Müslümanların çoğunlukta olduğu ülkelerde 2001 ile 2011 arasında içki tüketimi tam tamına yüzde 72 oranında arttı. Aynı dönemde dünyanın geri kalanındaki artış oranı yüzde 30.

İslam coğrafyasında en çok içki tüketilen ülke Lübnan: Yılda 2,3 litre (saf alkol miktarı olarak). Lübnanlıları 1,9 litreyle Türkler izliyor (*The Economist*’in bulgusu OECD’den de yüksek).

Üçüncü ülke ‘**sürpriz**’: İran. Alkol tamamen yasak olduğu için ev yapımı içkilerin bolca tüketildiği ülkede yıllık oran 1,2 litre. Sonra 0,6 litreyle Endonezya, 0,4 litreyle Mısır geliyor. Listenin sonunda ise 0,1 litreyle Pakistan var.

Yani içen içiyor, hatta dışarıda yasak olunca evde daha çok içiyor!

Başbakanının bakanı

Başbakan **Tayyip Erdoğan**, Gezi eylemlerinde ölenler için, “**Bir kişi, iki kişi, üç kişi, dört kişi polise şiddet uygularken ölüyor...**” dedikten, diyebildikten sonra, AB Bakanı **Egemen Bağış**, “**Suriye’de 100 bin kişinin**

hayatını kaybettiği olaylarla kıyaslarsanız deve de kulak” demiş, diyebilmiş, çok mu.

Az bile söylemiş başbakanının bakanı.

AB kimin umurunda?

12 Eylül, Türkiye’nin AB yolculuğunu başlatan Ankara Anlaşması’nın da yıldönümüydü. Hükümetin pek umuru olmadı. Bundan yaklaşık 20 gün sonra, 3 Ekim’de ise Türkiye AB’yle tam üyelik müzakerelerine başlayalı sekiz yıl geride kalacak. Muhtemelen hükümetin yine umuru olmayacak.

Lafı uzatmanın anlamı yok: Türkiye’yle aynı tarihte üyelik müzakerelerine başlayan Hırvatistan geçen temmuz ayında AB’nin 28. üyesi oldu. Türkiye hâlâ fasıl edebiyatında. Bu gidişle bir ‘İlerleme Raporu’nu daha atarız çöpe gider.

Şaşırtıcı mı? Hiç değil. Siyasi irade olmadıktan sonra. Şöyle bir düşünün, Başbakan’ın ağzından en son ne zaman, tercihen hayırlı bir AB lafı duydunuz? Ya da Dışişleri Bakanı’nın. Diyeceksiniz ki AB Bakanımız, Başmüzakerecimiz var ya, o ne güne duruyor. Haklısınız.

Cenaze ve düğün

Ahmet Atakan’ın ölüm haberleriyle ekonomideki yüzde 4,4’lük büyüme haberleri aynı gün çıktı gazetelerde.

Demokrasi tabuta girerken ekonomi canlanmıştı yani. Ne mutlu size!

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ruhani farkı

Erdal Güven 29.09.2013

Bir fark yaratacağı daha ilk günden belliydi İran Cumhurbaşkanı **Hasan Ruhani**’nin. Ama bu kadar erken beklenmiyordu...

Dile kolay, tam 34 yıl sonra bir ABD başkanı ile İran Cumhurbaşkanı arasında ilk kez doğrudan bir görüşme gerçekleşti. İnisiyatif Washington’dan gelmiş. Belli ki, Ruhani’nin Tahran’dan New York’a taşıdığı ılımlı söylem ve tavrını ödüllendirmek, cesaretlendirmek istedi Obama.

ABD-İran husumeti küresel jeopolitiğin son 40 yılına vurulmuş bir kilit. Bu kilidin çözülmesi, açacağı kapılar açısından ancak Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle kıyaslanabilir. Birkaç dakikalık telefon görüşmesinin yarattığı etki bile **'inanılmaz'**.

Sürecin nasıl gelişeceği her şeyden önce ABD ile İran arasındaki husumetin en çetrefil meselesini oluşturan **nükleer anlaşmazlığın** giderilip giderilmeyeceğine bağlı. İki ülkenin küresel ve bölgesel ölçekte, birbirlerine karşı aldıkları kemikleşmiş pozisyonların nasıl yumuşatılacağı bir başka mühim mesele. Bir yanda **Hizbullah** öte yandan **İsrail**'in bu olası yeni döneme nasıl yaklaşacağı da soru işareti.

İşin ideolojik yanına gelince... Amerikan pragmatizmi, ilişkilerdeki tarihî bagajın yükünü kaldırabilir. Ancak İran'da **Devrim Muhafızları** ya da **Rehberler Şûrası** gibi yerleşik düzenin anahtar unsurlarının böylesi bir hafiflemeye hazır olduğunu söylemek zor. Amerikan karşıtlığının neredeyse bir toplumsal kimliğe, hayat tarzına, düşünce sistematığına dönüştüğü bir ülkeden söz ediyoruz. Nitekim Ruhani Tahran'a dönüşünde destek kadar protesto gösterisiyle de karşılandı.

Tabii ki en önemlisi, İran'da **'her şeyin üstündeki'** gerçek gücü temsil eden ruhani lider **Hamaney**'in kafasından neler geçtiği. Unutmamak gerekir ki iki önceki cumhurbaşkanı **Hatemi** de epeyce bir umut rüzgârı estirmiş, ancak Hamaney **'trene binmediği'** için İran-ABD ilişkilerinde yaprak kımıldamamıştı.

Her hâlükârda İran ile ABD arasındaki taktik manevraların, stratejik bir tercihi yansıtıp yansıtmadığını kestirebilmek için daha fazla veriye ihtiyaç var. İlk veriler, önümüzdeki ay Tahran ile yeniden başlayacak nükleer müzakerelerde ortaya çıkacak.

Çin işi, Türk aklı

Batı'yı, bu kez en çok da NATO'yu bir kere daha dumura uğrattık.

Türkiye hava savunma amaçlı uzun menzilli füze ihtiyacını Çin'den karşılamaya karar verdi. İşin teknik, taktik, lojistik, fizibilite derken türlü çeşitli ayrıntısı var. Ama en önemlisi işin siyasi boyutu. **NATO üyesi, NATO'ya entegre bir ülkenin Çin'den stratejik nitelikte silah alması.** Uzmanların ve analistlerin anlayamadığı da bu zaten.

Çin'le siyasi, ekonomik, kültürel, ticari ilişkilerin geliştirilip derinleştirilmesine kimsenin diyeceği bir şey olamaz. Diyen de yok zaten ama böylesi bir alışverişin mantığını, maliyet dışında yararını izah etmek kolay değil. Bu, Ruslara, nükleer enerji santrali kurdurmaya benzemez.

Anlaşılan o ki Türkiye kısa bir aranın ardından yeniden gündem belirleyen ülke olmaya karar verdi!

Paket paket demokrasi

Dipten gelen değil, tepeden inen bir demokratikleşme geleneğimiz var. Bir türlü bütünlüklü bir demokrasiye geçemediğimiz için paket paket demokratikleşiyoruz. **'Yetmez ama evet'** diye sloganı bile çıktı.

Başbakan yarın bir paket daha çıkaracak şapkasından. Belli ki çözüm süreci gibi, Alevi açılımı gibi, yeni anayasa yazımı gibi **'AKP usulü demokrasi'**nin yeni bir sürümüyle karşı karşıya kalacağız. Ve yine baştan belli ki

yetmeyecek.

Bir direniş daha var

Geçen şubat ayıydı. Daha TOMA'lar şan şöhrete kavuşmamıştı Türkiye'de.

Neden ve nasılsa, başka eksiği ihtiyacı yokmuş gibi KKTC'ye de bir adet TOMA uygun görüldü. İhaleye çıktı. Mart ayında 322 bin dolar karşılığında Türkiye'ye sipariş verildi.

31 Mayıs'tan itibaren TOMA'lar Türkiye'de polis şiddetinin simgesine dönüşünce Kıbrıslı Türklerin de gözü korktu. Ve sivil toplum, özellikle de sol partiler, örgütler ve sendikalarca direniş başlatıldı.

Solun en güçlü partisi CTP temmuzdaki seçimlerden birinci parti çıkıp koalisyonun büyük ortağı olarak hükümete gelince direniş resmîleşti. Başbakan **Özkan Yorgancıoğlu**, teslimatı engellemek için gerekirse gümrükte eylem yapacağını söyledi.

Ve nihayet, KKTC polisinin bağlı bulunduğu Güvenlik Kuvvetleri Komutanlığı (Barış Kuvvetleri'ne, Barış Kuvvetleri de TSK'ya bağlıdır) havlu attı. TOMA'dan vazgeçildi.

Kıbrıslı Türkler, baştan sona sivil bir direnişle dünyanın en absürd siparişini iptal ettirerek bir yanıştan döndürdüler hem KKTC'yi hem Türkiye'yi... Toplumsal dayanışma ve siyasi irade ortaya koydular. Simgesel de olsa önemli bir kazanç sözkonusu Kıbrıslı Türkler adına. Ve ancak şapka çıkarılır bu direnişe.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Paket demokrasisi

Erdal Güven 06.10.2013

Avrupa'da yakın geçmişte otoriter, hatta **diktatoryal rejimlerden demokrasiye geçmiş** iki grup ülke sözkonusu. İlk grupta Akdeniz çanağındaki **1970-1980'lerin İspanya, Portekiz ve Yunanistan'**ı, ikinci grupta ise **1990'ların Doğu Bloku ülkeleri** yer alır.

Bu ülkelerin geçiş süreçleri ortalama beş yıl sürdü. Bu süre sonunda hemen hepsi AB'ye üyelik süreçlerini de tamamladı. Elbette eksikleri gedikeri vardı, bazılarının hâlâ var, ama her şeyden önemlisi, demokratikleşme iradelerini tereddütsüz biçimde ortaya koymuşlardı. AB bu ülkelerdeki demokratikleşme süreçlerinin hem teşvikçisi hem de mükâfatçısı oldu.

Peki, nasıl başarıldı bu? Elbette her ülkenin kendine özgü dinamikleri sözkonusuydu. Ancak hemen hepsinde yapılan şeydu: Temel özgürlükleri ve insan haklarını alabildiğine genişleten, hukukun üstünlüğünü öne çıkaran ve toplumsal uzlaşmayı yansıtan yeni bir anayasa yazılması.

Türkiye’de demokrasi son kez kesintiye uğradığında yıl 1980’di. Üç yıl sonra demokrasinin önü açıldı. Dolayısıyla geçiş sürecinde 20 yılı devirmiş bir ülke Türkiye. Ve hâlâ o süreçteyiz.

Bugünkü yarım yamalak demokrasimizin tek müsebbibi AKP değil elbette. Ama 10 yılı aşkın süredir, üstelik çok az partiye nasip olmuş bir halk desteğiyle ve tek başına işbaşında bulunan AKP’nin hâlâ tam demokrasiye geçişi sağlayamamasına ne demeli?

Kim ne derse desin, hâlâ güdük bir demokraside yaşıyoruz. O yüzden de paket paket demokratikleşiyoruz. Yeni bir anayasa yazmayı başaramadığımız için onca değişikliğe rağmen 1980 Anayasası’nın gölgesi hâlâ kalkmış değil.

Son paket de demokratikleşme tarihimizdeki yerini aldı. Paketin hazırlanış süreci, sunumu ve arkasındaki zihniyet ne kadar demokratikse içeriği de o kadar demokratik. Katılımcılıktan, çoğulculuktan, demokrasi kültüründen nasibini almamış bir paket işte. 2013 yılında demokrasi adına bazı kazanımlar var diye sevinenlere ise diyecek laf yok.

Başbakan, daha ertesi gün, paketin yetersizliğine ilişkin eleştirileri yanıtlarken, daha fazla demokrasi taleplerini ‘**sonu gelmez beklentiler**’ olarak niteledi. Paketin arkasından zihniyetten kastım tam da bu işte.

Baraj demişken...

‘**Demokratikleşme Paketi**’nden üç seçenekli seçim sistemi çıktı...

Yeri gelmişken, hükümetin yeri geldiğinde referans aldığı Avrupa’daki durumu hatırlamakta yarar var.

Hâlihazırda, ‘**Avrupa ülkeleri**’nin hiçbirinde, ama hiçbirinde yüzde 5’in üstünde seçim barajı yok.

Yüzde 5’in üstünde baraj şu an Avrupa’da bir tek o da ülke sayılırsa **Lihtenştayn**’da var. **Rusya**’da bile oran yakın zamana kadar 7’ydi, o da 5’e indirildi.

Avrupa’nın 21 ülkesinde baraj bile yok. Türkiye’yle kıyas kabul edebilecek bazı ülkelerdeki seçim barajları şöyle: **Ukrayna** yüzde 5, **Polonya** yüzde 5, **İtalya** yüzde 4, **Almanya** yüzde 5, **İspanya** yüzde 3 ve **Fransa** yüzde 0.

Hükümetin barajlı sistemi savunurken ortaya attığı argümanlardan biri yönetimde istikrara hâle getirmemek. İlk akıllarına gelen ülke de **İtalya**. **Almanya**’yı hatırlayan yok.

O Almanya ki İkinci Dünya Savaşı’ndan bu maksimum yüzde 5 barajla ve koalisyon hükümetleriyle yönetimde istikrarı fazlasıyla sağlayabilmiş bir ülkedir.

Demokratikleşme medyası

Ertesi gün manşetleri (alfabetik sırayla):

Erdoğan devrimi (**Akşam**), Ana dilde eğitim geliyor (**Anayurt**), ŞEYH TAYYİP PAKETİ (**Aydınlık**), Demokrasi dendi, seçim paketi çıktı (**Birgün**), Özel okullarda Kürtçe eğitim (**Bugün**), Demokrasi, sen bekle (**Cumhuriyet**), DEVRİM GİBİ (**Güneş**), Demokrasiye bir adım daha (**HaberTurk**), Öncü paket (**Hürriyet**), Manşet

Başbakan'dan (**Milli Gazete**), 18 yeni adım (**Milliyet**), İhanetin paketi açıldı (**Ortadoğu**), Oyalama Paketi (**Özgür Gündem**), KAMUDA TÛRBAN SERBEST, DİNİ İNANÇLARIN GEREĞİNİ ENGELLEYENE HAPİS CEZASI, İLKOKULDA ANDIMIZ KALKTI (**Posta**), Demokrasi 1.0 (**Radikal**), yeni Türkiye için 20 adım (**Sabah**), Gericileşme paketi (**Sol**), Andımız kaldırıldı, tûrban ve çarşaf serbest bırakıldı, GERİSİ BOŞ! (**Sözcü**), 30 EYLÛL DEVRİMİ (**Star**), YENİ TÛRKİYE (**Takvim**), Evet, devam edelim (**Taraf**), HOŞGELDİN ÖZGÛRLÛK (**Türkiye**), YENİ BİR DÖNEM (**Vatan**), Yumuşak geçiş (**Yeni Akit**), Kamuda örtü yasağı ve öğrenci andı kalktı (**Yeni Asya**), 'PAKET'TEN TÛRK DÛŞMANLIĞI ÇIKTI (**Yeniçağ**), Mavi boncuk dağıttı (**Yeni Mesaj**), DEMOKRASİYE YENİ STANDART (**Yeni Şafak**), ÖZEL OKULLARDA KÛRTÇE EĞİTİM SERBEST (**Zaman**).

Bir ikisi hariç, manşetlerin hepsi 'yorum'. Dolayısıyla yoruma gerek yok.

'Sürpriz favori' mi açıklıyorum... 'Demokratikleşme paketi'nin dip duygusunu aktarmadaki başarısından dolayı...

Yeni Akit: Yumuşak geçiş..

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derinlik sarhoşluğu

Erdal Güven 13.10.2013

Farkında mısınız bilmem, doğru dürüst Suriye konuşmuyoruz kaç gündür. Nedeni basit: Suriye mevzuunun pek çığnenecek bir tarafı kalmadı Başbakan için.

Gündemi neredeyse tek başına Başbakan'ın belirlediği, medyanın da büyük ölçüde aynı kişinin güdümünde bulunduğu bir ülkeyiz. Hâl böyleyken bu '**konuşmama hâli**' gayet anlaşılır.

Beş on gün öncesine kadar Suriye'yi dilinden düşürmeyen Başbakan'ın bugünlerdeki suskunluğunun işaret ettiği bir gerçek var: Realpolitik açıdan Türkiye'nin '**Arap Baharı**' öncesi Suriye politikası ne kadar doğru ve başarılı idiye sonrasında Suriye politikası da o kadar yanlış ve başarısız. (Evet, aynı tespit Mısır politikasına ilişkin olarak da yapılabilir, ama konumuz Suriye bugün.)

Hiçbir mazeret başarının yerini tutmaz, denir. O mazeretiniz '**ahlaken**' ne kadar '**değerli**' olursa olsun, hiçbir '**önem**' taşımadığı için başarısızlık gerçeği değişmez. Ve biliyoruz ki Başbakan'ın kaldıramadığı, kaldıramayacağı gerçeklerin başında başarısızlık geliyor. Başarısızlığın yüzüne vurulmasına ise dayanamıyor.

Hem kendisinin, hem medyanın suskunluğu bu yüzden.

Suriye rejiminin üç sacayağı olageldi hep:

1- Her ne kadar dar olsa da ve mezhepçi karakteri ağır bassa da, kemikleşmiş halk tabanı. Üstelik, varlığını, rejimin bekasıyla bir tutan bir taban bu.

2- Kilit konumları sözkonusu halk tabanının elit kesiminin işgal ettiği, son derece iyi örgütlenmiş bir devlet.

3- Farklı alanlarda ve derecelerde olsa da İran ve Rusya'yla ittifak; Ortadoğu'nun en güçlü örgütü Hizbullah'la kader birliği.

Suriye'ye dair bir iki kitap hatmetmiş, kitabı da bırakın doğru dürüst gazete okumuş sıradan bir insanın dahi bileceği türden çıplak gerçekler bunlar. Bu kadarcık bilgi bile, '**Arap Baharı**'nın Suriye liderliği üzerindeki etkisinin Tunus, Libya ve Mısır liderliklerinden farklı olacağını kestirmeye yeterdi ta en başından beri. '**Stratejik derinliğe**' hiç gerek yoktu.

Bugün Suriye rejimi, ABD- Türkiye- Suudi Arabistan- Katar dörtlüsünün her tür desteğini arkasına almış, '**cihat**' dopingli, nüfusun yüzde 70-80'ini temsil eden silahlı isyancı güçlerle hâlâ ayaktaysa, sözkonusu sacayağı hâlâ yıkılmadığı için ayakta.

Üstelik, kimyasal silah stokunu tasfiye sürecini başlatarak, yıkıcı bir askerî müdahaleyi önlemekle kalmadı Suriye rejimi. O müdahaleyi gerçekleştirmesine ramak kalan ülkenin Dışişleri bakanının takdirini bile kazandı!

Türkiye ise siyasi ve diplomatik tecridin yanı sıra, nasıl başa çıkacağını bilemediği bir Suriyeli mülteci akınıyla, nasıl savuşturacağını kestiremediği bir El Kaide tehdidiyle ve nasıl idare edeceğini düşünüp durduğu bir '**Rojava**' oluşumuyla karşı karşıya.

Derinlik sarhoşluğu değil de nedir bu?

Ortada Gezi var, yandan geç

Biri iş edinip de **Uluslararası Af Örgütü**'nün '**Gezi Raporu**'yla hükümetin '**Demokratikleşme Paketi**'nin medyada bulduğu yeri araştırıp karşılaştırsa keşke. Ben 1'e 100 veriyorum.

Rapor daha çıktığı gün, bir iki gazete ve üç beş köşe yazarı dışında, üç maymuna malzeme oldu. Hâlâ da öyle. Hükümetten irak, medyadan irak.

Gezi eylemlerinde polis şiddetinin nerelere vardığını vaka vaka anlatıyor rapor ve bir yerinde de Erdoğan'ın şu sözlerine yer veriyor: "**Soruyorlar, 'Polise talimatı kim verdi' diye, ben verdim, evet, ben verdim.**"

'**Demokratikleşme Paketi**' için, iflah olmadan '**Yetmez ama evet**' diyenler yanılıyor, size '**Yeter de artar bile**'.

İyi huylu diktatör

Hafta içinde **Azerbaycan**'da oylama yapıldı. Merak edilen tek şey, **Aliyev**'e yüzde 90'ın altında mı yoksa üstünde mi oy çıkacağıydı.

Azerbaycan dediğiniz, otoriter bir ülkedir. Başında da Aliyev denen bir otokrat var. Bir diktatöre dönüşmesi, çıkacak bir halk ayaklanmasına bakar. Ama halk öyle bir çembere alındı ki Azerbaycan'da, mecali kalmadı.

Hâl böyleyken 'oylama'nın sonucunda bir kez daha koltuğa oturan Aliyev'i tebrik etmek, 'zafer'ini kutlamak Türkiye'nin cumhurbaşkanı, başbakanı ve Dışişleri bakanına düştü.

Bizimkiler her türlü diktaya karşı olduklarını dillerinden düşürmediğine göre demek ki diktatörün iyi huylusu da varmış.

Benden uyarması: **Esad** da 'kardeş'ten sayıldığı zamanlarda Aliyev'den aşağı kalmazdı hiç oy oranında. Bakın şimdi 'katil'iniz oldu...

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İç savaşlar nasıl sona erer

Erdal Güven 23.10.2013

Suriye'deki iç savaş nasıl sona erdirilebilir?

Cenevre'de önümüzdeki ay başlaması beklenen görüşmelerde yanıtı aranacak soru bu.

Peki, bugüne kadarki **iç savaşlardan elde edilen veriler** ne diyor?

Birileri üşenmemiş son 70 yılda çıkan iç savaşların nasıl sona erdiğini araştırmış.

Öncelikle şunu bilmek gerekiyor: **İç savaşlar öyle kolay kolay bitmiyor. 1945'ten bu yana patlak vermiş iç savaşların ortalama süresi 10 yıl.** Sürenin önemi şu: Süre uzadıkça, savaşın zaman içinde yarattığı yılgınlıktan ötürü, özellikle de bir 'pat' durumu varsa, tarafların ateşkes ya da barış anlaşması imzalama niyeti de artıyor. Bu da demek oluyor ki **Suriye'deki iç savaş henüz 'erken dönem'de.**

İkincisi, **müdahil taraf sayısı ne kadar fazlaysa, iç savaşı sona erdirmek o kadar çetrefilleşiyor.** Suriye'de taraflardan biri belli: Rejim. Karşıda ise en az 13 isyancı grup var. Kâh bölünüyor, kâh birleşiyorlar. Zaman zaman kendi aralarında çatışıyorlar. Saf değiştiriyorlar. Daha önemlisi, nitelik ve hedefleri de farklılaşabiliyor. Suriye'de ilk günlerde toplumsal, barışçıl, meşru bir hak arama mücadelesi olarak süreç bugün yer yer mezhepçi, Kaideci, kirli bir karakter arz ediyor. Bu da ister istemez, durumu karmaşıklaştırıyor. Bir başka deyişle, **Suriye'deki iç savaş, ortalama bir iç savaştan da uzun sürebilir.**

Üçüncü veri şu: **İç savaşların çoğu, siyasi diyalog ve diplomatik müzakere yoluyla varılan anlaşmalarla değil taraflardan birinin askerî zaferiyle sona eriyor.** Oran yüzde 75. Böyle bakıldığında, istatistiksel olarak Cenevre müzakerelerinden fazla umutlanmamak lazım. İç savaşları hangi taraf kazanıyor derseniz, az bir farkla rejimler önde.

Son olarak, diyalog ve müzakereyle sonlandırılan iç savaşların iki ortak noktası var. İlki şu: Siyasi iktidardan hangi tarafın ne kadar pay alacağı, doğrudan doğruya o tarafın sahadaki pozisyonuyla, bir başka deyişle silah gücüyle elde ettiği mevzile orantılı.

Bu açıdan Suriye’de, en azından şu an itibariyle, rejimden sonra iktidarın en güçlü ortağı Kaide çizgisindeki İslamcılar olabilir. Gelgelelim ne rejimin ne de İslamcı grupların karşılıklı masaya oturmak gibi bir niyeti var. Tam tersine birbirini yok etmeye ant içmiş iki taraf söz konusu.

Siyasi diyalog ve diplomatik müzakere yoluyla varılan anlaşmaların ikinci ortak noktası ise şöyle: Hem anlaşmanın ete kemiğe bürünmesi, uygulanabilmesi ve korunabilmesi için hem de anlaşma gereği silahsızlanan grupların can güvenliğinin sağlanabilmesi için mutlaka bir ‘**üçüncü taraf**’a ihtiyaç duyuluyor. Bu da başta BM olmak üzere uluslararası örgütlerin elini taşın altına koymasını gerektiriyor. Suriye konusunda böyle bir irade sergilenebilir mi? İmkânsız değilse bile çok zor. BM’nin, bölünmüşlükten mustarip bugüne kadarki performansı hiç cesaret vermiyor. Kaldı ki tarafların tümünün böylesi bir ‘**barış koruma**’ gücünü kabul etmesi, otoritesini tanınması gerekiyor. Bu açıdan da rejim bir tarafa, İslamcı gruplar hiç ümit vermiyor. Hâl böyleyken herhangi bir ülkenin ya da BM’nin, bir ateşkes ya da barış anlaşması durumunda, Suriye’ye asker göndermeye hevesli olacağını varsaymak safdillik olur.

Peki sonuç? Elbette her iç savaşın kendine özgü dinamikleri var ve nasıl biteceğine ilişkin kesin bir yargıda bulunulamaz. Ancak hem eldeki veriler, hem gidişat Suriye’deki iç savaşın daha uzun yıllar süreceğine işaret ediyor.

Nitekim bütün aktörler hesabını bu olasılığa göre yapmaya başladı. Darısı, rejimin üç beş ayda çökeceği beklentisiyle Suriye politikasını yüzüne gözüne bulaştıran AKP hükümetinin başına.

Ders almaz, verimiz

Gezi Parkı’nda yaşananların neredeyse birebir aynısı şimdi de ODTÜ kampusunda yaşanıyor.

Fark şu ki devlet, bu kez çok daha seri, organize ve planlı. Daha ilk günden itibaren Bakanlık, Belediye, Valilik, Yargı, Emniyet ve tabii Başbakanlık **son derece sıkı bir eşgüdüm** içinde.

Belli ki hükümetin Gezi’den çıkardığı tek ders bu. Şimdi ODTÜ’de uygulamasını yapıyor.

Boşuna demiyorlar, “**Biz ders almayız, ders verimiz**” diye.

Ne şakacı bakanlarımız var

Ahmet Davutoğlu (Rehine krizine atfen): **Başbakanımızın talimatlarıyla yürütülen sürecin başarısı Türkiye’nin bölgede geldiği yeri bir kez daha ortaya koymuştur.**

Bekir Bozdağ (MİT Müsteşarı’na yönelik eleştirilere dair): **Fidan’ımızı yedirmeyiz.**

Egemen Bağış (AB İlerleme Raporu’na cevaben): **Ülkemizde ifade ve basın özgürlüğü alanında tarihin en şeffaf ve özgürlükçü atmosferi yakalanmıştır.**

Ne diyeyim, Allah da sizi güldürsün.

Çizgimiz ne renk şimdi?

Türkiye'deki Suriyeli mülteci sayısı 600 bini geçmiş.

Demek oluyor ki KKTC'nin resmî nüfusunu (286 bin) ikiye katlamış Türkiye'deki Suriyeli mülteci sayısı. 41 ilin nüfusundan da daha yüksekmiş bu rakam.

Dışişleri Bakanı **Ahmet Davutoğlu**, Suriye'den mülteci akını başladığında, "**100 bin kırmızı çizgimizdir**" demişti.

Şu an ne renk acaba o çizgi?

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'İntihal' arzuhalimdir

Erdal Güven 27.10.2013

Bu köşede, geçen çarşamba günü, "**İç savaşlar nasıl sona erer?**" başlığıyla bir yazım çıktı.

Yazı şöyle başlıyordu:

"Suriye'deki iç savaş nasıl sona erdirilebilir?

Cenevre'de önümüzdeki ay başlaması beklenen görüşmelerde yanıtı aranacak soru bu.

Peki, bugüne kadarki iç savaşlardan elde edilen veriler ne diyor?

Birileri üşenmemiş, son 70 yılda çıkan iç savaşların nasıl sona erdiğini araştırmış."

Şimdi... Koyu renge aldığım iki cümleden sonra, sözkonusu araştırmalardan elde edilen verileri aktarmamdan başka bir şey beklenebilir mi?

Nitekim yazının sonraki satırlarında tam da o verileri, bahsi geçen araştırmalara ilişkin olarak **politicalviolence.org** sitesinde yayınlanmış bir makaleden ve birebir denebilecek biçimde aktardım.

Makale, **Barbara F. Walter** isimli bir akademisyen tarafından yazılmıştı. Hem başkalarının hem de kendisinin sayfalar dolusu akademik yazı ve kitaplarına göndermeler vardı makalede. Öte yandan bir gazete yazısına temel oluşturmak için fazlasıyla yeterli bir özetti makalenin kendisi.

Yazımı Suriye'deki iç savaşa ve Türkiye'nin Suriye politikasına ilişkin kendi görüşlerimi de ekleyip noktaladım.

Gazetede yayımlandığı çarşamba günü, her zaman yaptığım gibi, yazımı sabah saatlerinde bloguma da (erdalguven.wordpress.com) koydum. Koyarken, "**Birileri üşenmemiş son 70 yılda çıkan iç savaşların nasıl sona erdiğini araştırmış**" cümlesinden, alıntı yaptığım politicalviolence.org sitesindeki yazıya **link de verdim**. Dileyen tıklayıp makalenin orijinalini, makaledeki referans metinleri de okuyabilsin diye. Ve yazımı o hâliyle *Twitter* üzerinden paylaştım.

Akşam saatlerinde *Twitter* mesaisindeyken, medyadan tanıdığım **Ceren Kenar**'ın, önce yazımın '**aynen çeviri**', sonra da '**intihal**' olduğunu iddia eden tweetlerine rastladım.

Twitter malum; Kenar'ın tweetleri, işi hakarete vardiyan takipçileri bir yana, az da olsa kaydadeğer kimi isimler tarafından da retweet edildi.

Bunun üzerine oturup "**Zorunlu ve 'intihal'li bir açıklama**" diye Kenar'ın iddiasına cevap veren, üç beş paragraflık bir yazı yazdım. Kişisel algılamadığım, kötü niyet aramadığım için Kenar'ın ya da sözkonusu tweetleri paylaşan kimi kaydadeğer takipçilerinin adını anmaya gerek duymadım. Sadece, '**intihal**'in ağır bir suçlama olduğunu, yukarıda da özetlediğim gibi, yazımın neden '**intihal**' sayılamayacağını anlattım.

Ayrıca şu cümleyi ekledim. "**Özeleştirisi olarak da şunu söyleyeyim: 'intihal' suçlamasıyla karşı karşıya kalınca düşündüm ki keşke gazete yazısında da parantez içinde orijinal yazının linkini verseymişim. O da benim hatam olmuş, okurlardan özür dilerim.**"

Bu açıklamamı da bloguma koyup *Twitter* üzerinden paylaştım.

Yeri gelmişken, "**Peki bugüne kadarki iç savaşlardan elde edilen veriler ne diyor? Birileri üşenmemiş son 70 yılda çıkan iç savaşların nasıl sona erdiğini araştırmış**" dedikten sonra aktardığım verilere dayalı bir yazının '**intihal**' diye algılanacağı aklımın ucundan bile geçmediği için yaptığım bu hatadan dolayı okurlardan bir kez de bu köşeden özür diliyorum.

Devamla, Kenar'ın tweetini paylaşan kaydadeğer isimlerden bazıları, örneğin **Furkan Torlak**, açıklamamı da retweet etti.

İki gün boyunca en azından bu kadarını, Kenar'dan ve diğer kaydadeğer isimlerden de bekledim. Beklentim boşa çıktı. Hatta, Kenar, beni gayet iyi tanıyan saygın bir gazetecinin (adını böyle bir polemige karıştırmak istemediğim için yazmıyorum) uyarı tweetlerine rağmen görüşünde ısrar etti.

Bunun üzerine, cuma günü Kenar'a ve kaydadeğer tek tük isimden **Yıldıray Oğur**'a birer e-mail yazdım. Beklentimi aktardım.

Oğur, hemen yanıt yazdı. Bloguma koyduğum açıklamadan, mailimi alınca haberdar olduğunu belirterek başladığı yanıtını, "**Kusura bakmayın**" diyerek bitirmişti. Oğur ve aynı dakikalarda, ilk '**intihal**' retweetini fark etmediğim **Melih Altınok** da (fark etsem kaydadeğer biri olarak ona da bir e-mail yazardım) açıklamamı retweet etti.

'**intihal**' suçlamasının müellifi Kenar ise okuduğunuz bu yazıyı gazeteye gönderdiğim dün saat 18:00 sularına kadar ne blogumdaki açıklamamı paylaştı, ne de mailime yanıt yazdı.

Sadede geleyim: '**intihal**', fikrî sahtekârlıktır. Birini, uluorta ve haksız yere '**intihal**'le suçlamanın tarifini ise herkes kendi yapsın.

Kenar tüm yazdıklarına rağmen hâlâ ‘aynen çeviri’ ya da ‘intihal’ yaptığımı düşünebilir. Açıklamamı paylaşmadığına, e-mailimi yanıtsız bıraktığına ve en önemlisi o tweetleri hâlâ silmediğine göre muhtemel ki öyle düşünüyor. Kendisi bilir.

Ancak bilinmesi gereken ikisi mühim, biri ehem üç şey daha var:

İlki, ‘aynen çeviri’ olan bir yazıda, orijinal yazıda olmayan, hatta ‘aynen çeviri’ denen yazının üçte birini kaplayan bir bölüm olmaz.

İkincisi, ‘intihal’ yapan sahtekâr, gazete yazısında başka ‘birileri’nden, ‘elde edilmiş veriler’den ya da ‘bir araştırma’dan söz etmez; yazısının blog versiyonunda ‘intihal’ yaptığı öne sürülen makalenin linkini verip kendi kendini ihbar etmez.

Ve üçüncüsü, ‘aynen çeviri’yle, ‘intihal’le suçladığınız bir kişinin cevabi açıklamasını görmezden gelmek, beklentisini aktardığı e-mailini yanıtsız bırakmak **eğer elde olmayan nedenlerden kaynaklanmıyorsa** ne asgari nezakete, ne entelektüel terbiyeye ne de liberal ahlaka sığar.

Gazeteciliğin temel ilkesi de gerçeğe sadakattir, hataya değil.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir daha asla!

Erdal Güven 03.11.2013

İstanbullu ya da İstanbul’daysanız ‘çok geç olmadan’ yolunuzu **Tophane**’ye düşürün derim. Eski Tütün Deposu’nda faaliyet gösteren **Depo**’ya bir uğrayın.

Kendi küçük ama derdi büyük bir sergi var Depo’da: **Bir Daha Asla!**

Açık Toplum Vakfı ve **Anadolu Kültür**’ün ortak girişimiyle açılan serginin alt başlığı, Türkiye’nin her daim ‘üstü örtülü’ meselelerinden biri: **Geçmişle Yüzleşme ve Özür.**

Açık Toplum Vakfı Başkanı **İshak Alaton**, sergi açılışında şöyle diyordu: “**Toplumsal barış, geçmişindeki karanlık sayfalarla cesurca hesaplaşabilmiş, gerçeklerin üstündeki kalın örtüleri sıyrıp fırlatmış toplumların ayrıcalığı. Yani barış ve huzur için sokağa, topluma yayılmış ‘Bir Daha Asla’ çağrısı ve toplumların bütünleştirici unsuru devletin resmi özrü gerekiyor.**”

Bu açıdan bakıldığında, sergi boyundan büyük bir işe kalkışmış aslında. Sorun, tam da burada çünkü.

Anadolu’nun uzak ve yakın geçmişi karanlık sayfalarla dolu. Dinî, etnik, mezhepsel, sınıfsal, ideolojik, cinsel vb. seçili aidiyetlerin ya da azınlık statüsünün devletin dayattığı tercihlerin ya da çoğunluğun hışmına uğradığı karanlık sayfalar.

Elbette ciddi derece farkları var arada ama **Ermeniler** de aldı bu hışımdan payını, **Aleviler, Kürtler, Rumlar** ve **Yahudiler** de... **İşçiler, eşcinseller, solcular, Gezi'ciler** de... Hâlâ da alıyorlar bir bakıma.

Gelgelelim, ne çoğunluğun bu geçmişle yüzleşmek gibi bir derdi, ne de devletin bir özür kültürü var. Olduğunda da topyekûn değil, seçici, işine geldiği ölçüde. O yüzden, mesela Dersim için, o da başkaları adına özür dileyen bir iktidar, Kahramanmaraş, Çorum ya da Sivas/ Madımak için aynı ölçüde duyarlılık göstermiyor, gösteremiyor.

Öyle bir derdin, öyle bir kültürün yakın zamanda oluşacağı da yok maalesef.

Aksi olsa cumhurbaşkanlarının, başbakanların, bakanların, belediye başkanlarının havaalanı, sanayi tesisi, metro, AVM açılışları kadar bu tür bu tür sergileri de '**onurlandırması**' gerekmez mi...

Aksi olsa, o açılışlarda oluşan izdihamların binde birinin bu tür sergilerde de görülmesi gerekmez mi...

Dün sordum, 25 Ekim'de açılan sergiye günde 50-70 kişi geliyormuş. Azınlık okulları ve yabancı ataşelikler daha ilgiliymiş...

Ve tabii İstanbul'un göbeğindeki sergiye henüz devlet büyüklerimizden bir Allah'ın kulu bile teşrif etmemiş...

Bilmem anlatabildim mi?

Yine de siz onlara bakmayın, gidip sergiyi görün. Ve neden, '**Bir Daha Asla**' demiş anlayın...

Pertev, Zeki, Nadire ve diğerleri

Dünkü *Taraf*'ta **Müjgan Halis**'in haberi öyle bir başlık ve girişle yazılmıştı ki gel de okuma..

"Kendileri değil ama suretleri döndü..."

Merzifonlu Dildilian ailesi, 1915 Ermeni soykırımından sekiz yıl sonra terk ettikleri memleketlerine 90 yıl sonra fotoğraflarıyla geri döndü."

Üç torun, dedelerinin çektiği fotoğraflardan, Merzifon/ Taşhan'da sergi açmış. "**Bir Ermeni Ailesinin Yitik Geçmişine Tanıklıklar**" adlı sergide hâtıra, mektup ve aile üyelerine ait ses kayıtları da varmış.

Dildilianların 48 üyesi, 1915'te ailesinin Samsun, Sivas, Vezirköprü ve Trabzon'da öldürülmüş. "**Sergideki büyük aile fotoğrafında yer alanlardan başka kurtulan yok**"muş. 1921'de Merzifon'u, 1922'de Samsun'dan Türkiye'yi terk etmişler.

Torunların amacı, "**geçmişte yaşananların gerçekten büyük acılar olduğunun anlaşılması, gerçeklerin ortaya çıkması, iki halk arasındaki düşmanlığın bitmesi ve Türkiye'de yaşayanların da da yaşanan acıların aydınlatılmasını talep etmesi**".

Haberde çarpıcı bir de '**ayrıntı**' vardı.

Torunlardan **Armen Masroobian**, büyükbabası **Tsolag**'ın, ailesini nasıl kurtardığını anlatıyor:

"Büyükbabam Tsolag'ın fotoğrafçılığının ailemin hayatta kalmasında rolü olduğunu biliyordum. Bilmediğim, sürgünden muaf tutulmanın koşulu olarak İslamiyet'e geçip Türk kimliğini benimseme izninin son anda verildiği idi. Canayakın bir polis müdürü onlara tek alternatifin ölüm olacağını söyler.

10 Ağustos 1915'te aile meclisi toplanır. Başka çıkar yol kalmamıştır. Akşamüstü saatlerinde hep birlikte Hükümet Konağı'na gidip müftünün odasına çıkarlar. Hepsi birden müftünün sözlerini tekrarlar: Şehadet ederim ki, Allah'tan başka ilah yoktur ve Muhammed onun kulu ve peygamberidir. İsimleri de hemen seçilir. Tsolag Pertev olur, (kardeşi) Aram'ın yeni adı Zeki'dir, (kızı) Hayganuş'un ise Nadire.

Tsolag ev halkını kurtarır ama geniş ailenin Merzifon dışındaki üyelerini koruyamaz. Ancak Merzifon'da 18 Ermeni genci iki yıl boyunca evin mahzeninde saklarlar. Bu 18 kişi iki yıl boyunca hiç günışığı görmez. Ancak görünüşte de olsa, din ve kimlik değiştirmek bile onları Anadolu topraklarında tutmaya yetmeyecektir."

Geçmişle yüzleşme demişken...

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tam anayasal düzeni yıkacaklardı ki...

Erdal Güven 06.11.2013

İyi polis şöyle der: Ama bakın çocuklar, o arkadaşlar gazetecilik faaliyetlerinden ötürü hapiste değiller ki (Cümle sonuna doğru her nedense mahcup bir tebessüm yayılır suratına, damağı kurur gibi olur, sesi incilir, çatlar hafiften).

Kötü polis ise şöyle der: Basın kartı taşıyor diye, gazetecilik yapıyor diye kimseye suç işleme özgürlüğü tanıyacak hâlimiz yok. Dünyanın hiçbir yerinde yok böyle bir şey... Yargı gereği neyse yapacaktır (Hiç titremez sesi, kaşlar her daim olduğundan daha da çatıktır).

Hemen atılır, kötü polisten geç de olsa umudunu kesmiş, artık tüm umudunu iyi polise bağlamış medya mahallesinin iflah olmaz kimi sakinleri.. Bakın gördünüz mü aradaki farkı... Üslup farkı var bariz biçimde...

Kimilerini bu da kesmez... Derler ki, yok yok, üslup farkından fazlası var... Farklı düşünüyorlar birçok konuda...

Onlar tartışadursun dün dört gazeteciye (**Sedat Şenoğlu, Bayram Namaz, Arif Çelebi ve Füsun Erdoğan**) müebbet hapis cezası verildi 'yeni Türkiye'de. Yargı, gereğini yaptı yani...

Suçlama, yasadışı Marksist Leninist Komünist Parti çatısı altında 'anayasal düzeni yıkmaya teşebbüs'. Nasıl, hangi güçle yapacaklarsa artık...

Çelebi, Namaz ve Erdoğan yaklaşık yedi yıldır içerideydi... Umalım ki yargının son sözü olmasın bu...

Erdoğan, şaibeli bir bilgisayar çıktısında MLKP merkez komite üyesi olarak adı geçtiği gerekçesiyle yargılanıyordu. Basına yansıdığı kadarıyla, '**anayasal düzeni yıkmaya teşebbüs**' ettiğini gösteren başka bir '**kanıt**' yok...

Ne fark eder.

İyi polis şöyle diyecektir muhtemelen: Tabii üzücü şeyler bunlar. Demokrasimize gölge düşüyor...

Kötü polis pek oralı olmayacaktır: Yargı kararıdır, herkesin saygı duyması lazım.

Ya da öyle bir şeyler işte...

Bağzı şeyler hiç değişmiyor herhalde

*"**Allah** Allah diyorum. Toz kondurmuyorlar Tayyip Erdoğan'a. Kimler mi? Bazı meslektaşlarımdan bahsediyorum... Erdoğan kaç zamandır iktidarda. Hiç mi hatası yok? Hiç mi açık vermiyor? Geçtim eleştiriye, eleştirinin kırıntısına bile rastlanmıyor yazılarında. Ayıptır ayıp!*

Bu yaptığınız, iktidar kibrini besliyor.

*Bu yaptığınız, **devlet benim** kibrini besliyor. Bu yaptığınız, öylesine bir **iktidar, bir güç şımarıklığı** ya da **sarhoşluğu** yaratıyor ki, bunun kimseye, hiçbir şeye hayrı dokunmaz.*

*Bu tutum, Tayyip Erdoğan'ı daha çok yanlışa sevk eder, ondaki **otoriter damarı** daha çok güçlendirir.*

*'**Aman Beyefendi rahatsız olmasın!**' gazeteciliğinin kimselere hayrı dokunmaz."*

(Hasan Cemal'in 5 Kasım 2013 tarihli t24 yazısından)

"Cumhuriyette padişah, imparator, sadrazam falan yoktur. Ülkenin padişahı da, imparatoru da, kralı da hep halktır.

Herkes hak ve özgürlüklere sahiptir.

Gazeteler hükümete yaltaklanmak zorunda değildir. Her türle eleştiriye yaparlar.

Mahkemeler özgürdür, bağımsızdır. Onlara ne meclis karışır, ne de başkan.

Diktatörlük rejimlerinde (...) gazeteler iş başındakilere dalkavukluk ederek yaşamlarını sürdürürler, iktidardakileri öve öve göklere çıkarırlar. Bütün kötülükleri iyilik olarak gösterirler. Kolay para kazanmanın yolu da budur."

(Ziya Bey'in, 13 Eylül 1870 tarihli Hürriyet'teki yazısından (Vatan Sattık Bir Pula/
Namık Kemal'in Romanı, Hıfzı Topuz, Remzi Kitabevi, İstanbul, s.78)

'Hâlâ büyüleyici ama artık tadı yok'

Steven A. Cook'u tanır mısınız bilmem. ABD'nin muteber fikir fabrikalarından **The Council on Foreign Relations**'in önde gelen Ortadoğu ve Türkiye uzmanlarından.

Bizim medyanın pek sevdiği tabirle bir **'Türkiye âşığı'**, bir **'Türk dostu'**dur. Daha doğrusu öyle biliniyordu...

Dün blogunda, **'Artık bana müsaade'** gibisinden bir başlıkla uzunca bir yazı yayınladı Cook. Son derece **'asap bozucu'** bir yazı.

Son üç yıldır, ama özellikle de Gezi eylemlerinden sonra Türkiye'nin nasıl tadının kaçtığını anlatıyor.

Her şey, **'Arap Baharı, Türk Sonbaharı'** başlıklı eleştirel yazısıyla başlamış... Yahudi kimliği vurgulanarak yöneltelen eleştirilerle bir biçimde baş etmeyi bilmiş.

Bir figüran olarak içine yerleştirildiği komplo teorileriyle de.

"Ama" diyor, "Özellikle son altı ayda bir şeyler değişti. Türk siyasetinin dili iyice karanlıklaştı. Yabancı gözlemcilere yönelik saldırılar çığırından çıktı."

Gezi eylemleri sırasında maruz kaldığı, maalesef bazıları akademi ve medya kaynaklı ırkçılığa varan hakaretleri, karalama ve sindirme girişimlerini, hatta tehditleri, işin ilginç isim vererek anlatmış Cook.

Ve şöyle bitirmiş yazısını: **"Türklerin sevdiği bir laf vardır, 'Dost acı söyler' diye. Güzel bir aforizma bu ama doğru değil. Türkler sadece tatlı şeyler duymaktan hoşlanıyor. Türkiye'nin siyasetini eleştirme cüretini göstermeyegörün, hükümet taraftarları size, meslek ahlakınıza, işvereninize ve kişiliğinize demediğini bırakmayacaktır. Ne hazin bir durum."**

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ucu dokununca

Erdal Güven 10.11.2013

Erdoğan, Arınç'ın gönlünü mü alır? Yoksa Arınç, Erdoğan'a istifasını mı verir?

Ne olaksa olur. Benim takıldığım nokta başka.

Nedir Arınç'ın derdi?

Başbakan'ın zihniyetinden mi rahatsız? Hayır.

"Biz dava arkadaşınız" diyen Arınç.

"Kader birliği yapıyoruz" diyen de Arınç.

Partinin, hükümetin, ülkenin idare biçimine mi itiraz ediyor? Yoo.

"Başbakan çok önemli meziyetlere sahip bir insan, çok güçlü bir siyasetçi" diyen Arınç.

"(Başbakan) **büyük bir halk kahramanı**" diyen de Arınç.

Tam gaz giden toplum mühendisliğine mi kafa tutuyor? Hiç değil.

"Başbakanımızın çocuklarımızın üzerinden söylemek istedikleri doğru ve katılıyorum" diyen Arınç.

"Bence de çok doğru olan düşüncelerini Başbakan açıklamalı" diyen de Arınç.

Eee, nedir estirilen bu fırtına o zaman?

İyi okuyun ya da dinleyin Arınç'ın söylediklerini.

Ne diyor?

"Benim yıpranmamam, hiçe sayılmamam lazım" diyor.

Muhalefet vekillerinin bile saygınlığını kazanmış bir bakan olduğunu anlatıyor.

"Ben itibarımın, kişiliğimin yıpratılmasını istemem. Birilerinin kum torbası hâline getirilmek istemem" diyor.

Yani... Arınç'ın derdi, şahsi itibarı. Belli ki onca zaman ve emek harcayarak kazandığını düşündüğü saygınlığına giderayak bir hâle gelmesin istiyor.

Parti tabanında, Meclis'te muteber biri olabilir Arınç. Kaldı ki bir insanın saygınlığını önemsemesi de elbette takdire şayandır.

İyi güzel de idamdı, kürtajdı, içkiydi hepsi ve her şey bir yana, **Başbakan** Gezi eylemlerinde öldürülen gençler için, **"Bir kişi, iki kişi, üç kişi, dört kişi polise direnirken ölüyor..."** dediğinde gık demeyeceksiniz, ama altı üstü **'ofsayt'**a düşürüldünüz diye itibarınız uğruna tv'ye çıkıp dakikalarca konuşacak da konuşacaksınız...

Benin takıldığım bu. Tıpkı, o lafı edebilmiş bir başbakanın artık her türlü lafı edebileceğinin hâlâ anlaşılamamasına takıldığım gibi. Anlaşılamadığını nereden çıkarıyorsun dersiniz, **'kızlı erkekli'** laflar karşısındaki şaşkınlık ifadelerinden derim.

Neyse... Asıl diyeceğim o ki kimse kusura bakmasın ama Arınç'ın tavrı bana, Türkiye'de basın özgürlüğünün iğdiş edildiğini, işin ucu kendine dokunup köşesinden, koltuğundan olunca anlayan kimi kalem erbabını

hatırlatıyor.

O kadar.

Sıradaki...

Türkiyeli gazeteci- Efendim, valilikler denetlerken nasıl bir yetkisi var bu (kızlı erkekli kalındığı öne öne sürülen, E.G.) evlerle ilgili olarak? (...) Kişilerin özel evleri bunlar...

Erdoğan- *Kişilerin özel müstakil evlerinde, bir farklı kız bir farklı erkek aynı evde kalması nasıl doğru olabilir? Siz kızınıza, oğlunuza böyle bir şeyi hoşgörüyü karşılayabilir misiniz?*

Konu ben değilim efendim.

--Yok, yani yarın anne olduğunuz zaman, ya da annesinizdir bilmiyorum, çocuğunuzla ilgili böyle bir şeyi uygun buluyorsanız hayırlı olsun. Ama biz bu konuda gerekli yasal düzenlemeyi yaparız.

Finlandiyalı gazeteci- Türkiye’de son zamanlarda artan bir rahatsızlık var bazı kesimlerde. Siz ve hükümetiniz özel hayata müdahale ediyor. En son örnek kız erkek öğrencilerin özel evde kalması. Buna neden gerek görüyorsunuz?

Erdoğan- *Değerli arkadaşımı birileri görevlendirmiş herhalde, öyle anlıyorum...*

İsveçli gazeteci- Türkiye’nin Suriye sınırında cihatçı grupların sayısının artması konusunda ne düşünüyorsunuz?

Erdoğan- *Önce bunu sormam lazım. Böyle bir grup mu varmış? Ellerindeki belgeler nedir?*

Sıradaki gelsin...

Sıfır noktası

Hatırlar mısınız geçen ay Azerbaycan’da devlet başkanlığı ‘**seçim**’i yapılmıştı. Aliyev oyların bilmem kaçını alıp yeniden ‘**seçilmişti**’.

Gül, Erdoğan ve Davutoğlu yarışircasına Aliyev’i tebrik kuyruğuna girmişti. Bizim saftirik medya da ertesi gün ‘**Aliyev’in seçim zaferi**’ gibisinden manşetler atmıştı.

O 'seçim' günü, doğru dürüst sandık gözlemciliği yapan tek rgt, **Avrupa Güvenlik işbirliği Teşkilatı** bünyesindeki **Demokratik Kurumlar ve İnsan Hakları Ofisi**'ydi. Ofis, sonuç raporunu yayınladı iki üç gün önce.

1151 oy kullanma merkezindeki gözlemlerin sonucu: *Oy kullanımı ve sayımında sistematik usulsüzlük yapıldı. Elde haddinden fazla kanıt var. Oy kullanımı problemlı, oy sayımı faciaydı. Bugüne kadar dünyanın hiçbir yerinde böylesine kötü bir oy sayımına rastlamadık.*

işte kutlanan, zafer denen 'seçim' böyle bir 'seçim'.

Sıfıra sıfır, elde var Azerbaycan diyorlarsa o başka tabii..

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Despota devlet nişanı

Erdal Güven 17.11.2013

Öyle bir ülke ki **Demokrasi Endeksi**'nin dibinde: 148 ülke içinde 139'uncu... Yani **insan hakları, hukuk devleti falan hikye**.

Öyle bir ülke ki **Dünya zgrlk Haritası**'nın karanlık kuşağında: En kötüye 7 puan verilen endeksteki notu, 5,5. Yani, **siyasi haklar ve bireysel özgürlükler hak getire**.

Öyle bir ülke ki **Basın zgrlğ Endeksi**'ne göre 179 ülke içinde 156'ncı... Yani, **sansür, tehdit, sindirme gırla**.

Öyle bir ülke ki **Uluslararası Af rgt**'nün son raporunda bir dikta olarak resmediliyor. Yani, **muhalefete baskı, polis şiddeti, keyf tutuklamalar, kötü muamele, işkence vakayı adiyeden**.

Öyle bir ülke ki **şeffalık Endeksi**'nde yerlerde sürünüyor: 176 ülke içinde 139'uncu. Yani **rüşvet, usulsüzlük, yolsuzluk diz boyu...**

O ülkenin adı Azerbaycan. Başındaki despotun adı da **İlham Aliyev...**

işte o Aliyev 'seçim zaferi'nin (yle yazmıştı bizim bir kısım saftirik medya) ardından hafta içinde Ankara'daydı. 'Seçim zaferi'ni herkeslerden önce kutlayan Cumhurbaşkanı Gl'n konuğu olarak...

Ve kendisine, Türkiye Cumhuriyeti'nin en prestijli madalyası, **Devlet Nişanı** verildi. Neyse ki bir insan hakları, demokrasi, adalet ve zgrlk timsali olduğu için değil... **İki lke arasındaki ilişkilerin gelişmesine yaptığı katkı** için.

Yani, **petrol, doğalgaz, boru hattı falan**. ıkarlar kısacası.

O yüzden vicdan siyasetiymiş, etik dış politikaymış, halk meşruiyetiymiş karıştırmayın şimdi. Ne yeri ne zamanı. Mevzu Suriye ya da Mısır, şahıs Sisi ya da Esad değil.

Mevzu 'Can' Azerbaycan'. Şahıs da 'aziz kardeş'imiz Aliyev.

Despot mespot ama kardeş işte.

Bir Hatay haberi

"İşadamlarının yüzyıllardır bildiği gibi savaşlar çok kârlı olabilir.

İnanmayanlar Hatay'a buyursun. Suriye sınırındaki şehrin merkezindeki altı askerî malzeme mağazası, Ortadoğu'nun dört bir yanından gelen müşterilerle dolup taşıyor. Müşterilerin tam olarak nereli oldukları, mağaza sahiplerinin umurunda değil.

Kendi adını taşıyan dükkânın sahibi **Tayfur Bereketoğlu**, '**Müşterilerimize nereli olduklarını sormayız. Ama uzun sakallılar. Türkçe bilmiyorlar. Ve tabii yanı başımızda bir savaş var**' diyor.

Buradaki çoğu kişi biliyor ki yeni müşteri profili, yabancı cihatçılardan oluşuyor. Çoğu, Suriye'nin Şii merkezli hükümetine karşı savaşmaya giden radikal Sünniler. Sakallarının ele verdiği yabancı savaşçılar, Türkiye'ye İstanbul'dan giriş yapıyor. Hatay Havalimanı'na iniyor. Ve kapağı Suriye'ye atıyor. Tabii Hatay'da alışveriş yapmayı ihmal etmeden...

Asker yeleği, kamuflaj, bıçak, gaz maskesi, tespih, flama, mini jeneratör, teleskop, dürbün, fener... ateşli silah hariç hemen her şey satılıyor dükkanlarda. Bir dükkân sahibine göre hem çeşit hem kalite açısından ürün yelpazesi son aylarda gözle görülür biçimde artmış. Suudi Arabistan ve Katar'dan akan paralar sayesinde.

Mağaza sahipleri ve tezgâhtarlar, aksanları itibariyle müşterilerin çoğunun Irak, Mısır, Ürdün Libya ve Sudan kökenli olduğu görüşünde. Bir de Çeçenler... **Nizamettin Askar**, 10 yıldır hiç bu kadar iyi iş yapmadıklarını söylüyor.

Bereketoğlu'na göre otel, restoran, alışveriş merkezi ve bankaların da işi tıkırında. '**Savaş bitmesin diye dua eden o kadar çok insan var ki... Ben değil tabii..**'"

(*The New York Times*'ta geçen hafta çıkan bir haberdan)

'Glafo... Glafo...'

Glafos Klerides'in uykusu kaçır bir gece. Sokağa atar kendini. Tam Başpiskopos **Makarios**'un devasa heykelinin önünden geçerken bir fısıltı duyar: "**Glafo...Glafo...**" Heykel dile gelmiştir. Klerides şaşkınlığını üstünden atamadan, "**Glafo, ata binmeyi çok özledim, ne yap ne et bana bir at getir**" der Makarios.

Klerides, **Spiros Kiprianu**'nun yanında alır soluğu. Olup biteni anlatır. Kiprianu tabii ki inanmaz. "**Yürü**" der Klerides, "**Gidiyoruz.**"

Heykelin önüne gelirler. Klerides'in yanında Kiprianu'yu gören Makarios küplere biner: "**Glafo, sana bir at getirmeni söyledim, eşek değil!**"

Klerides, bir köşe kutusuna sığdırılabilecek, sıradan politikacılardan değildi. Belki de Kıbrıs'ın tek '**devlet adamı**'ydı. Bir yandan Kıbrıs'ın tarihini yazar, bir yandan da yukarıdaki gibi, ama çoğu bel altı fıkralar uydururdu.

Son 20 yılda söyleşi yapmadığım Kıbrıslı lider yoktur herhalde. Klerides bir başkaydı.

Gençliğinde Makarios'un has adamıydı. Enosisçiydi. EOKA üyesiydi.

Kemale erince geçmişle hesaplaşmayı, günah çıkarmayı, özür dilemeyi bildi. Annan Planı'nın kabulü için az uğraşmadı. Geç kaldı, o ayrı mesele.

Fıkrasıyla başladım, esprisiyle bitireyim.

Rauf Denktaş ağır bir ameliyat geçirmiştir. İlk arayanlardan biri Klerides'tir.

Geçmiş olsun faslının ardından "**Çok ağrın sızın var mı**" diye sorar Klerides. Denktaş da, "**Sorma Glafko, öyle beter bir ağrı ki Allah en belalı düşmanuma bile vermesin**" der. Klerides'in yanıtı Denktaş'ın ameliyat dikişlerini zorlayacak cinstendir: "**Eksik olma Rauf, çok naziksin.**"

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aralarında hallettiler işte

Erdal Güven 20.11.2013

Arınç: "Meclis başkanlığı yapmışım, demokrasi yolunda gençliğimi, ailemi, siyasi hayatımı feda etmişim, ben çok şeyi temsil ediyorum. Benim yıpranmamam, hiçe sayılmamam lazım. Başbakanımız buna dikkat eder. Başbakan'ı 24 saat takip ederim ben. Onun da böyle bir görevi olmalı, Hükümet sözcüsünü açmaza düşürmemeli. Buradaki konuşmasıyla biz eleştirilerin odağında olduk. Ben itibarımın, kişiliğimin yıpratılmasını istemem. Birilerinin kum torbası hâline getirilmek istemem. Başbakanımıza dost, kardeş olarak seslenmek isterim, ikimizin sözleri arasındaki çelişkiyi düzeltmesi kendisinden beklenir.

Hükümet sözcüsü olarak açıklamam ile kendisinin başbakan olarak açıklaması arasında apaçık bir çelişki vardır. Bu çelişkinin sorumlusu ben değilim. Bu çelişkiyi en güzel şekilde izah etmesi dün, bugün ve yarın kendisinden beklenir."

Medya: Şahsiyet ayaklanması... Arınç'ın istifası cebinde... AKP bölünüyor... AKP tarihinin en önemli çatlağı... Arınç'a yakın şu kadar, yok bu kadar milletvekili var... AKP kaynıyor... Arınç Gül'le bir olup parti kuracak... Erdoğan zor durumda...

Erdoğan: "Aramızda konuşur hallederiz. Düşmanları sevindirmeyelim."

Arınç: "Bugün belki karşınızda farklı bir hükümet sözcüsü görmeyi umut ediyordunuz ama ben yine karşınızdayım. Benim hiçbir sözüm, hiçbir eylemim hükümete, başbakanıma zarar vermemeli. Ben kendi fikirlerimi ifade ederim ama bunların Başbakan'ı, hükümeti yıpratacak noktaya gelmesine izin vermem. Gerekli her şeyi konuştuk. Biz aramızda her sorunu gerçekten çözen ve bu yola böyle devam eden insanlarız. Partimize, hükümetimize zarar verecek bir sözün sahibiysek kendimizi feda ederiz. Sayın Başbakan'la bu konuyu kendi aramızda gayet güzel konuştuk ve karar verdik. **Martin Luther King**'in '**Benim bir rüyam var**' sözü vardı. Bizim de yeni Türkiye için böyle rüyalarımız var. Büyük tabloya bakın."

Ne bekliyordunuz ki? Aralarında hallettiler işte.

Olan arada Martin Luther King'e oldu, ona üzülüyorum.

Gezi'yle onur duymak

Geziciler içeride tu kaka ama dışarıda medariiftiharımız. İlk AB Bakanı **Egemen Bağış** çevirmişti bu numarayı.

Dışişleri Bakanı **Ahmet Davutoğlu** da havasından mı suyundan mı bilinmez Washington D.C.'de şöyle konuşmuş: "**Türkiye'deki gösteri yapma hakkını, örneğin Gezi Parkı (protestolarını), sadece Avrupa'daki ülkelerle karşılaştırabilirsiniz, Ortadoğu ülkeleriyle değil. Eğer yanlışlar varsa da bunlar kanunlar çerçevesinde ele alınır ama kimse Türkiye'yi basın özgürlüğünün, toplanma özgürlüğünün, adil ve özgür seçimlerin olmadığı ülkelerle karşılaştıramaz. Türkiye'deki bu gösterilerin, Avrupa'daki gösterilerle benzer olmasından onur duyuyoruz.**"

Ölen altı genç, binlerce yaralı, yüzlerce sakat, Berkin Elvan... Ölçüsüz polis şiddeti, gözaltılar, süren davalar... Utanç verici görüntüler... Medyadaki sansür, yalan rüzgârı... Başbakan'ın hâlâ daha her fırsatta kullandığı aşağılayıcı dil...

Tüm bunlar o onur tablosunun neresine düşüyor acaba?

Önce göbekten bağlar sonra boğarız

Ara sıra bizde de çıkıyor sağda solda haberi. Türkiye KKTC'ye su götürmek için bir proje yürütüyor. Denize döşenecek boru hattıyla içme ve sulama amaçlı su taşınacak Kuzey Kıbrıs'a. Epey mesafe kat edildi. 2014 baharında faaliyet geçmesi bekleniyor ilk etabın.

Projenin KKTC'yi ihya edeceğini savunanlar da mevcut, ekolojik sistemi mahvedeceğini öne sürenler de.

Fakat dün **Gazete360**'ta okuduğum bir habere göre işin içinde iş varmış. Daha derin, daha stratejik durumlar sözkonusuymuş!

Projeyle ilişkin olarak MGK'da değerlendirilen raporda şöyle deniyor: "**Makarios'un 'Adanın Türkiye'ye bağlanmasına asla izin vermem' ifadesinden yaklaşık 50 yıl sonra, Türkiye'den bir bağlantıyla su temini sağlanmış olacaktır. Böylece, 40 yıllık geçmişi olan ve sloganlaşmış bir fikrin yaşam bulmasının sağlanmış olacağı düşünülmektedir...**"

Buradaki fikir, '**Kıbrıs Türk'tür Türk kalacak**' olsa gerek... Zaten, proje için Orman ve Su İşleri Bakanı **Veysel Eroğlu** da geçenlerde, "**Bu projeyle, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni göbeğimizden Anavatan'a bağlayacağız**" diyordu geçenlerde. Bir bildiği varmış.

O kadarla kalsa iyi. Raporda daha iddialı bir hedef de var. Aynen şöyle ifade ediliyor: "**KKTC Su Temin Projesi'nin 'Birleşik Kıbrıs' fikrini sona erdirecek bir proje olduğu değerlendirmelerinin gündeme gelebileceği kıymetlendirilmektedir.**"

Kısacası, önce Kıbrıslı Türklerin fikrini sormadan KKTC'yi göbekten bağlıyoruz. Sonra da sadece Kıbrıslı Türkler, Rumlar değil dünya âlem ne der hiç kale almadan '**Birleşik Kıbrıs**'ı boğuyoruz.

Başarılarınızın devamı...

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taşkent kriterleri

Erdal Güven 24.11.2013

Başbakan Erdoğan, Moskova ziyaretinde, '**yeri gelmişken**' bir özlemini bir kez daha dile getirdi: Türkiye'nin Şangay İşbirliği Teşkilatı'na (ŞİT) alınması.

Tam de yeriydi hakikaten. İki nedenle...

İlki, ŞİT'in iki ağır topundan biri **Rusya**'dır (diğeri de **Çin**).

İkincisi, mevzu aslında Türkiye'nin AB'ye üyelik süreciydi; Erdoğan, Putin'e "**Gelin Türkiye'yi alın. Bizi de bu sıkıntıdan kurtarın**" derken, '**sıkıntı**'dan kastı '**Türkiye'nin AB'ye üyelik süreci**'ydi. Taşı geddiğine koyuyordu Başbakan kendince. Bir başka deyişle, sözkonusu süreci bir '**sıkıntı**', '**kurtuluş**'u da ŞİT üyeliğinde görüyor demek ki Erdoğan.

Peki, nedir bu ŞİT'in kerameti ve Erdoğan Türkiye'yi teşkilata üye yapmakta niye bu kadar hevesli?

Türkiye'nin ŞİT sevdası son depreştiğinde bir şeyler karalamıştım. '**Yeri gelmişken**' hatırlatmakta yarar var...

ŞİT'in diğer tam üyeleri **Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan** ve **Özbekistan**. Bugün itibarıyla öncelik, '**iç güvenlik**' alanlarında kayıtsız koşulsuz işbirliği. Örneğin Rusya'nın '**kara liste**'ye aldığı bir kişi, örgüt ya da parti herhangi bir üye ülkede barınmıyor.

Teşkilatın merkezi Şangay'da ama, güvenlik temelli işbirliğinin karargâhı, yani rejim muhaliflerinin, insan hakları aktivistlerinin korkulu rüyası RATS Özbekistan'ın başkenti Taşkent'te.

ŞİT üyelerinin ortak bir de kaygısı var: Halk ayaklanması. '**Arap Baharı**'nın ardından bu kaygı iyice depreşti. ŞİT'in bugüne kadarki en kapsamlı askerî tatbikatında da senaryo bir halk ayaklanmasının nasıl bastırılacağına dairdi.

ŞİT'in AB, BM ve Avrupa Konseyi gibi yapılardan ayırt edici özelliği şu: Üye ülkelerin birbirlerinin iç işlerine karışmak bir yana, dil uzatmak gibi bir hakkı yok. Bir başka deyişle egemenlik her değerinde, demokrasi dâhil. Toprak bütünlüğü kutsal. İstikrar öncelikli.

'**Taşkent kriterleri**'ne göre örneğin Urumçi'de olup bitenler Çin'den başka hiçbir ülkeyi ilgilendirmez, ilgilendirmemeli. Benzer biçimde AGİT ya da BM gözlemcileri ŞİT ülkelerindeki hemen her seçimde onca usulsüzlük saptarken ŞİT gözlemcileri tek bir vakaya bile rastlayamıyor.

Üyelik için sıra bekleyen ülkelere bakalım bir de: Üç kategoriye ayrılmış adaylar. Gözlemci, Diyalog Ortağı ve Konuk. '**Diyalog Ortağı**' ülkeler **Belarus, Sri Lanka ve Afganistan**. '**Gözlemci**', **Hindistan, Pakistan, İran ve Moğolistan**. '**Konuk**'lar ise **ASEAN, Bağımsız Devletler Topluluğu ve Türkmenistan**.

Özetle Hindistan bir yana bırakılırsa, üyeler ve adayların tümü dünya demokrasi liginin en alt kümesinde. Son **Freedom House** raporuna göre Özbekistan ve Türkmenistan '**beterin beteri**' kategorisinde. Hemen üstlerinde Çin ve Belarus var. Kazakistan, Rusya, Tacikistan ve Sri Lanka demokrasisi gerileyenler arasında.

Üye ülkelerin '**demokrasi açığı**'ndan başka bir ortak özellikleri daha var: Liderleri, dünyanın muhalefete en dayanıklı isimleri arasında yer alıyor. **Vladimir Putin**, bir başbakan bir başkan olarak 1999'dan beri ve en az 2018'e kadar iktidarda. Dünya Kazakistan'da **Nursultan Nazarbayev**'den başka lider görmedi; 1991'dan beri yüzde 90 gibi bir oy ortalamasıyla defaatle cumhurbaşkanı seçildi Nazarbayev. Özbekistan Devlet Başkanı **İslam Kerimov**'un hem görev süresi hem popülaritede Nazarbayev'den fazlası var, eksiği yok. Her ikisi de ömürleri yettiğince halka hizmette kararlı. Üyelik sırasındaki Belarus Devlet Başkanı, '**Avrupa'nın son diktatörü**' **Aleksander Lukaşenko** 1994'ten beri koltukta.

ŞİT'in kerametinin şifreleri bunlar, Erdoğan'ın hevesinin nedenini de siz bulun artık.

Yolsuzluk biter mi hiç!

Başbakan Erdoğan'ın he fırsatta önü sürdüğü bir iddiası var: AKP iktidarı döneminde Türkiye'de yolsuzluk bitti.

Erdoğan'ın ölçütü nedir bilmiyorum ama dünyada çeşitli ölçütlerle yolsuzluğun çetelesini tutan bir dernek var, **Uluslararası Şeffaflık (Transparency International)** diye. Her yıl bir araştırma yaparak dünyadaki yolsuzluğu ortaya koyar dernek.

Gelin bu yılki **Küresel Yolsuzluk Barometresi 2013** başlıklı araştırmadaki Türkiye bulgularına bir göz atalım:

» Araştırmaya katılanların yüzde 55'i son iki yılda yolsuzluğun arttığını düşünüyor.

» Son 12 ayda, görüşülenlerin yüzde 21'i sekiz sektörün en azından birinde rüşvet verdiğini ifade ediyor. Bu oranlar **Sudan, Kosova, Tayland, Tunus** gibi ülkelerin oranlarının altında.

» En çok rüşvet verilen sektörlerin başında, eğitim; ikinci sırada polis geliyor; bunları tapu ve kadastro hizmeti veren kurumlar takip ediyor.

» Yolsuzluğa en fazla karışan kurumlar sıralamasında siyasi partileri sırasıyla medya ve Meclis izliyor.

» Katılımcıların yüzde 41'i hükümetin yolsuzlukla mücadeledeki faaliyetlerinin etkili, yüzde 38'i ise etkisiz buluyor.

Nasıl IMF'ye borcun bitmesi, Türkiye'nin dış borçtan kurtulduğu anlamına gelmiyorsa üç beş mafya şebekesine çökmek de yolsuzluğun kökünün kurutulması anlamına gelmiyor.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Örnek ülke Bahreyn!

Erdal Güven 27.11.2013

Davutoğlu önceki gün Bahreyn'deydi.

Şöyle demiş: "**Bahreyn mezhepsel ve etnik barışa örnek teşkil eden bir ülke.**" Başka şeyler de söylemiş methiye babında ama en çarpıcısı bu.

Ben en son baktığımda Bahreyn şöyle bir ülkeydi:

Bahreyn'de nüfusun yüzde 70'i Şii ama iktidar Sünnilerde. Tek sorun, Şiilerin oldum olası yönetimden dışlanması değil, sistematik ayrımcılığa tabi tutulması; demografik dengeyi değiştirmek için ülkeye Sünni ülkelere nüfus ve ucuz işgücü aktarılması.

Bahreyn'in tarihi, Şii çoğunluğun anayasal ve parlamenter rejim taleplerini emirliğin türlü çeşitli yöntemlerle uyutmasının tarihidir. Bahreyn'deki iktidar mücadelesine, salt bir Sünni-Şii çatışması diye bakmak yanıltıcı olur.

Elbette belirgin bir mezhepsel nitelik taşıyor bu mücadele ama aslen, Şiiler açısından kökü ta 1793'e kadar uzanan bir hak arayışı söz konusu. Rejim, en büyük dış desteği hep Suudi Arabistan'dan görmüştür.

Nitekim... '**Arap Baharı**' Bahreyn'e de uğradı 2011 başında. Şiiler hak ve özgürlükleri için sokağa döküldü. Öyle taşla sopayla tüfekte de değil, gayet barışçıl yollardan. Rejim önce kendi imkânlarıyla çullandı göstericilerin üstüne. Baktı yetmiyor, **Körfez İşbirliği Konseyi**'ne (**Suudi Arabistan** diye okuyun siz) işgal davetiyesi gönderdi.

Ve 14 Mart 2011 sabahı Suudi Arabistan ve diğer Körfez şeyhliklerinin askerleri güpegündüz, tüm dünyanın gözü önünde, tıpış tıpış Bahreyn'e girdi. Türkiye dâhil kimsenin gıkı çıkmadı, hâlâ da çıkmıyor.

Bahreyn o gün bugündür fiilen işgal altında...

Meğer bütün bunlar etnik ve mezhepsel barış uğrunaymış.

Davutoğlu keşke daha önce yapsaymış bu saptamayı da Bahreyn için boşuna üzülmeseymişiz...

Bu kez olacak gibi

Kötümserler hemen 2004'ü hatırlayabilir. O zaman da Batı vee İran mutabakata varmıştı ama bir yıl sonra başa dönmüştü diyebilirler.

Ya da Riyad ve Kudüs'ten koparılan, muhtemelen daha da koparılacak yaygaraya bakıp yeni mutabakata fazla uzun ömür biçmeyebilirler.

Ama İran ile BM Güvenlik Konseyi Daimi Üyesi beş ülke ve Almanya (P+1) arasında hafta sonu kotarılan mutabakat bugüne kadarkilerin en sağlamı değil yalnızca. Uygulanma ihtimali de hayli yüksek.

Mutabakat, İran'ın nükleer enerji programını bütünüyle barışçıl bir nitelik ve kapsama çekmesini, dahası sözkonusu program ve ilgili tesislerini uluslararası rutin denetime açmasını, buna karşılık Batı'nın da İran'a uyguladığı tecrit ve yaptırımı hafifletmesini öngörüyor.

Mutabakat sağlam çünkü, en önemlisi ABD İsrail ve Yahudi lobisine rağmen sıkı duruyor. İkincisi Rusya ve Çin'in de işin içinde. Üçüncüsü de İran'ın gerçek gücü **Ali Hamaney**'in onayı var.

Uygulanabilirlik açısından bakıldığında, İran'ın dünyayla ilişkilerinin normalleşmesi açısından bir ilk adım bu. Ayrıca aşamalı olarak 6-7 milyar dolarlık bir rahatlama sözkonusu. Bu bile başlı başına etkili bir '**barış rantı**' sayılır, nakit sıkıntısı çeken İran için.

Batı açısından ise '**nükleer İran**' kâbusunun en azından ötelenmesi, nereye varacağı bilinmez bir askerî müdahale olasılığının ortadan kalkması demek bu mutabakat.

Şimdi tek mesele İsrail ve Suudi Arabistan'ı da aynı trene bindirmek...

İmza

Redhack soruşturmasında gözaltına alınıp salıverilen **Barış Atay**:

"İçerideki kişiler Barış Atay'dan daha değersiz değil. İktidar insanları canlarının istediği gibi gözaltına alıyorsa, bunlar şimdiye kadar Reyhanlı'da, Roboski'de, Hopa'da, Armutlu'da, Gazi'de, Gezi'de doğru dürüst haber yapılmadığı için oluyor.

*İnsanları hiçbir delil göstermeden içeri alıyorlar. Ne olacağı belli olmayan davalarla tutsak ediyorlar. **Bu ülkede medya patronları biat etmeseydi, bunlar olmazdı.** Gerçekleri yazan kimse yok. Nasıl bırakıldığımızı sorarsanız, bu ülkede tecavüz ve uyuşturucu madde kullananlar dışında kimse serbest bırakılmıyor.*

Sizin çalıştığınız medya patronlarının basiretsizliği olmasa, bu işler bu raddeye gelmezdi."

Altına imza atılacak açıklama diye buna denir.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dev ama mahcup bir adım

Erdal Güven 01.12.2013

Başbakan Tayyip Erdoğan ile Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi (KBY) Başkanı Mesud Barzani'nin Diyarbakır buluşması, nedense, daha ziyade Türkiye'deki '**çözüm süreci**' bağlamında değerlendirildi. Bir başka, belki daha da önemli bir bağlam gözden kaçtı. Ankara ile Erbil arasındaki '**enerjik işbirliği süreci**'nin bir nevi taçlandırılması, imzalanması beklenen anlaşmaların '**erken kutlama töreni**'ydi o buluşma.

KBY'nin öteden beri Kerkük başta olmak üzere Kuzey Irak'ın petrol ve doğalgazı en güvenli ve en kârlı biçimde ihraç etmek istediği sır değil. Türkiye'nin aynı saiklerle petrol ve doğalgaza ihtiyaç duyduğu, ayrıca özellikle '**Rus tekeli**'ni kırmak için tedarikçi çeşitliliği peşinde koştuğu da.

Bu ticari alışverişin, Türkiye ile Irak Kürdistanı arasındaki ekonomik ve siyasi ilişkileri de geliştirmesi bir yana zaman içinde stratejik bir ortaklığa evrilmesi de mümkün. Dolayısıyla her iki taraf açısından rasyonel ve potansiyeli yüksek bir işbirliği sözkonusu.

Nitekim uluslararası haber ajansı **Reuters**'in önceki gece geçtiği özel haber, sözkonusu sürecin, artık iyice somuta bindiğini ortaya koyuyordu. Habere göre Türkiye ile KBY arasında çarşamba günü milyarlarca dolarlık bir anlaşmalar paketi imzalandı Ankara'da (Böylece KBY Başbakanı Neçirvan Barzani'nin Ankara ziyaretinin sebebi hikmeti de anlaşılmış oluyor). Öyle sıradan bir anlaşmadan bahsetmiyoruz; sürecin içindeki bir isim, **Reuters**'e, "**Bu, Türkiye tarihinin en kapsamlı enerji anlaşması**" demiş.

İyi güzel de, neden taraflar anlaşmayı alay-ı vâlâyla ilan etmiyor ve medyada çarşaf çarşaf okumuyoruz olup bitenleri? İşin püf noktası da burası zaten...

Şöyle bir sorun var: Bütün bu süreç Irak hükümetinin, yani merkezî idarenin rızası ve onayı dışında, daha doğrusu hilafına yürütülüyor. Nitekim, sözkonusu paketin imzalandığı gün uluslararası ajanslar Bağdat mahreçli bir haber geçti. Irak hükümeti, tam da KBY ile yürüttüğü '**enerjik işbirliği süreci**'nden ötürü Ankara'yı uyarıyordu.

Dışişlerine çağrılan Türkiye'nin Bağdat Büyükelçisi'ne verilen mesaj şuydu: "*Irak hükümeti, Türkiye ile KBY arasında boru hattı anlaşması imzalanmasına şiddetle karşıdır. O anlaşma imzalanırsa ikili ilişkilerimiz ciddi*

hasar görecek."

Bilen bilir, bu diplomatik ifadenin çağrıştırdığı tehdit, son derece geniş kapsamlıdır. Başlangıç olarak, Irak hükümetinin Ankara'da imzalanan anlaşmayı tanımadığını bildirip '**gayriyasal**' ilan etmesi an meselesi. Devamı Allah kerim..

Bağdat yönetiminin fiilen paketin uygulanmasını engellemesi kolay değil. Ancak merkezî hükümetin dahil olmadığı bir anlaşmanın sürekli diken üstünde kalacağı da bir gerçek. Tabii bu anlaşmanın Bağdat'ın gerek Erbil'le gerekse Ankara'yla ilişkilerinde sürgit bir gerginlik unsuru olarak kalması da.

Gelinen nokta gösteriyor ki Türkiye ve KBY, imzaladıkları anlaşmanın getirisini, Bağdat'la ilişkilerdeki götürüsüne tercih ediyor. Görünen bir başka gerçek her iki tarafın bugüne kadar Bağdat yönetimini de anlaşmanın o ya da bu şekilde tarafı kılma yönündeki çabalarının boşa çıktığı. Anlaşmaların neredeyse gizlice imzalanmasından, tarafların bir şovdan kaçınmasından, bu çabaların önümüzdeki dönemde süreceği anlaşılıyor. Ancak sonuç alınma ihtimali pek de yüksek görünmüyor.

Ankara ile Bağdat arasındaki inişli çıkışlı ilişkiler bundan böyle büyük ölçüde o ihtimal dahilinde seyredecek.

Dört ayak üstüne

P+1 ile İran arasında kotarılan anlaşma, Ankara'yı teğet geçti belki ama İran'ın Batı'yla ilişkilerinin normalleşmesinden kârlı çıkacak ülkelerin başında Türkiye gelebilir.

Türkiye uzunca bir süre İran ile Batı arasında sıkışıp kaldı. Batı'nın tecrit politikası, Türkiye'nin İran'la ilişkilerini de ipotek altına aldı. İki ülke arasındaki ticari ve ekonomik potansiyel hep güdük kadı.

Ankara yakın geçmişte o ipoteği kaldırma yolunda adımlar attıysa da pek sonuç alamadı. Son nükleer arabuluculuk girişimi de sonuçsuz kalınca havlu attı Türkiye. Hatta, Batı'nın öncelikle '**İran tehdidi**'ne karşı geliştirdiği füze kalkanı sistemine de dahil oldu.

Yeni konjonktür, Türkiye-İran ilişkilerini rahatlatacağı benziyor. İran lideri Ruhani'nin Ankara ziyareti, yeni dönemin başlangıcı olabilir.

Türkiye'nin beyhude arabuluculuk girişimlerinin külfetinden kurtulması da cabası.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizim Pentagon

Erdal Güven 08.12.2013

Haberin tanımlarından biri şudur: “**Bazıları, bazı şeylerin bazı yerlerde yayınlanmasını istemez, işte o şeylere ‘haber’ diyoruz.**” (John Keane)

Hükümetin işi devleti yönetmektir, gazetecinin işi de haber yazmak. Esas olan, herkesin kendi işini en iyi yapması. Yani, hükümetin haber yazdırmaya, medyanın da devlet yönetmeye kalkışmaması... Ve birbirlerinin işini yapmasına karışmaması.

İşin doğası gereği devlet yönetimi bazı ‘şey’lerin gizli kalmasını gerektirir; habercilik ise o ‘şey’lerin açığa çıkarılmasını.

Ve tıpkı gerçekler gibi devlet sırlarının da er ya da geç suyüzüne çıkmak gibi bir huyu var işte.

Taraf’ın ‘**MGK kararları**’na ilişkin haberleri, ‘**Pentagon Belgeleri**’ni getirdi aklıma. 1971’de Amerikan yönetimi ile **The New York Times**’ı karşı karşıya getiren ve gazetecilik tarihine ‘**Pentagon Belgeleri Vakası**’ diye geçen süreci bilmem hatırlar mısınız?

ABD Savunma Bakanlığı mühürlü belgeler, Amerikan yönetimlerinin Vietnam Savaşı’na ilişkin olarak yıllardır halktan gerçekleri sakladığını ortaya koyuyordu. ABD’nin 1945 ile 1968 yılları arasında izlediği Güneydoğu Asya politikalarındaki hesap hataları, çuvallamaları, kendi halkına yönelik yanıltmaca ve kandırmacaları 47 cilt hâlinde gözler önüne seriliyordu belgelerde.

Amerikan halkının savaş konusunda ikiye bölündüğü, bir kutuplaşmanın hâkim olduğu, yönetimin ‘**Vietnam batağı**’ndan nasıl kurtulacağını kara kara düşündüğü bir dönemdi. Kısaca, mesele ziyadesiyle hassastı.

Bizzat belgeleri yazan ekipte yer alan **Daniel Ellsberg** ‘**daha fazla dayanamayıp**’ sızdırmaya karar vermiş ve **The New York Times**’ı seçmişti. Gazete son derece titiz bir çalışma ve o derece sancılı bir karar alma sürecinden sonra, belgeleri yayımlamaya başladı. Ertesi gün kıyamet koptu... Dışişleri Bakanı **Kissinger**, Başkan **Nixon** küplere bindi. Hakaretler, tehditler havada uçuştı. Gazete hırsızlıktan, komploculuktan vatan hainliğine uzanan bir yelpazede bombardımana tabi tutuldu. Ama belgeleri yayımlamayı sürdürdüler. Ta ki Beyaz Saray’ın girişimi üzerine yerel mahkeme yayın durdurma kararı verene kadar...

Kararın gerekçesi **The New York Times**’in sözkonusu belgeleri yayımlayarak ulusal çıkarları tehlikeye attığıydı. Gazete, **kararın Anayasa’nın ihlali olduğu** iddiasıyla temyize gitti.

Dava nihayet ABD Anayasa Mahkemesi’nin önüne geldi. Nefeslerin tutulduğu günlerin ardından ABD Anayasa Mahkemesi son sözü söyledi: **Yönetimin gerekçesi dayanaktan yoksun; son derece istisnai durumlar hariç, basın özgürlüğü mutlaklıdır.**

Savcılar göreve çağrıldığına, soruşturma açıldığına göre benzer bir süreç bizde de başlayacak yakında. Haberleri yazan **Mehmet Baransu** hakkında ‘**Devletin güvenliğine ve siyasal yararlarına ilişkin gizli kalması gereken belgeleri açıklama**’ suçundan söz ediliyor. Bir başka deyişle iddia makamının eli bir hayli zayıf!

Ama burası Türkiye. Hiçbir özgürlüğün, hakkın garantisi yok. Hapishaneler, ‘**gazetecilik faaliyeti olmayan faaliyetler**’den ötürü tutuklu ya da hüküm giymiş gazetecilerle dolu... Biri çıkıyor biri giriyor.

Bakın, ABD gazeteleri aylardır Ulusal Güvenlik Ajansı’nın (NSA) ‘**Çok Gizli**’ damgalı belgelerine yayımlıyor. NSA’in nasıl bir ‘**global telekulak ağı**’ kurduğu yazılıp çiziliyor. ABD devletinde, ne Pentagon Belgeleri’yle ne Watergate’le, hatta ne de WikiLeaks’la kıyaslanabilecek bir durum sözkonusu. En mahrem sırları deşifre olmuş durumda ABD devletinin.

Ama... Ama herhangi bir muhabire soruşturma başlatmak, o ya da bu gazetenin yayınını durdurmak kimsenin aklına bile gelmiyor.

Çünkü ve ne yazık ki '**küçük**' bir fark var aramızda... Amerikan Anayasası basın özgürlüğünü tek bir cümleyle düzenler: "**Kongre basın özgürlüğünü kısıtlayıcı hiçbir kanun çıkaramaz.**"

Ya bizde?

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siz yolsuzluğu bitti mi sanmıştınız yoksa

Erdal Güven 22.12.2013

Soruşturmacı polisçilik, araştırmacı gazeteciliğin önünü açar mı?

Bu hükümet, belgeli ve itirafli bir TOKİ yolsuzluğunun hesabını sormamış bir hükümet. Bu medya o yolsuzluğun üstüne gitmemiş, gidememiş bir medya.

Niye? Yıllardır ortada dolaşan bir şehir efsanesine halel gelmesin diye. Şudur o efsane: AKP döneminde çetelerin kökü kazındı, hortumlar kesildi, yolsuzluklar bitti.

Rantın ve gayrişeffaflığın hüküm sürdüğü bir ülkede yolsuzluk biter mi hiç? Bitmez. Sadece yolu ve yolcuları değişir.

Bu köşede 18 Ağustos'ta çıkan yazının başlığı aynen öyleydi: '**Yolsuzluk bitmez, yolu ve yolcuları değişir.**' Hükümetin üstüne gitmediği, medyanın gündeme getirmediği bu gerçeği gün geldi '**soruşturmacı polisler**' yüzümüze çarpıverdi işte.

Şu notu düşmüşüm o yazıda: "**Yolsuzlukların ortaya çıkarılıp çıkarılamaması, bir başka deyişle yolsuzlukla mücadele ise apayrı bir meseledir. Her şeyden önce şeffaflık, etkin denetim ve yargı mekanizmaları, toplumsal duyarlılık ve basın özgürlüğü gerektirir.**"

Ve şu vakayı aktarmışım: "Eski TOKİ Genel Müdürü Şehircilik Bakanı **Erdoğan Bayraktar** geçen kasım ayında, üstelik de Plan Bütçe Komisyonu'nda şöyle konuştu: '**Hesap kitap yaptık. Faiziyle 55-60 milyon lira TOKİ'nin zarara uğratılması var. Burada dolandırıcılık, hırsızlık var. Bu benim zaafımdır. Bir idareci olarak oradaki yanlışlığı görebilmeliydik, göremedik. Bizim gözümüzden kaçtı. Kim suçluysa cezasını çeksin. Ben de dâhil...**' "

Adres belliydi. **TOKİ** ve TOKİ'nin gözde inşaat şirketlerinden **KC Group**. Rüşvet verilip alınmıştı. Dolandırıcılık yapılmıştı. Devlet zarara uğratılmıştı. Denetimsizlik vardı. Basiretsizlik vardı. Sorumsuzluk vardı. O dönem TOKİ'nin başında bulunan ve şimdi bakan koltuğunda oturan kişi de açıkça itiraf ediyordu yolsuzluğu.

Yani her şey ortadaydı.

Peki, ne oldu?

Ne olduğunu, 4 Ağustos tarihli **Today's Zaman** gazetesinden, **Noah Blaser**'ın kaleminden okuyalım:

"Birkaç gün sonra Bayraktar çark etti, vaat edilen soruşturma çıkmaza girdi. Hiç de şaşırtıcı değil ama basın işin peşini bıraktı ve tam da skandalda adı geçen firmalar yeni ihalelere yelken açtı."

Blaser, **"Hiç de şaşırtıcı değil"** diyerek taşı gediğine koymuş ama en acısı CHP'li **Erdoğdu**'nun haberdeki sözleri... Bayraktar'ın itirafından sonra epey bir gazeteci kapısını çalmış raporu haber yapmak için ama, **"Sorun şu ki aradan dokuz ay geçmesine rağmen konuyla ilgili tek satır bir haber yapılmadı gazetelerde."**

Böyle bir hükümetimiz ve bakmayın üç beş gündür aslan kesildiklerine bir iki istisna hariç böyle bir medyamız var işte

Yine bu köşede, bu kez 24 Kasım'da bir araştırmadan bahsetmiştim.

Dünyada çeşitli ölçütlerle yolsuzluğun çetelesini tutan **Uluslararası Şeffaflık (Transparency International)** derneğinin son araştırmasından...

Türkiye'ye ilişkin bulgulardan bazıları şöyleydi:

» Araştırmaya katılanların yüzde 55'i son iki yılda yolsuzluğun arttığını düşünüyor.

» Yolsuzluğa en fazla karışan kurumlar sıralamasında siyasi partileri sırasıyla medya ve Meclis izliyor.

» Katılımcıların yüzde 41'i hükümetin yolsuzlukla mücadeledeki faaliyetlerini etkili, yüzde 38'i ise etkisiz buluyor.

Sanırım yeter.

Ehem ile mühim

1. 'Büyük Rüşvet' soruşturmasının yürütülüş biçimine ve operasyonel zamanlamaya dair hiçbir eleştiri, soruşturmanın ortaya çıkardığı bilgi, belge ve görüntülerden önemli değil, olamaz.

2. Soruşturmayı tetiklediği öne sürülen **'hesaplar'**, hükümetin soruşturma karşısındaki söylem ve icraatından daha vahim değil, olamaz.

Mahkûm muyuz?

Zor tercihler, ucuz yaftalamalar ülkesidir Türkiye.

Sivil otoriteyi eleştirince **askerci** derler.

Askere laf edersin adın **Tayyipçi**'ye çıkar.

Laikliği savunursun, darbe kıskırtıcılığına sayarlar.

Hukuk ihlallerini yazarsın '**Ergenekoncu**' ilan ederler.

BDP'yi eleştirirsin '**çözüm süreci karşıtı**' oluverirsin.

Ve şimdi: AKP'yi eleştiriyorsan kesin **Fetullahçı**'sın.

Yahu mahkûm muyuz bu dilemmaya, ait olmadığımız taraflardan biriyle saf tutmaya?

Belli ki öküz palazlandı, ortaklık bitti. Ne adalet, ne şeffaflık, ne temiz siyaset... Ekonomik ve siyasi temelli bir güç ve nüfuz mücadelesidir bu. Kazananın demokrasi olmayacağı da kesin. E, ne işimiz olur o zaman sizinle?

MIT ne işe yarar?

'**Büyük Rüşvet**' soruşturmasını yürüten ekip yalnızca idari ve siyasi amirlerini atlatmakla kalmadı, MIT'i de faka bastırdı.

Süleyman Demirel'in lafıdır: "**MIT her gün size Afrika'da hangi kabile hangi kabileden kaç kişiyi öldürdü diye haber verir ama Ankara'da altınız oyulur, darbe hazırlanır haber vermez.**"

'**Büyük Rüşvet Operasyonu**'nda Başbakan Erdoğan'ın durumu hatırlattı bana Demirel'in bu sözünü... Sen kalk Suriye'de rejim değiştirmeye soyun, burnunun dibindeki '**Büyük Rüşvet**' kokusunu alma...

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demokratik yıllar

Erdal Güven 01.01.2014

"Olayları günlük değerlendirmek doğru değildir. Bu, her maçın pozisyonuna ayrı yorum yapmaya benzer."

"Siz 14-16 ay önce başlamamış operasyonları bekletip bekletip ve hiç alakası olmayan dosyaları birleştirerek, seçime üç ay kala bunu güya patlatma tabiriyle patlatırsanız, buna demokrasilerde hiç kimse '**yolsuzluk ve rüşvet operasyonu**' demez. Bunun adı '**siyaseti dizayn operasyonu**'dur."

"Son dönemdeki operasyonu planlayanların hedefi Türkiye'nin gelişimini engellemek, uygulamaya koyanların hedefi ise Başbakan Recep Tayyip Erdoğan."

"Hiç kimse 30 Mart seçimlerini yerel seçim gibi görmemeli. 30 Mart seçimleri, küresel operasyona karşı verilecek mücadele seçimidir."

"Artık Türkiye, kendi bölgesinde birilerinin politikası ekseninde politika üreten bir ülke değil. Artık Türkiye, IMF'nin üç kuruşuna muhtaç bir ülke değil. Türkiye, dünyadaki fakir fukaranın umudu bir ülke. Bugün Recep Tayyip Erdoğan, sadece Türkiye'nin lideri değil, adeta İslam dünyasının umudu. Bu, birtakım güçleri rahatsız ediyor. Belli ki Türkiye'nin bu ivmeyle büyümesine, gelişmesine ve yükselmesine tahammül edemeyen güçler var. Mayıs ayında Türkiye'de ekonomide yaşanan olaylar ve haziranda başlayan Gezi süreci ve bugüne kadar dinmeyen operasyonlar. Bunlar Türkiye'de hangi mihraklar tarafından yapıldığının göstergesidir. Bazen taşeronlar değişebilir. Uygulayıcıları değişebiliyor ama planlayıcıları değişmiyor. O planlayıcılarının da kökünün burada olmadığını gayet iyi biliyoruz."

"Japonya, bugün Japonya ise 18. yüzyılın başlarında devletin en itibarlı mesleği olan samuraylıktan istifa ettirilip ticarete yönlendirilen ve devlet desteğiyle ciddi şekilde finanse edilen o girişimciler sayesinde."

"2013'ün mayısını görüyorum, bambaşka bir Türkiye. IMF'ye son taksitini ödemiş, notu yatırım yapılabilen ülkeler seviyesine çıkmış, faiz Cumhuriyet tarihinin en dip seviyesine gelmiş, peş peşe nükleer santral ihalesi, 3. havalimanının ihalesini yapmış, devlet hem gelir elde ediyor hem yatırım yapıyor. Kanal İstanbul'un artık her noktada hayata geçeceğine olan inanç pekişmiş, Türkiye'de başta KOBİ'ler olmak üzere artık herkes ekonomik bir hamleye psikolojik olarak da hazır hâldeyken, bir anda baktık 2 milyar 800 milyon fidanı toprakla buluşturmuş bir iktidara, üç tane ağaç kesiliyor diye bir operasyon yapıldı. Ondan sonra faizler hızlı bir şekilde yukarı tırmanmaya başladı. Maalesef o heyecanda bir azalma oldu ve ondan sonra Türkiye, farklı konuları tartışmaya başladı."

*"Bu ülke, ne zaman bir atak yapmaya kalksa, ne zaman '**Tüm yüklerimizden kurtulduk, artık çok daha hızlı ilerlemeye başladık**' dese, mutlaka birtakım yerli işbirlikçilerle ama büyük aklın dışarıda olduğu bazı operasyonlarla karşı karşıya kalıyoruz. Mayısın Türkiye'si ile maalesef haziranın Türkiye'si, ekimin Türkiye'si ile aralığın Türkiye'si aynı değil. Bu, bu millete yapılan en büyük haksızlıktır. Bu, ülkenin girişimcisine yapılan en büyük haksızlıktır."*

Uzattım biraz, kusura bakmayın....

Yukarıdaki ifadeler **Fikri Işık**'a ait. Türkiye'nin yeni Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanı kendisi. Sanayi neyse de Türkiye böyle bir Bilim ve Teknoloji bakanıyla 2014 yılına giriyor. Artık nasıl çıkar bilmem.

Şunu da söylemiş bakan:

"Hatta ilk sayın başbakanımız ismimizi söyleyince, evde böyle bir 'şok' oluştu (...) sürpriz oldu. Ben bakanlık beklemiyordum ama Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı'nı hiç beklemiyordum."

Biz bekliyorduk Fikri Bey, biz bekliyorduk... Beklediğimize de değmiş doğrusu.

Demokratik yıllar...

YILIN 'LAF'I

Unutulmasın:

"Bir kişi, iki kişi, üç kişi, dört kişi polise direnirken ölüyor..." (Başbakan Tayyip Erdoğan)...

YILIN 'OLAY'I

Lafı uzatmaya gerek yok. 2013, Gezi'dir. Yılın değil, son yılların en '**sahici**' eylemidir çünkü. Gerisi boş.

YILIN MARŐI

Fenerbahçe'nin taraftar grubu **Vamos Bien**'den:

"Daha 19 yaşında düşlerinde özgür dünya

Öptüğü çubuklu forma yaşayacak anısına

Ali İsmail Korkmaz

Fenerbahçe yıkılmaz"

Fenerbahçe yerine istediğiniz takımı koyun siz...

Bir de polise karşı söylemişlerdi ki... İzlemek için: http://www.youtube.com/watch?v=cXs8wF_pLl4

VE YILIN 'ŐAKA'SI

Suriye, Türkiye'yi BM'ye şikâyet etti: *"Türk hükümeti, teröristlere sistematik biçimde yardım ve yataklık ediyor. Bu, uluslararası anlaşmaların açık bir ihlalidir."*

Őaka dediğime bakmayın gerçek bu.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adalet bitti, Roboski paydos

Erdal Güven 12.01.2014

Biri kendinde yetki görmemiş. Biri görevim değil demiş, biri takipsizlik vermiş. Birileri de öldükleriyle kalmış.

Bir hukuk masalı bu. Roboski katliamı soruştırmalarından söz ediyorum.

Açayım: Diyarbakır İkinci Hava Kuvveti Komutanlığı Askerî Savcılığı ve İkinci Ordu Komutanlığı Askerî Savcılığı'nın yetkisizlik, Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'nın görevsizlik kararının ardından Genelkurmay Başkanlığı Askerî Savcılığı da takipsizlik kararı verdi.

Son kararda, hiçbir kademedede görev kusuruna rastlanmadığı belirtilerek 34 köylünün öldürölmesi 'kaçınılmayacak bir hata'ya düşölmesi olarak nitelendi. Dolayısıyla kovuşturmaya yer bulunamadı!

Böylelikle **Roboski'de üç maymun adaleti tecelli etmiş bulunuyor**. Geline son nokta bu.

Karar, vardığı sonuç bir yana birçok soruyu da beraberinde getirdi ama en önemlisi şu: **15:40'ta başlayıp 20:00 sularında sona eren takip, değeriendirme ve karar verme sürecinde ortada hedefteki grubun silahlı olduğunu gösteren hiçbir somut bilgi olmamasına karşın nasıl oldu da hiçbir uyarı mekanizması çalışmadı?**

Bu sorunun yanıtı yok.

Bundan sonrası temyiz, oradan Anayasa Mahkemesi ve nihayet kuvvetle muhtemel ki Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi...

Ne mi olacak? Ne olacağı belli.

AİHM, Mart 1994'te Şırnak'ın Kuşkonar ve Koçağılı köylerinde 38 yurttaşın ölümüyle sonuçlanan hava bombardımanı nedeniyle Türkiye'yi Kasım 2013'te mahkûm etti. Yalnızca insanların öldürölmediğini, soruşturmalarda da nice hukuk cinayeti işlendiğini ortaya koyarak...

Hiç kuşkunuz olmasın, yine aynısı olacak...

Kısacası yargıyla adalet arasındaki fark bir kez daha yüzümüze çarpılacak. Katledilenin yalnızca 34 insan değıl, aynı zamanda hukuk olduğu da...

Biz de ne iyi oldu da 'askerî vesayet kalktı' avuntusuyla yaşayıp gideceğiz..

Memlekette savcı kalmadı mı?

Bir ölkede özel mi özel bir savcı çıkıp başbakana düpedüz yalancı diyor.

Süren bir soruşturmayı kapatmamı istedi, diyor.

İki aracı gönderip beni tehdit etti, diyor.

Emniyet müdürlüğüne, yeni atanan personelin, yolsuzluk soruşturmasının şüphelilerine sorulmak için hazırlanan soruları değıştirdiği yolundaki ihbar üzerine gittim, diyor.

Koruma aracım, birdenbire ve hiçbir gerekçe gösterilmeksizin çekildi, şahsımın ve ailemin başına gelebilecek her türlü olayın sorumlusu bu usulsüz işlemi yapanlardır, diyor.

Diyor da diyor...

Normal koşullarda, normal bir ÷lkede o andan itibaren yer yerinden oynar. Oynaması beklenir.

Ama T÷rkiye’de olup bitiyor bu.

O y÷zden de ertesi g÷n bakıyorsunuz, neredeyse hiçbir řey olmamış gibi... Sivil toplum ÷ylece duruyor. Muhalefet bir soru önergesi verip iři olurluna bırakıyor. Medya deseniz, bir ikisi hariç savcının iddialarının peşine dūřmektense, Bařbakan’ın yalanlamasını (sanki doğrulaması mümkünm÷ř gibi) yetiştirmekle meşgul.

Çok daha önemlisi ise şu: Yoktan iddianame var eden savcıdan geçilmeyen T÷rkiye’de s÷zkonusu iddiaları suç duyurusu kabul edip işlem başlatacak herhangi bir savcı çıkmıyor öne.

Nerden baksan tutarsızlık, nerden baksan ahmakça...

Bakın ne geliyor internete!

“AİHM’in ‘insan haklarına aykırı bulduğu’ bir yasanın kısıtlayıcı yapısının daha da sertleştirilmesi hukuka açıkça aykırı. Ayrıca, T÷rkiye’nin, dünyada rekabet edebilmesinin başlıca şartı, ekonomisini bilgi temeline oturtması ve bu bilgi birikimini sürdür÷p aşmasına bağlı. Bunu sağlamanın yolu ise interneti kısıtlayarak bilgiye erişimi güçleştirmek, hatta imkânsız hâle getirmek değil, Avrupa Birliği’nde internetin denetimine dair uygulamaları tıpkı iç hukukta olduğu gibi, hakkaniyete sadık kalarak, ölç÷lü ve dengeli bir şekilde uygulamak.” (T÷rkiye Bilişim Vakfı Başkanı Faruk Eczacıbaşı)

“÷lkemizin taraf olduğu uluslararası s÷zleşmelere, Anayasa’ya ve erkler ayrılığına aykırı 5651 Sayılı Kanun düzeltilmesi gerekirken, (yeni düzenlemeler) ÷lkemizi hem ekonomik hem de hukuki bakımdan çok zor durumda bırakacak hükümler içermekte, diğer yandan da ne yazık ki tüm temel hak ve hürriyetleri de ihlal etmekte.” (Google’ın hukuk müşavirlerinden **Burçak Ünsal**)

“ocuk ve aileyi korumak maalesef bir bahane. Hepimizin kolayca ikna olabileceği bu hassas arg÷man, tasarının esas amaçlarını gölgeliyor. 5651 ilk çıkacağı zaman da ‘ocuk pornosu’ öne sür÷lmüştü. Oysa hiçbir teknik önlem veya erişim engellemesi sosyal problemlere çözüm olmaz. Dünya internetinden kopacağız! Aynı sistemler Çin, İran ve Suudi Arabistan gibi ÷lkelerde var.” (Alternatif Bilişim Derneği Başkanı **Ali Rıza Keleş**)

“Maksadını aşan siyasi bir kontrol mekanizmasının temelleri atılıyor. Erişimin engellenmesi maddesine göre, olası bir senaryoda Twitter da engellenebilir Beyaz Saray da!” (Bilgi Üniversitesi Hukuk Fak÷ltesi’nden Prof. Dr. **Yaman Akdeniz**)

Neden mi bahsediyor bu insanlardan? Salı g÷nü Plan ve Bütçe Komisyonu’nda gör÷ř÷lmesi beklenen yeni internet düzenlemelerinden.

Böyle hükümet, böyle internet.

rdlgvn69@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)